

Historier fra Alfernes dal og omegn

*Preben Hammer Jensen
2008*

Hvis man vil læse de grønne historier bør man mindst være fyldt 11 år, men man må gerne være ældre. De grønne historier handler om alfer der er noget yngre end man selv er, men man kan nok stadig huske hvordan det var. Ellers vil man blive mindet om det

Hvis man vil læse de røde historier bør man være fyldt 33 år

Hvis man vil læse de gamle historier bør man være fyldt 52 år og man må gerne føle sig en smule kedelig og klog. Så kan man lære noget man ikke vidste.

Hvis man vil læse de usynlige historier bør man være fyldt 80 år, så dem har jeg ikke prøvet at være gammel nok til at skrive

Historien om Luggi og Morfars hus

Luggi var en lille hurtig alf på fire år. Han havde været fire år meget længe, syntes han.

- Jeg vil være fem år, sagde han til sin Mor.
- Det skal du nok blive, sagde hans Mor. Når du har fødselsdag.
- Men hvornår har jeg fødselsdag, spurgte han.
- Det varer mange dage endnu, svarede hun. Det varer næsten halvfems dage.

Luggi vidste ikke hvor mange dage halvfems dage var. Det lød som så mange at han aldrig ville blive fem år. Men han vidste at hans Mor var klog og sød, så når hun sagde at de mange dage nok skulle gå, så troede han på det. Hun var verdens bedste Mor og kunne trøste ham når han var ked af det og være glad sammen med ham når han var glad. Luggi elskede sin mor.

Luggi og hans mor boede i en have i Alfernes dal. Alfer plejer nemlig at bo i haver og ikke i huse. De er ude hele dagen, og om natten sover de i hængekøjer, som de har hængt op mellem to træer eller mellem to store grene oppe i et højt træ. Så kan de kigge op i himlen når de falder i søvn, og himlen kan kigge ned på dem mens de sover.

Luggis og hans Mors have var ikke ret stor, men den var dejlig at bo i. Den var fuld af blomster og persille, så der lugtede altid godt. Og der var nogle gode træer, så deres hængekøjer kunne hænge lige ved siden af hinanden. Luggis køje var lille og rød, hans mors køje var stor og blå som himlen. Om aftenen kunne de ligge og holde hinanden i hånden mens de kiggede på stjernerne.

Det blev aldrig så koldt at man ikke kunne sove i køjen. Men det kunne ske at det regnede og haglede så meget at det ikke var rart at ligge der. Så måtte de sætte sig under en busk og vente på at det holdt op. Så sad de og fortalte hinanden historier og fik ikke sovet så meget. Men heldigvis regnede og haglede det ikke så tit og aldrig ret længe ad gangen.

Alle de andre i Alfernes dal boede i haver og sov i køjer ligesom Luggi og hans Mor. Bare ikke Luggis Morfar. Han var blevet så træt af regn og hagl at han havde bygget sig et hus. Et rigtig hus med et tag og fire vægge og en dør der kunne åbnes og lukkes. Og inde i det hus hang hans gamle sribede hængekøje, og der sov han hver eneste nat. Så kunne han ikke se stjernerne når han faldt i søvn, og himlen kunne ikke se ham mens han sov. Men det var Luggis Morfar ligeglad med, bare han ikke blev våd.

De andre alfer syntes godt nok at Morfar var lidt mærkelig, når han sådan havde et hus til at fylde i sin have. Og det var mærkeligt at han kunne falde i søvn uden at se stjernerne. Men på alle andre måder var Luggis Morfar en sød og hyggelig alf, så han havde alligevel mange venner. Når Luggi og hans Mor besøgte Morfar,

var der næsten altid osse nogle andre alfer på besøg. De snakkede som voksne gør, og det syntes Luggi altid blev kedeligt meget hurtigt. Og så fik han lov til at lege med huset.

Det var spændende at lege med et hus. Når man gik ind i det og lukkede døren, så var man ikke længere i haven. Så var man helt væk. Og når man åbnede døren, så var man der igen. Så kunne man se sin Mor og sin Morfar og alle de andre alfer der stod og snakkede. Det var en sjov leg. Luggi kunne selv bestemme hvornår han lukkede døren og hvornår han lukkede den op igen. Det kildede så dejligt i maven at være væk, syntes han, når bare han selv kunne bestemme hvor længe det skulle vare.

Men det var endnu sjovere når Morfar besøgte Luggi og hans Mor i deres egen lille have. Så var der ikke andre voksne alfer med, og Luggi og hans Morfar kunne tumle rund på græsset mellem buskene og persillen. Og det gjorde de altid, lige fra Morfar kom ind ad lågen og til en af dem faldt i søvn. Nogle gange var det Luggi, nogle gange var det Morfar. Og Luggis Mor smilede sødt lige meget hvem af dem det var.

Så Luggi var næsten altid en glad lille alf. Men han var osse stadig kun fire år, og der var længe til hans fødselsdag. Til gengæld var det snart Morfars fødselsdag, og det var noget snyd syntes Luggi, for Morfar var gammel nok i forvejen.

- Vil du da ikke med til min fødselsdag, spurgte Morfar.
- Jo jeg vil, sagde Luggi. Og jeg har en gave med.
- Det var dejligt, sagde Morfar. Så kommer jeg osse til din fødselsdag.
- Og så har du en gave med til mig, sagde Luggi.
- Det har jeg, sagde Morfar.

Luggi glædede sig til Morfars fødselsdag. Og han glædede sig endnu mere til sin egen. Og de tumlede videre på græsset, lige til Luggi faldt i søvn.

Da han vågnede næste morgen, lå han i sin lille røde hængekøje. Hans mor lå og sov i den blå køje lige ved siden af ham. Morfar var gået hjem og Luggi vækkede sin Mor.

- Vi skal lave fødselsdagsgave til Morfar, sagde han.
- Det skal vi nemlig, sagde hun. Hvad skal vi mon lave.
- Det ved jeg ikke, sagde Luggi.

Men det vidste hans Mor. De skulle sy en hat til Morfar. Luggi kunne ikke sy, men det kunne hun, og imens kunne Luggi finde nogle flotte fjer at pynte hatten med. Han måtte ikke gå ud på den store havegang, han skulle blive i deres egen have og lede der. Men han fandt alligevel tre flotte fjer som de kunne sætte i den læderhat hans mor havde syet. To af fjerene var helt hvide og den tredje var med brune striber på. Og de så godt ud på hatten. Da de var blevet sat på, blev det hele

pakket ind i violet papir, og det blev en flot gave. Så skulle de kun sove to gange, så var det Morfars fødselsdag.

Og han blev glad for gaven, både da han fik pakken og da han havde pakket den op. Han tog hatten på, og alle gæsterne sagde den var flot. Og det var nogle flotte fjer der var sat i. Så tog han hatten af igen og hængte den på plads på en gren lige udenfor døren ind til huset.

Der var mange gæster til Morfars fødselsdag, og de var alle sammen voksne. Luggi var det eneste barn i Morfars have, ligesom det plejede at være. Så mens de voksne snakkede og drak æblevin og snakkede endnu mere, gav Luggi sig til at lege med huset. Når han gik ind i huset og lukkede døren, var snakken og grinene helt væk, og når han så åbnede døren igen, kom larmen fra de voksne strømmende ind til ham. Han kunne selv bestemme hvor meget han ville høre, for det var inde i huset der var håndtag på den dør.

Når han åbnede døren, kunne han ikke bare høre de voksne alfer. Han kunne osse se dem. Og de kunne se ind til ham. Morfar smilede til ham, og Mor smilede og vinkede. Og så snakkede de alle sammen videre og drak noget mere æblevin og grinede højt af noget af det Morfar sagde. Når Luggi så lukkede igen, kunne de ikke se ham længere. Så var han helt væk. Og så var det dejligt at kunne åbne døren igen. Og måske endda løbe ud og give Mor og Morfar et knus inden han løb ind i huset igen. Det var en god leg for Luggi og det var en god fødselsdagsfest for alle de voksne.

Vejret havde været dejligt hele dagen. Solen havde skinnet og det havde næsten ikke blæst. Men nu begyndte det at regne. Store tunge regndråber. Luggi stod i døren og så hvordan de faldt ned på græsset og buskene og alferne og ned i glassene med æblevin. Og i stedet for at gå ind under træer og buske, myldrede de alle sammen ind i Morfars hus. De fyldte så meget og skubbede så meget og snakkede så højt at Luggi var nødt til at gå udenfor i regnen. Men han var ikke bange for regn. De store dråber var bløde og varme, og Luggi legede videre mellem buskene. Og kiggede engang imellem ind i huset og vinkede til sin Mor.

Men sammen med regnen var blæsten osse kommet, og pludselig var der en eller anden voksen alf inde i huset, der syntes at blæsten var for kold. Og lukkede døren. Og alle lydene af de voksne alfer forsvandt. Det eneste Luggi kunne høre var regndråberne, der kælent ramte buskenes blade og græsstråene. Og det var ikke sjovt på samme måde som når han selv stod inde i huset og lukkede døren. For det var ikke ham der var væk. Det var alle de andre. Og de bestemte selv hvornår de ville åbne døren og komme frem igen.

Han løb over til huset og bankede på døren. Først med en hånd, så med begge sine små runde hænder. Så sparkede han til døren. Det skete der ikke noget ved.

Han gik hele vejen rundt om huset. Han kunne ikke se ind i det og han kunne ikke høre en lyd derinde fra. Og det var ikke en lang tur. Tænk at alle andre alfer kunne blive væk i sådan et lille hus. Han gik tre gange rundt, og det var det samme hver gang. Så satte han sig på græsset foran døren og hylede alt hvad han kunne. Og det var meget og det var højt.

Han var den eneste alf i hele haven. Alle de andre var væk, helt væk. Han kunne ikke se dem og han kunne ikke høre dem. De var helt og aldeles væk alle sammen. Osse Morfar og Mor. Hans mor var væk, og han kunne ikke gøre noget ved det. bare sidde der og hyle. Han hylede til han blev helt træt i halsen. Og imens løb de store bløde regndråber gennem hans hår og gjorde det helt fladt.

Da han blev for træt til at hyle mere, blev han bare siddende. Der var ikke noget han kunne gøre. Han holdt helt op med at tænke på noget. Han tænkte ikke mere på hvordan han kunne få de andre til at komme frem igen. Han sad bare der og var helt stille. Og han havde så ondt i sin mave.

Og så fik han øje på ildfluen, en lille bitte flue der fløj rundt og lyste i regnen. Den var så dygtig at den kunne flyve udenom alle regndråberne. Og nu fløj den hen foran Luggis næse og blev stående i luften lige der. Og flyttede sig lidt fra side til side så dråberne kunne komme forbi.

Luggi var for træt til at sige noget. Og ildfluer kan slet ikke tale. Og alligevel var det som om de forstod hinanden. Ildfluen vidste at Luggi var helt alene og at hans Mor og Morfar var væk. Og Luggi vidste at ildfluen vidste det.

Den fløj op over hans hoved, og han rejste sig op for at blive ved med at kigge på den. Den fløj lidt til den ene side, og han drejede sig for at følge den med øjnene. Den fløj mod et bed med røde og orange blomster, og Luggi fulgte efter. Den viste ham alle de mange blomster i mange farver og alle buskene, der var grønne på så mange forskellige måder, at det næsten ikke var til at tro at det kunne lade sig gøre. Den viste ham græsset, der skinnede i den bløde regn og alle de forskellige sten på havegangene. Og den blev i Morfars have, for Luggi måtte ikke gå ud på den store havegang udenfor lågen. Det vidste han og det vidste ildfluen osse.

Det var en meget smuk have at se på. Luggi kunne godt se det. Og han fik sådan lyst til at sige noget om det.

- Se hvor pænt det hele er, kunne han have sagt.

Men han sagde det ikke, for der var ingen til at høre det. Det er så forfærdeligt ensomt at sige noget ud i luften, når der ikke er nogen der kan høre hvad man siger. Nogen der kan svare hvis de vil, og lade være hvis de vil. Og ildfluen kunne ikke høre ord og ikke svare ham. Jo mere de så på haven, og jo mere vidunderlig den blev i deres øjne, jo mere ked af det blev Luggi. Til sidst kunne

han ikke holde det ud mere. Han faldt sammen på græsset og holdt op med at følge efter ildfluen.

Den svævede lidt rundt om hans næse, men den kunne ikke rejse ham op igen. Så fløj den over til huset, over til døren og ind gennem en sprække som ingen før havde lagt mærke til. Nu var den osse væk, og Luggi lukkede øjnene. Der var ingen grund til at se mere.

Men ildfluen var ikke fløjet væk. Den havde forstået hvad Luggi tænkte, for den var fløjet ind i huset for at få alle de andre alfer til at lukke døren op og komme ud. Og døren gik op. Og de voksne alfer myldrede ud i den bløde regn. Luggi så dem ikke, men han hørte dem.

- Det er altså mærkeligt, sagde en af dem. Det var først da den ildflue lyste op, at jeg kunne se hvor mørkt det var derinde.

- Ja, vi skulle have lys for at se mørket, sagde en af de andre.

Luggis Mor sagde ingenting. Hun så bare hvordan han lå i græsset. Og han åbnede øjnene og så på hende.

- Mor, sagde han.

Hun tog ham op i sine arme. Og de behøvede ikke at sige noget. De vidste begge to hvad der var sket og hvordan de havde haft det. Luggi havde vidst det hele tiden, og nu vidste hans Mor det osse.

Morfar tog sin nye hat på og hentede sin gamle sribede hængekøje ud og hængte den mellem to træer i haven.

- Jeg havde helt glemt hvor meget jeg savner at se stjernerne når jeg skal sove, sagde han. Men den lille ildflue fik mig til at huske det. Den lignede en lille flyvende stjerne derinde i huset, og så kom jeg til at tænke på hvor mange stjerner jeg plejede at se på himlen.

- Så kan du jo pille det hus ned, sagde Luggis Mor.

- Er det ikke lidt synd for drengen, sagde Morfar. Han plejer at elske at lege i det.

- Det gør han vist ikke mere, sagde Mor.

- Nej, sagde Luggi. Ikke mere.

Og ildfluen fløj ud af huset, forbi Luggis ene øre og ud af haven. Og nu regnede det ikke mere.

Morfar og de andre voksne gav sig til at rive huset ned. Det var næsten sjovere end at lege og meget sjovere end at snakke, syntes de. De lagde alle brædderne i en stor bunke midt på græsset, og da det var ved at blive mørkt, blev de til et stort bål, som de alle sammen sad og så på. Og da bålet var blevet til en flad bunke gløder, sad de alle sammen rundt om det og stegte æbler på lange pinde. Det var en rigtig fødselsdag for Morfar.

Mange dage senere, da Luggi endelig havde fødselsdag og blev fem år, kom Morfar på besøg. Han havde en lysegrøn pakke med. I pakken var der et lille hus

som Morfar selv havde bygget. Med en dør der kunne åbnes og lukkes. Men huset var så lille at det eneste der kunne blive væk i det var små myrer og ildfluer.

Det var en mærkelig gave, syntes Luggi, for når han så på huset, gjorde det lidt ondt i hans mave, og han kunne tydeligt huske hvor bange han havde været, dengang Mor og Morfar og alle de andre alfer blev væk i Morfars hus. Men han var osse glad for at de var kommet frem igen. Så det var en gave man kunne blive både glad for og ked af det af på en gang.

Måske vidste Morfar selv hvordan det var at have det sådan, men han sagde ikke noget om det. Han sagde bare tillykke til Luggi. Og så legede de i græsset til en af dem blev så træt at han faldt i søvn.

Historien om Hammi og turen rundt om birketræet

Hammi boede sammen med sin far og mor i en have der lå i den østlige side af dalen. Så længe han kunne huske, havde han fået at vide at han måtte lege i hele haven som han ville. Men han måtte ikke gå ud af haven alene.

I den ene ende af haven var det let nok at finde ud af hvad det betød. Der var et grønt hegn og en grøn låge, og udenfor lågen var det store havegang med hvide og gule sten på.. Når han var indenfor hegnet, inde på græsset, så var han inde i haven. Når man var udenfor lågen ude på den store havegang, så var man udenfor.

I den anden ende af haven var det ikke lige så let. Der begyndte de lave bjerge med de store granskove på. Men der var osse store sten og grantræer i Hammis have, så det var ikke helt sikkert hvor haven sluttede og hvor bjergene og skoven begyndte.

Da Hammi var meget lille var han nogle gange bange for at træerne skulle komme ind i deres have, så de en dag vågnede op midt i skoven. Men hans far sagde at de aldrig kunne ske så længe de huskede at klippe græsset. Hverken skovtræer eller trolde bryder sig om klippede plæner.

- Men græsset er heller ikke klippet ned mellem alle vores træer, sagde Hammi. Kommer skoven så ikke ind der.

- Ikke mere end vi kommer ind i den, sagde hans far.

Det forstod Hammi ikke så meget af. Men i lang tid sørgede han for altid at være inde på det klippede græs, for så var han sikker på hvor han var, syntes han.

Men en dag han stod og sparkede til en bold sammen med sin far, røg bolden langt ind mellem træerne i baghaven, så langt ind at man slet ikke kunne se den ude fra plænen. Hans far gik ind for at lede efter den og bad Hammi om at gå med.

- Hertil er det i hvert fald stadig vores have, sagde han selvom de var kommet langt ind mellem de høje træer. Kan du se det der birketræ. Det har jeg plantet der, så det er vores.

- Hvor begynder skoven så, spurgte Hammi

- Lidt længere inde, sagde hans far.

Og så vidste han det. Bare han ikke kom forbi det birketræ, så var han stadig hjemme. Osse selvom det så lidt vildt ud.

Bolden lå helt henne ved birketræet. Hans far samlede den op og Hammi bar den tilbage til plænen så de kunne spille videre. Og der begyndte det, det med birketræet.

Dagen efter måtte Hammi spille bold med sig selv. Hans far og mor var uden for at hjælpe med at beskære æbletræer. Og han syntes ikke det var med vilje, men

han fik alligevel sparket bolden langt ind mellem træerne i baghaven. Og gik ind imellem dem for at hente den.

Han gik hen til birketræet for at se om den lå der. Det gjorde den ikke. Han lagde sin ene hånd på træstammen, der var kølig og rar at røre ved. Den hvide bark var blød og glat, og når han gik rundt om træet gled hånden let hele vejen rundt.

Og da han var kommet rundt fik han øje på bolden. Den var ikke røget nær så langt ud denne gang, den lå i græsset mellem to små nøddebuske næsten helt inde ved plænen. Hammi gik over og samlede den op og gik ind på plænen for at spille videre. Det var ikke så sjovt, når der ikke var nogen at spille med, men Luggi var på besøg hos sin morfar, og der var ikke andre unger han gad lege med.

Da hans mor og far kom hjem var de i et vældigt humør. De havde en stor pose kirsebær med hjem, så der var dessert til aftensmaden. Og bagefter sad de alle tre og snakkede hyggeligt selvom det var blevet mørkt, og Hammi skulle først i køjen og sove da de alle sammen var blevet søvnige. Det var næsten som at have fødselsdag, syntes han.

Sådan var det slet ikke dagen efter. Hammi fik en myg i øjet, og hans far og mor havde så travlt med at diskutere et eller andet, så de bad ham om at pille den ud selv. Det var svært, for man kan ikke se ind i sit eget øje, og det endte med at han kom til at græde så meget at hans far alligevel hjalp ham med at pille den ud. Og hans mor gik over for at besøge en af sine veninder, og hans far måtte koge æg og spise alene sammen med Hammi. Der var ikke flere kirsebær tilbage.

Da Hammi lidt senere lå i sin køje og hørte sin mor komme hjem og helst ikke ville høre hende diskutere videre med hans far, kom han til at tænke på birketræet. Han kunne stadig mærke den glatte hvide bark i sin ene hånd, selvom han ikke havde rørt det den dag. Han bestemte at han ville gå ned og røre ved det igen.

Og næste morgen, så snart han var færdig med morgenmaden, gik han ned i baghaven og hen til træet. Han sparkede ikke en bold ud først, det var slet ikke nødvendigt. Han rørte bare ved stammen og gik rundt om træet. Så gik han tilbage til haven og syntes han havde det meget bedre. Hans far og mor sad stadig ved morgenmaden og holdt hinanden i hånden.

Han begyndte at besøge birketræet hver dag. Hans far havde plantet det der, så det var i orden at gå hen til det. Og det havde grene ud til alle sider, så han kunne osse gå rundt om det og blive i haven alligevel.

- Nu går du ikke ud af haven og ud i skoven, sagde hans mor.
- Nej, sagde Hammi. Far har vist mig hvor jeg må gå til.
- Det var godt, sagde hans mor. For i den skov render der trolde rundt med deres telte, og man kan aldrig vide hvor de er.

- Jeg er ikke bange for trolde, sagde Hammi.
- Vel er du så, sagde hans mor, for du er en fornuftig alfeunge.

Han vidste ikke helt hvorfor de ture hen til birketræet og rundt om det var så vigtige. Men ellers var dagen ikke rigtig. Så fik han bare ondt i maven eller det blev haglvejr. Eller hans far ville skælde ham ud for noget han slet ikke havde gjort. Og selvom alle dagene ikke blev rigtigt gode dage alle sammen alligevel, så syntes han hver gang at han havde det bedre, når han først havde været rundt om det. Nogle dage havde han dårligt tid til det, og så løb han bare ned i baghaven og lige en tur rundt helt inde ved stammen. Så var det overstået, og han kunne tage det roligt resten af dagen.

Men andre dage havde han god tid. Så gik han ikke bare en gang rundt om træet, men måske mange gange. Det blev dagen ikke bedre af, men det var spændende. For når han var omme på den anden side af træet, så var han næsten ude i skoven på bjergene, der hvor trolde render rundt med deres små brune telte. De rundkredse han gik i blev større og større, men så længe birketræet var midt i rundkredsen, så var han stadig i sin egen have, og så gjorde han ikke noget han ikke måtte. Heller ikke når han kom så langt ud at de store træer kunne give ham rifter på armene og benene.

- Hvad er det du har revet dig på, spurgte hans mor.
- Det var bare et træ, sagde Hammi og sagde ikke noget om hvor det træ stod henne.
- Nu klatrer du ikke for højt op, sagde hans mor.
- Lad ham nu bare klatre, sagde hans far. Man er nødt til at klatre i træer for at finde ud af hvor meget man kan.
- Bare det er træerne her i haven, sagde hans mor, for de er ikke for høje til ham.
- Selvfølgelig er det det, sagde hans far. For du går da ikke udenfor haven, vel Hammi.
- Nej det gør jeg ikke, sagde Hammi.

Og det gjorde han heller ikke. Han kom aldrig længere ud end han hele tiden kunne se birketræet stå der og lyse mellem alle de mørkegrønne grantræer.

Der var så mørkt mellem de høje træer at der ikke voksede græs eller blomster der. Der lå kun nogle store rødbrune dyner af visne grannåle. De var bløde at gå i men stak alligevel i fødderne. De lave grene på træerne var meget tørre og stive, og de kradsede. Og nogle steder var nogle af træerne væltet, så man var nødt til at klatre over dem for at komme forbi. Han kunne osse sætte sig på dem og se ind på birketræet og den have han boede i. Og der var helt stille, så stille at de kildede i maven, som om han var bange uden at være bange. Og måske var det sådan at være voksen, tænkte han.

På en eller anden måde havde hans fod fået drejet sig ned i en revne mellem to træstammer, der lå og gned sig opad hinanden. Der var ellers ikke plads til hans

fod der, og derfor kunne han heller ikke få den op. Han prøvede forsigtigt og han prøvede voldsomt, men det eneste der skete var at han rev sig på benet og blev rød i hovedet af at anstrenge sig. Han sad fast, gjorde han.

Og nu var han langt ude i skoven, langt udenfor sin egen have. Han var ude i den store skov hvor troidene kom forbi med deres telte på nakken, så man aldrig kunne vide hvor de var på vej hen. De vidste det ikke engang selv, havde hans mor fortalt. Det var det mest uhyggelige ved dem, syntes han.

Og der var så stille i skoven at han ikke kunne sige en lyd. Han ville gerne have hylet højt og kaldt på sin far og mor. Men der kom ingen lyd ud af hans mund, selvom han åbnede den og prøvede alt hvad han kunne.

Han kunne ikke forstå hvordan han var kommet så langt ud. Han vidste jo at han skulle blive i haven, og han havde villet blive i haven. Han skulle bare rundt om birketræet, ikke ud i skoven. Og nu sad han ude i den og kunne ikke komme hjem.

Hans far skulle have bygget et hegn, lissom det der var ud mod havegangen. Så havde han vidst hvor langt han skulle gå. Men hans far havde bare plantet et dumt birketræ. Når han var inde for at lege med Luggi, var der hegn hele vejen rundt om hans have. Der vidste de altid hvor de skulle være.

Så hørte han sin mor, lang væk.

- Hammi, råbte hun. Hammi, hvor gemmer du dig.

Og hendes stemme kom helt ud i skoven til ham og slog hul på stilheden, så han kunne hyle.

- Jeg sidder fast, hylede han.

Han kunne høre sin mor komme brasende gennem grenene. Og han hylede hele tiden alt hvad han kunne, lige til hun stod ved de væltede træer han sad fast i.

- Jamen lille skat, sagde hun. Hvordan er du dog kommet i klemme der.

- Det ved jeg ikke, peb Hammi.

Hun skubbede den ene stamme væk så han kunne få foden fri. Når en alfeunge er i knibe, kan hans mor blive meget stærk. Og så tog hun ham ned fra træstammen og satte ham på sine skuldre og bar ham hjem. Grangrenene rev dem begge to i ansigterne, men det gjorde ikke noget når bare de kom hurtigt tilbage til det klippede græs i deres egen have.

Da de var tilbage, satte hun ham ned på plænen og satte sig foran ham.

- Vi bliver nødt til at snakke om det her, sagde hun. Og vi bliver osse nødt til at snakke med din far om det. Du havde lovet os begge to at du ikke ville gå udenfor haven.

Hammi vidste ikke hvad han skulle sige. Han var jo ikke gået ud i skoven. Han havde bare lige pludseligt været der.

- Det var ikke med vilje, sagde han. Jeg kom bare til det.
 - Så lille er du altså ikke længere, sagde hans mor. Du vidste godt at du ikke måtte gå derud. Du var jo langt ude i skoven, så langt ude at jeg ikke kunne se dig.
 - Jeg gik bare rundt om birketræet, sagde Hammi. Far sagde at det måtte jeg godt.
 - Det må vi vist hellere snakke med ham selv om, sagde hun.
- Og så ventede de med at snakke videre til han kom hjem.

Hammi glædede sig til at far kom hjem. Så kunne hans mor selv høre at det passede hvad han sagde. Men da hans far kom hjem, kunne han ikke huske noget om at Hammi måtte gå rundt om birketræet.

- Jeg sagde at det var vores birketræ, sagde han, så det kunne du gå ned til. jeg sagde ikke at du skulle gå rundt om det.
- Jo du gjorde, sagde Hammi.
- Det husker I nok forskelligt, sagde hans mor. Men skal vi så ikke bare vise ham hvor haven slutter, så han ved det til en anden gang.
- Det er jo ikke så nemt, sagde hans far. Der er jo ingen der ved det så nøjagtigt.
- Men så må vi jo sige hvor vi synes det er, sagde hun.
- Er han ikke stor nok til selv at finde ud af det, spurgte hans far.
- Det kan du jo se han ikke er.

Nu gjorde skoven osse den. Den fik hans far og mor til at skændes.

- I Luggis have er der hegn hele vejen rundt, sagde han.
- Det er fordi Luggis have ligger midt i dalen, sagde hans far. Der er nogle andre der har haver hele vejen rundt.
- Men skoven er jo troldeenes have, sagde Hammi. Er det ikke det samme.
- Jo sådan kan man vel godt sige det, sagde hans mor

Men det kunne man altså ikke, sagde hans far. Han vidste bare ikke hvorfor.

- Det er altså ikke så svært, sagde han. Du skal bare blive inde i haven.
 - Må jeg så ikke gå rundt om birketræet, spurgte Hammi.
 - Jo du må. Du skal bare blive inde i haven når du gør det. Du må ikke gå for langt udenom.
 - Jeg synes vi skal sætte et hegn, sagde hans mor. For ungens skyld.
- Men det skulle de i hvert fald ikke, sagde hans far. Hvis ikke en alf kunne finde ud af hvornår han var i sin egen have og hvornår han var udenfor, så måtte han se at få det lært.

Hammi stod og kiggede fra den ene til den anden. Hans mor ville bygge det hegn, om hun så skulle gøre det helt alene. Og hans far ville fjerne det og brænde det, hvis hun gjorde. Og det var bare fordi han var gået rundt om det dumme birketræ. Det var det slet ikke blevet en god dag af. Det var den værste dag af dem alle sammen nu.

- Jeg har ondt i den fod, sagde han og pegede.

De kiggede alle tre på foden, der var blevet stor og tyk at se på. Og de fik travlt med at komme koldt vand og stramme forbindinger på og snakkede ikke mere om at sætte hegn eller ej.

Hammi gik ikke ret meget i de næste mange dage. Det gjorde alt for ondt i foden. Og selv efter at foden igen havde fået det godt, varede det lang tid inden han igen gik ned i den ende af haven hvor birketræet stod.

Da han blev lidt større, tog han en dag sin kniv med og ridsede sit navn i den hvide træstamme. Det skete osse siden at han kom forbi træet og ud i skoven. Men han passede godt på hvor han satte sine fødder, og han gik samme vej ind som han var kommet ud. Der var ingen grund til at gå rundt om det træ.

Historien om Balhur og Solen

Balhur var en glad lille alf. Han elskede at være alfeunge, han elskede sin mor og sin far og sin storesøster Bix og den have han boede i. Og allermest i hele verden elskede han sin hængekøje, der var blå med billeder af små bier og mariehøns på. Det bedste han vidste var at ligge i den hængekøje. Om natten lå han og sov i den. Om dagen lå han og smilede op til himlen med lukkede øjne. Og han kunne mærke at solen smilede ned i hans ansigt.

Når de andre alfeunger kom og ville have ham med til et eller andet, sagde han altid at han kom lige om lidt. Og når han sagde det, mente han det måske. Men han kom næsten aldrig op til dem, for det var så dejligt at ligge i køjen og smile til solen. Hans far stod op og hans mor stod op og hans storesøster stod op. Men Balhur lå bare og mærkede solen smile i sit ansigt. Og så kunne han ikke lade være med at blive liggende og smile tilbage til den.

Ind imellem når han lå der og smilede, faldt han i søvn selvom det var dag. Og det gjorde slet ikke noget, for han kunne sagtens sove om natten alligevel.

Hans mor var lidt bekymret. Hun syntes ikke det kunne være rigtigt at en alfeunge sådan lå i sin køje hele tiden. Men hans far sagde at de bare skulle lade ham ligge. Så ville han vel komme til at kede sig så meget at han en dag stod op og legede med de andre. Og derfor fik han lov at blive liggende.

Men Balhur kedede sig aldrig. Det var så dejligt at smile til solen, og det var dejligt at mærke at solen smilede tilbage til ham. Det var så lækkert og varmt på kinderne.

Hans storesøster syntes bare det var dejligt at han ikke stod op. Så kom han ikke og var nysgerrig og spurgte hele tiden. Selvom hun ikke var voksen, var hun meget større end Balhur, og når han ikke lå i sin køje ville han altid vide hvad hun lavede og hvorfor hun lavede det. Og det gad hun i hvert fald ikke fortælle ham.

En dag hvor han var faldet i søvn, holdt det pludseligt op med at varme på hans kinder. Og da han vågnede op, stod solen lige foran ham ved fodenden af køjen. Og den smilede slet ikke, den så meget sur ud.

Balhur blev ved med at smile. Han havde næsten glemt hvordan man lod være. Men hans smil så noget fjollet ud, når solen stod der og gloede arrigt ind i hans ansigt.

- Hvad ligger du der og griner af, spurgte solen.

- Jeg griner ikke, sagde Balhur. Jeg smiler bare fordi det er så dejligt at ligge her.

- Det er i hvert fald ikke dejligt at se på, sagde solen. Ikke når man skal vade hele vejen henover himlen hver eneste dag, og så se på dig der ligger der uden at passe sit arbejde.

- Jeg har ikke noget arbejde, sagde Balhur. Jeg er en alfeunge, og så behøver man ikke arbejde.

- Sikke noget vrøvl, sagde solen. Selvfølgelig har du et arbejde du skal passe.

- Det har jeg altså ikke, sagde Balhur. Det passer. Og det er der heller ingen andre alfeunger der har.

- De andre unger ligger da ikke i køjen og griner dumt hele dagen.

- Nej, men de har ikke et arbejde. De leger bare.

- Nemlig, sagde solen. De passer deres arbejde.

- Det er da ikke et arbejde at lege, sagde Balhur.

- Vel er det så, sagde solen. Når man er barn er det et vigtigt arbejde at lege. Det gør alle unger. Undtagen dig. Tænk hvis jeg ikke passede mit arbejde. Så kunne du ligge der og smile op i den mørke himmel.

Solen så så gal ud at Balhur blev helt bange. Han måtte lukke øjnene for at slippe for at se på den. Og da han åbnede dem igen var det helt mørkt, og hans mor stod og ruskede i ham.

- Jeg tror du skal have en trøje mere på, sagde hun. Det er blevet så koldt i vejret, synes jeg.

Hun gav Balhur en stor hvid trøje på. Og så lå han der i køjen og kunne ikke sove. Han far og mor faldt hurtigt i søvn, himlen var fuld af stjerner der lyste koldt ned i ansigtet på ham.

Det var en mærkelig og rigtig dårlig nat for Balhur. Han havde aldrig før prøvet hvordan det var ikke at kunne sove, men nu prøvede han det i hvert fald. Han tænkte hele tiden på hvordan det ville være hvis solen ikke stod op og passede sit arbejde. Så ville hans mor og far måske osse blive liggende. Og så kunne han ligge der og vente på dem. Altid. Det var meget længe.

Næste morgen inden solen skulle stå op, var Balhur ude af sin køje og oppe ved lågen for at se efter nogen at lege med. Der var helt stille i Alfernes dal. Fuglene sang ikke, bierne brummede ikke, og der var ikke en eneste alf at se på havegangene. Det var alt, alt for tidligt og ikke ordentligt lyst endnu. Men han turde ikke gå tilbage til køjen. For hvis han lagde sig og faldt i søvn. Så var der måske slet ingen der kom op, hverken solen eller nogen af alferne i dalen.

Han fandt nogle hvide sten og gav sig til at lege at han byggede et hegn rundt om en lille have. Han fandt nogle små våde blomster som kunne ligne træer og brede grønne blade der kunne være plæner mellem gangene. Og mens han lå der på knæ i gruset og legede, stod solen op. Fuglene begyndte at synge, bierne og fluerne

begyndte at summe rundt. Sommerfuglene blafrede og der begyndte at være alfer på havegangene.

Han far og mor stod op. Han far gabte højt og tydeligt og hans mor strakte sig så det knagede. Balhur smilede op til solen, og solen smilede ned til ham. Nu passede de begge to deres arbejde, og verden virkede.

Historien om Pørk og vandet

Dengang Pørk var tre år skulle hans far og mor en tur ud til alferne ved fjorden for at købe gult skind. Det var ikke en tur de kunne have sådan en lille unge med på, så Pørk kom over i haven hos Kærn og Myse for at blive passet der. Det havde han prøvet før når hans far og mor skulle noget, og han kunne godt lide at være der. Kærn og Myse var søde og rare og passede altid godt på ham indtil hans far og mor hentede ham igen.

Men denne gang kom de ikke tilbage og hentede ham. Der gik mange dage, og en dag fortalte Myse noget om at hans far og mor var faldet i vandet fra en båd på fjorden. Og nu var de nede hos dværgene under jorden, og når man først er kommet derned, kommer man aldrig op igen.

Pørk forstod ikke hvorfor hans far og mor ikke bare rejste sig op og gik op på land igen som de plejede at gøre når de var nede for at bade i åen. Han havde aldrig set vand der var større end den å, og selvom Myse fortalte at vandet i fjorden var meget større, forstod han det ikke. Men sådan var det altså. I stedet for at rejse sig og gå op på land, var hans far og mor gået ned til dværgene under jorden. Pørk syntes de var dumme når de gjorde sådan noget, så når de kom og hentede ham ville han skælde dem ud.

Og han fik aldrig skældt dem ud, for de kom jo aldrig og hentede ham. Da han blev seks år, syntes han næsten han havde boet hos Kærn og Myse altid. Men han snakkede nogle gange om sin mor og far. Med Myse og efterhånden osse med Kærn. Og med sine legekammerater, når de spurgte hvor hans rigtige far og mor var. Og han tænkte endnu oftere på dem. For det med dværgene forstod han altså ikke. Hvis de var i vandet og ikke kunne komme op af det, hvordan var de så kommet ned i jorden.

Myse sagde bare at sådan var det og sådan skulle det være. Hun ville ikke sige hvordan de havde gjort det og heller ikke noget om hvorfor. Pørk syntes det var irriterende. Og Kærn sagde bare at det med dværgene under jorden bare var noget man sagde fordi man ikke vidste bedre. Men han vidste heller ikke bedre selv.

Pørk blev mere og mere sikker på at hans far og mor var blevet i vandet. Det måtte være sådan det var. Han blev så sikker at han begyndte at kigge efter dem hver gang han var i vandet for at bade. Men han fik aldrig øje på dem selvom han var sikker på at han godt kunne huske hvordan de så ud.

En dag sidst på sommeren kom en alf fra skoven på besøg i dalen. Han hed Karo og havde noget familie i Alfernes Dal. Men han var i det hele taget en alf der rejste meget, og han havde derfor meget at fortælle. Så da det blev en dejlig lun aften med bål på engen nede ved badestedet, sad næsten alle dalens unger rundt om ham og hørte på ham i stedet for at gå hjem i køjerne og sove. To drenge der

hed Luggi og Hammi sad nærmest og spurgte hele tiden. Pørk sad i udkanten af rundkredsen og nøjedes med at lytte.

- Det er jo en meget lille å I har her i dalen, sagde Karno. Den kan der ikke ske de store ulykker i. Ude i verden er der meget større åer. Der er nogle der er så store at de hedder floder, og de er så brede og dybe at man ikke kan gå over på den anden side af dem, man er nødt til at sejle i en båd.
- Lissom på fjorden, sagde Hammi. Der har jeg været og set både.
- Det har jeg osse, sagde en pige der hed Kynne.
- Det er der mange der har, sagde Karno.
- Det har jeg ikke, sagde Luggi.

Pørk sagde ikke noget. Men han tænkte meget på de både og på fjorden.

- Og fjorden er det allerstørste vand i hele verden, sagde Hammi.
- Nej det er det ikke, sagde Karno. Havet bag bjergene i vest er endnu større. Og det er der ingen der sejler med både på, for det er så stort at der ikke er noget på den anden side at sejle hen til.

Der måtte de være, tænkte Pørk, der var hans far og mor. Hvad skulle de dog hos dværgene under jorden. De var i det største vand i verden, det hav der var så stort at det aldrig sluttede. Og han vidste at han skulle ud til det vand og møde dem, det vand der lå på den anden side af de høje bjerge som han selv kunne se vest for dalen. Og derfor samlede han alt sit mod i maven og spurgte den fremmede alf fra skoven om noget selvom han ikke sad så tæt på som Luggi og Hammi.

- Hvor mange dage tager det at komme over bjergene og ud til havet, spurgte han.
- Det tager rigtigt mange dage, sagde Karno. Og det er en tur for en stærk og voksen alf.
- Jeg vil med næste gang, sagde Pørk. Og du kender vejen.
- Jeg ved slet ikke om der blir nogen næste gang, sagde Karno. Det er ikke en tur man bare tager ud på for sjov. Men når du blir voksen, kan du selv gøre det.

Det var der alt for længe til, tænkte Pørk. Men han sagde ikke mere. Og selvom de fleste andre unger blev siddende for at høre flere historier, så gik Pørk hjem til Kærns og Myses have, for det var deres have han kaldte hjem nu.

Kærn og Myse havde ikke været med nede ved badestedet. De var blevet hjemme i deres egen have og havde spist lidt videre og drukket en lille smule æblevin. Nu sad de på den samme træstub, og Kærn holdt en arm rundt om Myse. Myse sad med en hånd på Kærns knæ.

- Var det så hyggeligt nede ved bålet, spurgte hun.
 - Ja, sagde Pørk. Ham alfen fra skoven fortalte om havet på den anden side af bjergene. Der skal jeg ud.
 - Så må du skynde dig at blive voksen, sagde Kærn, for det er en besværlig tur.
 - Har du prøvet, spurgte Pørk.
- Det havde Kærn i hvert fald ikke.

- Men så må du spise godt, sagde Myse, så du kan blive stor og stærk. Og sove når du skal, for det er mens man sover, man vokser allermost.

Pørk kunne ellers godt lide Kærn og Myse. De passede godt på ham og var søde ved ham. Men lige nu var de lidt dumme, syntes han. Måske glædede de sig osse til han blev voksen og kunne gå over bjergene helt selv til sin rigtige far og mor. Så ville han heller ikke komme og forstyrre dem når de sad på den samme træstub og havde drukket æblevin sammen.

- Jeg er sulten, sagde han. Er der noget mad tilbage.

- Der er masser af æg, sagde Myse

Pørk spiste fem æg og lagde sig i sin køje og sov alt hvad han kunne. Og Myse havde ret, det var mens han sov at han voksede mest. Da han vågnede tidligt næste morgen var det som om hans ærmer og bukseben var blevet lidt kortere. Han var vokset. Og han var voksen nok til at tage over bjergene alene, over bjergene og ud til det store uendelige hav.

Der var ikke noget at vente på. Han stoppede æg i begge sine bukselommer og drog afsted. Først ad havegangene mod vest hvor haverne var lidt større. Der lå store sten på plænerne, og om et par af de helt gamle haver var der stadig mure af sten. Pørk kendte ikke rigtigt de alfer der boede derinde, han gik bare forbi og begyndte at klatre op ad den første skråning. Den var stejl og besværlig at komme op ad, men jo hurtigere han kom op, jo hurtigere ville han komme over på den anden side.

Nogle gange blev det lidt fladere så han kunne stå op, men det meste af tiden måtte han bruge både arme og ben for at komme videre. Det var godt de var vokset om natten og var blevet både længere og stærkere. For det var hårdt at komme op. Af og til blev han så træt at han måtte sætte sig ned og puste, men han kunne se toppen. Og når han var oppe, kunne han måske se havet.

Han fortsatte med alle de kræfter han havde tilbage. Ind imellem spiste han et æg fra lommen, og det hjalp lidt. Men han måtte puste mere og mere. Han blev meget glad da han kom op over den sidste kant. Nu var der heller ikke flere æg tilbage i hans lommer. Men han kravlede alligevel op på den største sten for at se mod vest. Han så og så, men kunne ikke se havet. Kun store bjerge så langt øjet rakte. Og jo længere væk de lå, jo højere var de.

- Det er en flot udsigt over bjergene, sagde en stemme ved siden af ham.

Han blev så forskrækket at han var ved at ramle ned af stenen han stod på. Men han samlede sig og blev stående og så ned til venstre. Og der stod Buffi, dalens ældste alfekone og smilede til ham.

- Jeg kan godt lide den her bakke, sagde hun. Jeg kommer her tit og kigger op i bjergene. Det var deroppe jeg samlede lykkebær dengang jeg var yngre og

stærkere. Når jeg lukker øjnene og mærker luften deroppe fra, er det lissom jeg er deroppe igen. Det skal du glæde dig til min dreng.

- Jeg skal over og ud til havet, sagde Pørk.

- Ja måske kommer du osse det en dag, sagde Buffi. Men ikke lige nu, vel ?

Pørk så op på de høje bjerge og mærkede sine arme og ben. Han fik sådan lyst til at sætte sig ned, men han blev stående.

- Jeg skal derover i dag, sagde han.

- Du er en meget modig alf, sagde Buffi.

- Næh jeg er ej, sagde Pørk. Men jeg skal over til min far og mor.

- Det forstår jeg, sagde hun. Men du blir nødt til at vente med det, for du er alt for træt i benene lige nu. Og du kender heller ikke vejen godt nok.

- Det er den vej, sagde Pørk og pegede ud over bjergene.

- Det er helt rigtigt, sagde Buffi, men der er mange veje den vej, og ingen af dem går ligeud.

Og så hjalp hun ham ned af stenen så de kunne sætte sig med ryggen op ad den og kigge sammen mod vest.

Det var som om hun vidste alt hvad han tænkte. Han behøvede ikke forklare hende noget. Og hun behøvede heller ikke fortælle ham at han ikke selv kunne komme over alle de bjerge og ud til havet. Selvom hans hoved ville afsted, så vidste hans ben og arme og mave godt at det ikke kunne lade sig gøre. Bare tanken om at skulle kravle ned af bakken igen gjorde ham så træt at han var lige ved at græde.

- Vi kan følges ned ad stien, sagde Buffi.

- Er der en sti, spurgte han.

- Selvfølgelig er der en sti, sagde hun, ellers var jeg aldrig kommet herop. Jeg er for gammel til at klatre. Det er godt nok en lidt længere tur rund på bagsiden af bakken, men vi kan gå helt almindeligt hele vejen.

- Jeg kan ikke gå så langt nu, sagde Pørk. Og jeg kommer aldrig ud til min mor og far.

Han begyndte at græde, og Buffi lod ham græde uden at sige noget til det. Hun lagde bare en hånd på hans ene skulder. Og tårerne løb ud af Pørks øjne og snotten løb ud af hans næse. Hans bluse blev helt våd og det dryppede ned på klippen foran ham som en lille vandpyt.

- De er jo i alt vand din far og mor, sagde Buffi, ikke kun i havet. De er i fjorden og i åen og i den lille pyt der foran dig. Og de er i de tårer du stadig har indeni.

- Jeg kan ikke se dem, sagde Pørk.

- Nej de kan nok ikke ses mere, sagde Buffi. Men du kan jo stadig mærke dem.

Pørk undrede sig. Hvor vidste hun meget, hende Buffi. Hun vidste alt hvad han tænkte, endda inden han selv havde tænkt det. Og han blev ikke glad af det, han

var lige så ked af det som han hele tiden havde været. Men det var på en anden og ikke lige så træt måde.

- Nu tror jeg vi kan gå ned, sagde Buffi.

Hun tog ham i hånden og de gik ned ad stien og ned i dalen og helt hen til Kærns og Myses have, som osse var Pørks have.

- Nå der er du, sagde Myse. Vi skulle osse lige til at blive bekymrede.

- Der er ikke noget at være bekymret for, sagde Buffi. Drengen er bare ked af det og savner sin rigtige far og mor. Og det skal han have lov til.

- Selvfølgelig skal han det, sagde Kærn.

Og selvom Pørk stadig var træt og ked af det, blev han helt glad for at høre det.

Historien om Citia og den Røde Kat

Alfer er ikke så høje. Hvis en stor, voksen kat stiller sig på bagbenene, er den lige så høj som en alf. Det er ikke noget katte gør så tit hvis de ikke er ved at klatre op i et eller andet, men det betyder alligevel at alfer ikke er så glade for katte. Katte er store og lidt for farlige, og derfor må der ikke være katte i Alfernes dal.

Voksne alfer kan godt skræmme en kat væk, især hvis de er flere om det. Men hvis et alfebarn mødte en kat alene, kunne det let gå galt. Så derfor en nogle af de største og modigste alfer med i en patrulje, som skal sørge for at holde katte og andre farlige dyr væk fra dalen. Hvis nogen ser en kat i nærheden, skal de fortælle det til patruljen, og så blir katten jaget væk med lange pinde og trommer.

Cror og Barn var i mange år de største og modigste alfer i dalen. De var fætre og gode venner, og de var begge to med i kattepatruljen. Barn kunne svinge to lange pinde i luften og Cror kunne få sin tromme til at larme helt fantastisk. De to kunne alene skræmme enhver kat væk fra Alfernes dal, og engang havde de skræmt tre store sribede katte væk på en gang.

Barn boede alene i en lille have i dalens nordlige ende, Cror boede sammen med sin kone Melline og sin datter Citia i en stor have midt i dalen.

Alferne i kattepatruljen havde deres almindelige tøj på, både når de jagede farlige dyr væk og når de lavede andre ting, så det var ikke på tøjet man kunne se hvem de var. Men man kunne næsten altid se det på deres øjne. Det var som om de lyste på en særlig stærk og modig måde, det syntes Citia og Melline i hvert fald, og de var stolte af Cror. Og Melline havde engang været med patruljen ude at skræmme en stor sort kat væk, så hun havde med sine egne øjne set hvordan det foregik. Det var inden de fik Citia, så det var længe siden.

Citia ville osse gerne med en dag, men hun var ikke gammel nok endnu. Det gik nogle gange stærkt når patruljen skulle skræmme katte, og tænk hvis alferne så kom til at løbe hver sin vej og Citia så var alene med en stor kat. Så var det ikke til at vide hvad det kunne ende med. Der var faktisk nogle der sagde at katte kunne finde på at æde små alfeunger, men det passede ikke sagde Cror, og han havde forstand på katte. Kattene ville næsten altid bare lege, og det kunne osse være farligt nok. Han kendte en alf der engang havde fået så mange sår af en kat, at han ikke havde kunnet gå i et helt år. Så Citia måtte vente med at komme med på patrulje til hun blev lidt større.

Men Citia fik alligevel snart en kat at se, for en dag fandt hun en lille rød killing nede i bunden af deres have. Hvordan den var kommet der er svært at sige. Der havde ikke været katte i dalen i lang tid, og killinger plejer ikke at rende rundt alene, ikke når de er så små som den her killing var. Men den var der i hvert fald,

og Citia fandt den og blev slet ikke bange for den. Hun syntes den var sød og slet ikke farlig.

Hun fortalte ikke om den røde killing til nogen. Ikke et ord til sine legekammerater, ikke engang til sin bedste veninde. Ikke et ord til sin mor og slet ikke noget til sin far. Hvis han havde hørt om den killing, ville han og Barn have slæbt den helt ud af dalen, og så ville de have skræmt den så meget at den var løbet langt væk. Og det ville være synd for den søde killing, syntes Citia. Når hun kløede den under hagen, sagde den rare lyde og så op på hende med store sultne øjne. Hun måtte give den noget at spise.

Hun vidste ikke hvad katten ville have at spise, så hun forsøgte at give den alt det bedste som hun selv kunne lide. Æbler og kirsebær ville den ikke have. Den lugtede bare til dem og så fornærmet ud. En lille smule stegt fugl ville den meget gerne have, men det var alt for lidt. Rød salat og persille ville den slet ikke lægge mærke til. Men kogte æg kunne den godt lide. Og æg var der næsten altid nok af, når Citia og hendes familie var færdige med at spise.

Så Citia og den røde killing lærte snart at gøre det på samme måde hver eneste dag. Når familien var færdig med at spise, fik Citia fat i en håndfuld æg og gik ned bag i haven hvor killingen sad og ventede på hende. Den spiste alle æggene i små hurtige mundfulde og så næsten altid sulten ud bagefter. Men når hun så lagde hånden på dens hoved, lagde den sig ned og lukkede øjnene. Og så sad de der alene, Citia og killingen, nede i krattet i baghaven og havde det godt. Når de var glade var de meget glade. Og når de var kedede af det, var det på en god måde, syntes Citia.

Det var en god tid for både killingen og Citia, og det var så godt at det ikke kunne blive ved på den måde, det vidste hun godt. Og en dag syntes Melline alligevel osse at det var lidt mange æg der blev spist i den lille familie, og hun spurgte Cror om det var ham der gik og gufede mellem måltiderne, eller om han forærede dem til nogle af sine venner. Og Cror anede ikke hvad hun talte om. Han blev faktisk så forbavset over hendes spørgsmål at hun både kunne se og høre det, og derfor troede hun straks på hvad han sagde. Men hvis det ikke var Cror, måtte det være Citia.

Ved aftensmaden spurgte de hende om hun vidste noget om alle de hårdkogte æg der forsvandt.

- Næ det gør jeg ikke, sagde hun. Jeg kan bedre lide kirsebær og det ved I osse godt.

Og så talte de ikke mere om det i denne omgang.

- Hun går altid ned bag i haven når vi er færdige med at spise. sagde Cror. Og det lyder ikke som om hun leger med de andre alfeunger dernede.

De sad på tæppet efter maden og nød solen. Og Melline røg en lille cigar mens Cror drak et enkelt glas æblevin. Så sov han så godt om natten. Og det var osse sundt så længe det kun var et glas om dagen.

- Og jeg tror hun tog nogle æg med i lommerne, sagde Melline. Hun var lige en tur henne forbi gryderne.
- Jeg tror hun har en slange dernede, sagde Cror. Slanger elsker æg.
- Hvad skulle hun dog med en slange, spurgte Melline. Og så endda en hemmelig slange.
- Havde du ikke hemmeligheder for dine forældre dengang du var i hendes alder, spurgte Cror.
- Jo. Men det var jo dig.
- Da var du vist lidt ældre, sagde han.
- Vel var jeg ej, svarede hun. Det var bare inden du vidste noget om det.

Og så sad de der og smilede sammen og tænkte ikke mere på hårdkogte æg. Og det var godt Citia ikke hørte hvad de sad og smilede af, for det havde hun ikke kunnet lide at høre. De blev enige om at lade deres datter have sin slange i fred, så kunne de osse få hinanden mere i fred og ro. De lod Citia besøge sin slange så tit hun ville. De sagde ikke noget til hende, men de talte meget om det når hun ikke hørte det.

De var enige om at det måtte være en rar og fredelig slange. Citia var jo i bund og grund en fornuftig pige og en stor pige nu. Så det var ikke en giftig slange og det var heller ikke en kvælerslange, det var de sikre på. De snakkede så meget og så længe om den slange, at de begyndte at gætte på hvad den hed. Cror var sikker på at hun kaldte slangen Basse, og Melline var lige så sikker på at den hed Pinki.

Og imens de voksne sad og snakkede frem og tilbage om en slange der slet ikke var der, sad Citia nede i baghaven med en hånd på den røde killings hoved. Og killingen brummede som en lille motor og hed slet ikke noget. Citia tænkte bare på den som sin kat. En dag ville det blive opdaget at hun havde en kat. Når de opdagede det, ville det være slut med at sidde der og lytte til den rare lille brummelyd. Så hun var allerede ked af det mens hun var glad. Og hver dag håbede hun at de først ville opdage det i morgen. Og hun syntes samtidig at det var mærkeligt at de ikke allerede havde opdaget det. Måske var hendes far og mor slet ikke så kloge som hun havde troet de var.

Der gik mange dage på den måde. Der gik så mange dage at Citia blev helt bange for at hendes forældre var så dumme. Og der gik så mange dage at killingen blev større. Til sidst var den lige så stor som en rigtig kat, for nu var den en rigtig kat, lige så stor som Citia. Men hun var ikke bange for den, for hun havde kendt den siden den var lille.

Den blev ikke længere mæt af de æg hun havde med til den. Den begyndte selv at skaffe sig mad. Og det var ikke hårdkogte æg, men små dyr og fugle som den selv

fangede i haven. Citia så engang imellem fjerene og nogle af knoglerne, der hvor den havde spist fuglen. Det var ikke så lækkert, syntes hun. Men katten var stadig sød og sagde rare lyde når hun kløede den under hagen og bag ørerne. Så lukkede både hun og katten øjnene, og de så slet ikke på fjerene som lå i græsset mellem buskene i baghaven.

En dag skulle Melline og et par af hendes veninder ned i krattet bag kong Abas høj og samle gyldne blomster. Dem finder man lettest om aftenen, og de ville alligevel gerne afsted i god tid, så derfor var der tidlig aftensmad i den lille families have. Da Citia havde kysset sin mor farvel, snupede hun som sædvanlig en håndfuld æg fra en af gryderne og smuttede ned til sin røde kat. Og der stod den så, katten, med en fugl den lige havde fanget, en fugl der stadig baskede med vingerne.

Det kunne hun ikke bare stå der og se på. Katten kunne sagtens nøjes med de æg hun havde med, så hun fór frem imod den for at få den til at slippe fuglen. Men katten ville ikke slippe. Den beholdt fuglen i munden og langede ud efter Citia med sin ene pote. Den havde kløerne fremme, og hun fik en lang rød rift nedad sin venstre arm. Blodet piblede frem i små røde perler, og Citia skreg alt hvad hun kunne.

Det var slet ikke hendes lille røde killing der stod der med en levende fugl i munden og skarpe kløer på poterne. Det var et rødt og farligt vilddyr. Hun var så bange at hun ikke kunne løbe. Men det var heller ikke nødvendigt, for nu var hendes far der. Han havde en skovl med, og med den slog han katten så hårdt han kunne oven i den store røde hoved.

Katten slap fuglen og så ud som om den ville fare i hovedet på de to alfer. Men Cror var rasende. Han var så sindssygt rasende at selv en stor bjørn ville være blevet bange for ham. Den røde kat havde såret hans datter, og hvis den ikke skyndte sig at komme væk, ville han slå den i hovedet med alt hvad han kunne få fat på. Så katten vendte om og sprang ud af haven. Cror løb efter den, og selvom katte er hurtigere end alfer, slap den ikke fra ham. De fortsatte hele vejen ned gennem Alfernes dal til de kom forbi kong Abas høj, hvor Melline og hendes veninder stod og så efter katten. Og de så på Cror der blev stående midt i krattet og svingede med sin skovl. Det var lige før de syntes det så sjovt ud, men de kunne se hvor gal han var. Og så var det nok slet ikke sjovt alligevel.

- Hvad laver du her på kattejagt, spurgte Melline. Og hvad med Citia. Har hun bare fået lov at være alene hjemme.

- Den har revet hende til blods, råbte Cror.

- Så må jeg jo hjem til hende, råbte Melline tilbage.

Og både Cror og Melline løb alt hvad de kunne tilbage til deres have og deres sårede datter. Mellines veninder stod tilbage med armene fulde af gyldne blomster.

- Mon katten osse har ædt hendes slange, sagde Cror mens de løb ved siden af hinanden op ad en af de brede havegange.
 - Der var jo ikke nogen slange, sagde Melline. Hun har haft den kat i haven hele tiden.
- Cror stoppede for at tænke, men Melline løb bare videre, og Cror måtte løbe alt hvad han kunne og lidt til for at indhente hende.
- Hvor længe har du vidst det, spurgte han.
 - Lige siden du sagde det, svarede hun.

Hjemme i haven havde Citia sat sig på en stor sten. Hun sad og tudede. Det gjorde ondt i hendes arm, men det var ikke det der var det værste. Hendes kattekillling var væk og hendes far var rasende. Det var det værste i hele verden. På en gang. Hun havde vidst at det ville blive sådan, hun havde vidst det hele tiden. Men det var noget andet nu, for nu var det sket. Og det var endnu mere sørgeligt end hun havde troet det kunne være. Hun kunne lige så godt grave et hul i haven og kravle ned til dværgene under jorden og blive der.

Så kom de løbende, hendes far og mor. Ind i haven og ned i baghaven og hen til stenen hvor hun sad. Hendes mor slog armene om hende og trykkede hende hårdt ind til sig. Og hendes far lagde en stor varm hånd på hendes skulder. Og selvom det stadig gjorde ondt i hendes sårede arm, gjorde det ikke så meget mere.

- Vi troede det var en slange du havde hærnet i baghaven, sagde Cror. Hvis vi havde vidst det var en kat, ville vi have jaget den væk med det samme.
 - Den var så sød, sagde Citia.
 - Var den osse sød da den rev din arm, spurgte Melline.
- Og så græd Citia så hendes mor blev helt våd på maven.
- Vi skulle nok være meget vrede nu, sagde Melline, og fortælle dig hvor dum og uansvarlig du har været. Men jeg tror ikke vi behøver at sige det.
 - Nej, sagde Cror, det har du vist selv opdaget.

Og det havde Citia jo. Hun havde vidst det hele tiden. Osse dengang killingen var lille og sød og spandt under hendes hånd. Hun skulle have hentet sin far og mor så snart hun fik øje på den. Men det kunne hun ikke, for den var jo så lille og så sød.

- Du er et tosset pigebarn, sagde Cror. Det skulle man ikke tro når man så dig, men det er du. Det var godt der ikke skete mere.
- Jeg er bare så ked af det, sagde Citia.
- Det skal du osse være, sagde hendes far.
- Du skal nok blive glad igen, sagde hendes mor.
- Men det vil jeg slet ikke være, sagde Citia.

De gik sammen op i forhaven til deres køjer. Cror lagde sig op i sin, Citia og Melline satte sig i græsset under deres. Melline kiggede på den sårede arm og

vaskede blodet af med en blød klud. Det var holdt op med at bløde og der ville nok ikke blive noget ar.

- Jeg savner min lille røde killing, sagde Citia.

- Du skal ikke have flere katte i min have, sagde hendes far oppe fra køjen.

- Den var jo ikke en killing længere, sagde hendes mor. Det var en stor og farlig kat. Og det blir alle killinger på et tidspunkt. Så det går slet ikke at have en killing i haven.

Citia svarede ikke. Det havde hun jo godt vidst hele tiden.

Men hendes mor fik ret. Citia blev glad igen. Hendes far var flink, hendes mor var sød og hendes veninde Myri var sjov. Haven var smuk og vejret var tit dejligt. Så Citia blev glad. Hun smilede tit, og nogle gange grinede hun højt. Og alligevel glemte hun aldrig den lille røde killing.

Historien om Kynne og Rebstigens øverste trin

I den have hvor Kynne boede med sine forældre var der mange træer. Der var æbletræer og pæretræer og kirsebærtræer og et stort blommetræ med blå blomster. Når man skulle plukke æbler og pærer og kirsebær var det let nok. De træer var nemme at klatre rundt i når man ikke var større og tungere end Kynne. Men blommetræet var besværligt. Der var hele tiden små grene og kviste i vejen lige meget hvor man skulle hen, og hun skulle helst op til toppen, for det var her de bedste blomster sad.

De små grene på blommetræer kan være skarpe og spidse som torne, og Kynne havde altid lange røde rifter i ansigtet og på armene når hun havde plukket blomster. Derfor havde hun længe ønsket sig en rebstige i træet, så hun kunne kravle udenom det værste kratværk på vejen op.

Men det er for alfer som for så mange andre. Det hjælper ikke noget bare at ønske sig noget, man skal osse gøre noget ved det. Og Kynne var derfor begyndt at samle grene og stokke sammen, så de kunne blive til trin på hendes stige.

Og det var ikke en hvilken som helst pind der kunne bruges til den slags. De skulle være solide og i den rigtige størrelse. Og så skulle de ikke være alt for grimme at se på, når de hang der i blommetræet. Så Kynne havde været omhyggelig. Hver eneste pind var blevet grundigt undersøgt, og dem der var gode nok havde hun samlet i en bunke bag en solbærbusk, for det var lidt hendes sted, syntes hun.

Hun havde set så meget på sine trin at hun allerede vidste i hvilken rækkefølge de skulle sidde. Hun vidste hvilken pind der skulle være den første hun trådte op på, og hun vidste hvilken en hun skulle stå på når hun plukkede de blå blomster. Det var den vigtigste pind af dem alle sammen. Den var meget solid og både hård og blød på en gang. Den ville være god at stå på, osse selvom man skulle stå der længe hvis der var mange blomster. Det var hendes toppind, og hun havde mange gange siddet med den i hånden og kigget på den. Nu manglede hun bare nogle reb, og dem kunne hun ikke bare finde i dalen som hun havde gjort med pindene. Dem måtte hun købe hos alferne ved fjorden.

Kynne var slet ikke stor nok til at tage den lange vej til fjorden alene, og hun kunne heller ikke slæbe de to sække æbler som sådan nogle reb sikkert ville koste, i hvert fald ikke hele tiden. Hun var nødt til at have en voksen med. Men det blev heller ikke noget problem. Kynnes mor der hed Yara ville meget gerne med en tur til alferne ved fjorden. Det så ud til at blive rigtigt godt rejsevej, og hun skulle alligevel have sig en ny bluse. Allerede næste morgen tidlig læssede de fire sække æbler på en slæde og drog afsted.

Det var lidt hårdt at slæbe slæden på de grusede stier i dalen, men så snart de kom nord ud og drejede østover, var græsset grønt og glat, så det gik hurtigt over de bløde bakker, og allerede sidst på eftermiddagen var de fremme ved fjorden.

Kynne havde været med på sådan en tur et par gange før, men hun syntes stadig det var spændende at være der. Det var altid spændende at møde andre alfer end dem hun kendte så godt fra dalen, og så var der et vældigt liv, både på engen og i de mange små både ude på vandet. Der var meget at se på. Men hun skulle osse købe de reb, og det skulle hun prøve at klare selv mens Yara fandt en ny bluse.

Det var både spændende og svært at handle med alferne ved fjorden. De snakkede så underligt. De brugte godt nok næsten de samme ord som alferne i dalen, men det var som om de tænkte på en anden måde så ordene kom til at betyde noget lidt andet.

De første sted hun prøvede at købe reb, havde de kun noget meget tykt tov. Det kunne ikke bruges til at lave rebstiger af, og det var osse alt for dyrt, men de ville alligevel meget gerne have at Kynne købte det, og hun måtte gøre sig umage med at lade være. Hun havde kun to sække æbler at købe med, Yara havde taget de to andre til den nye bluse. Og hun havde ikke noget at bruge det tykke, stive tovværk til.

Det næste sted hun prøvede havde de slet ikke reb. Og da hun kom til at fortælle dem hvad rebet skulle bruges til, fandt de en klatresele frem til hende. Den var beregnet til at klatre op i masten i de store joller, men det ville være meget bedre hvis hun købte den i stedet for et reb, syntes de. Det syntes Kynne bestemt ikke, men det tog noget tid at fortælle dem det.

Først det tredje sted havde de det hun skulle bruge, en rulle af det stærke bløde reb, der ville være helt rigtigt til en rebstige. Og det skulle vel i virkeligheden have kostet fire eller fem sække æbler, men fordi Kynnes æbler var så smukke og fordi hun var en sød lille alf, så kunne hun få det for tre sække æbler.

- Jeg har kun de to sække her, sagde Kynne. Hvis det ikke er nok, må jeg købe noget andet reb et andet sted.

Det endte med at hun fik sit reb for de to sække, men det var kun fordi det var hende, og næste gang hun skulle bruge sådan noget, måtte hun sørge for at have nogle flere æbler med. Det skulle hun nok, sagde hun, og så bar hun sin nye rebrulle over til slæden og satte sig til at vente på sin mor.

Det tog sin tid. Det var nok endnu sværere at købe bluser end at købe reb. Men til sidst kom hun, Yara, og hun havde allerede den nye bluse på. Den var let og lyseblå som en forårshimmel med en kant af guld ved halsen og på ærmerne.

Det var ved at være aften, men de blev alligevel enige om at tage afsted og se hvor langt de kunne komme inden det blev mørkt. Der var for meget uro ved

fjorden til at de kunne sove ordentligt der, og jo længere de kom i dag, jo kortere blev turen i morgen. Og de tog fat i slæden som nu var let at trække og drog afsted over de bløde bakker. Og da det blev mørkt fandt de en rar og blød lille dal mellem bakkerne, hvor de slog sig ned og tændte et lille bål. Yara havde to stegte fugle og nogle hårdkogte æg med til aftensmad, og da verden så så rar og fredelig ud, lagde de de stegte fugle over til bålet, så de kunne blive dejligt lune. Snart duftede det herligt ud i natten.

Og så stod der pludseligt en ved bålet. Det var trolden Bo, der havde set bålet og mærket lugten af stegte fugle.

- Må jeg sætte mig og få lidt varme, spurgte han
- Ja da, sagde Yara. Og du kan osse få en bid mad med.

Bo var ikke nogen stor trolde, men han var alligevel noget større end alferne, og selvom han spiste så forsigtigt han kunne, forsvandt maden meget hurtigere i ham end den gjorde i Yara og Kynne.

Og Kynne var træt efter en lang og begivenhedsrig dag, så hun sad snart og glippede med øjnene. Hendes mor og trolden Bo sad på den anden side af bålet og snakkede stilfærdigt. Når de grinede var det ikke højt, og Kynne syntes det havde været en god dag. Hun havde fået sine reb og et godt måltid mad. Natten var blød og behagelig og bålet glødede hyggeligt i mørket.

Da solen stod op og Kynne vågnede var trolden forsvundet igen. Hendes mor lå og sov trygt i en lille lavning et stykke fra bålet. Kynne måtte kalde på hende mere end en gang, men til sidst kom hun op, og de tog fat i slæden og begyndte at gå hjemad.

- Du behøver ikke at fortælle din far at Bo spiste med i går aftes, sagde Yara. Han synes ikke man skal bruge mad på trolde.
- Kynne sagde ikke noget. De gik resten af vejen i tavshed og så hurtigt de kunne. De glædede sig begge to til at komme hjem.

Kynnes far blev glad for at se dem. Han omfavnede dem begge to som havde de været væk i flere uger. Han havde arbejdet i haven mens de var væk. Græsset var blevet klippet og ukrudtet var fjernet, og han havde plantet en lille ny hvid syren, som han havde fået af Yaras storebror. Den var så lille og så skrøbelig, at han havde bundet det op til en stok. Kynne genkendte den med det samme. Det var hendes toppind.

- Det er en af stokkene til min rebstige, sagde hun.
- Det ved jeg godt, sagde hendes far. Men du har jo mange flere end du skal bruge, så det kunne vel ikke gøre noget at jeg tog en af dem.
- Det er min toppind, sagde Kynne.

Hendes far forstod ikke hvad hun mente. Alle pindene var vel gode nok til at sidde på den rebstige, så kunne det vel være lige meget hvilken en der var øverst.

- Du skulle have spurgt mig først, sagde Kynne. Det er mine trin til min stige. Og du kunne godt have fået en af de andre. Jeg kan godt finde en til dig, og så kan vi bytte.

Det var noget pjat, syntes han. Han havde allerede bundet syrenen fat til stokken og skåret enderne pænt af den snor han havde brugt. Det var alt for besværligt at skifte den ud nu, når der ikke var nogen god grund til det.

- Det blir slet ikke den stige jeg vil have, hvis det ikke blir med den pind, sagde Kynne. Og så havde vi ikke behøvet gå helt til fjorden efter snor og sove ude i bakkerne og alt det.

- Hun har jo allerede set den stige for sig, sagde Yara. Det er hendes stige, og det må være hende der bestemmer hvad der er vigtigt eller ej.

- Jeg prøvede bare at gøre det pænt til I kom hjem, sagde han. Det må I meget undskylde.

Og så prøvede han at binde sine knuder op, men de var bundet alt for godt. Til sidst tog han en kniv og skar snorene over og smed stumperne væk. Kynne fik sin toppind, og han gad ikke sætte en anden pind på. Han havde ikke mere snor og han ville ikke bruge noget af Kynnes nye reb. Nu måtte den syren klare sig som den bedst kunne.

Han var sur i mange dage, både på Kynne og på Yara. Men da Kynne var færdig med stigen og havde hængt den op i blommetræet, ville han alligevel gerne prøve den. Og da han stod på den rigtige toppind, kunne han godt mærke at den var god.

- Den er god at stå på, sagde han, din toppind.

Kynne og Yara smilede til hinanden og sagde ikke noget.

Historien om Myri og turen efter lykkebær

Vest for Alfernes dal ligger nogle høje og skarpe bjerge. Hvis man kommer hele vejen over de bjerge, kommer man ud til havet, men det er en tur der er så lang og så besværlig at det er noget de fleste alfer kun har hørt om. Men hver sommer vokser der nogle blomster med nogle gule bær, som alferne kalder lykkebær, på skrænterne mellem de høje bjerge. Alferne elsker de bær, ikke kun fordi de smager godt, men fordi man blir glad af at spise dem. Ja, bare lugten af et par lykkebær kan gøre en dum dag til en god dag. Og derfor er der hver eneste sommer alfer der drager op i bjergene efter lykkebær.

Da Myri var blevet seks år, var hun allerede så stor og dygtig at hendes far turde tage hende med op i bjergene. Hendes mor var godt nok ikke så glad for ideen. Hun syntes han skulle tage med sine venner og brødre og søstre op i bjergene som han plejede. Men han syntes at det var på tide at hans datter lærte hvor de gode ting i verden kunne komme fra, og Myri ville gerne med. Så det endte med at de drog afsted, Myri og hendes far, mens moderen blev hjemme i haven og var nervøs. Og der var meget at være nervøs for.

Myri var godt nok ikke nervøs. Hendes far var en stor og stærk og smidig alffar og hun var selv en dygtig og stor pige, det havde hun fået at vide så tit, både af det hun oplevede og af de voksne.

Det var ikke nemt at plukke de lykkebær, og det skulle ikke være nemt. Da det blev middag var de slet ikke kommet langt nok, og Myris far tog hende op og bar hende på sine skuldre, så de kunne komme lidt hurtigere frem.

- Var jeg så alligevel for lille til at komme med, spurgte Myri.
- Vel er du da ej, sagde hendes far. Hvis du havde været større, havde jeg jo ikke kunnet bære dig så hurtigt.

De måtte ligge i græsset under nogle buske og sove den nat. Hendes far havde prøvet det tit, sagde han, men Myri syntes det var nyt og spændende. Og hun vågnede tidligt og lå og lyttede til både fugle og andre dyr, mens hendes far sov færdigt. Da han vågnede, spiste de noget af deres madpakke og drak vandet fra en lille bæk. De måtte stå på nogle sten og tage vandet op med hænderne, de havde ikke kopper med.

- Sådan skal det være, sagde hendes far. Friskt vand og fuglesang. Så er man på vej op i de rigtige bjerge.

Og så fortsatte de opad. Myri fik igen lov at gå selv.

Men da det blev middag begyndte det igen at gå for langsomt. Det gik opad næsten hele tiden, og hun var nødt til at stoppe og puste hele tiden. Hun kom igen op på sin fars skuldre sammen med posen med mad, og så gik det opad og fremad igen i en hel anden fart og uden pustepauser. Det var godt at sidde sådan der og se på bjergene, der hele tiden kunne være store og stejle på en ny måde. Men han var

kommet endnu hurtigere opad hvis han ikke havde haft hende at slæbe på, det kunne hun godt mærke.

- Er vi der snart, spurgte hun.

- Vi blir nødt til at sove en nat til, sagde han. Men så er vi der osse.

De var kommet så højt op at der ikke var flere buske der var store nok til at man kunne ligge under dem. Men de kunne se blomsterne med gule lykkebær derfra hvor de gjorde holdt.

- I morgen skal vi plukke dem, sagde han.

Og så lagde de sig under en skrå sten for at sove. Han faldt hurtigt i søvn. Myri lå og kiggede op på stjernerne. Der var nogen af dem hun kendte hjemme fra køjen i haven. På den måde var det slet ikke så farligt at være oppe i bjergene. Hendes far sov trygt og snart faldt Myri osse i søvn.

Da hun vågnede var han allerede oppe. Han stod nede ved bækken og klaskede koldt vand i ansigtet. Så rejste han sig op og strakte armene i vejret og drejede sig fra side til side. Myri kunne næsten høre hvordan det knagede. Så vendte han sig om og fik øje på hende og smilede.

- Kan du mærke duften af lykkebær, spurgte han.

Det kunne hun godt.

- Den triller helt herved og gør os glade. Og nu skal vi op og plukke dem, så vi kan have noget af glæden med hjem.

Og de kravlede op og gav sig til at plukke. Blomsterne med bær stod langt fra hinanden, så det tog sin tid. Det så hele tiden ud som om de stod tættere på hinanden lidt længere væk og lidt længere oppe, men Myris far havde prøvet det så mange gange før, og han sagde at de skulle plukke stille og roligt fra en ende af. På den måde ville de få flest.

Myri syntes det var sjovt at være med. Man blev ikke bare glad af at lugte til de bær og af at spise dem. Man blev osse glad af at plukke dem og putte dem i posen som man skulle have med hjem. Så kunne man glæde sig til at blive glad derhjemme. Eller man kunne have dem med ud til alferne ved fjorden, hvor man kunne købe alt muligt for dem, selvom det kun var en lille pose.

Så hørte hun hylet og en rumlen af sten. Det var hendes far der trillede ned og ned og ned sammen med en hel masse bjerg. Da Myri så hvor bange hans øjne så ud og hørte hvor bange hans hyl lød, blev hun selv bange, meget bange. Og da det stoppede og han lå stille i alle stenene uden at sige noget, blev det endnu værre.

Hun stod længe uden at kunne røre sig. Så begyndte hun forsigtigt at kravle ned ad skrænten, ned til sin far der lå helt stille i en bunke sten dernede hvor det ikke længere var så stejlt. Han så så lille ud der på det store bjerg.

Hvis han var død. Hun kunne ikke spørge ham hvad hun så skulle gøre.

Han var ikke død. Han åbnede øjnene og så helt fremmed ud i dem. Han kiggede lige igennem hende da hun bukkede sig ned over ham.

- Hvad er der sket, spurgte han.
- Du faldt ned, sagde hun. Men du er ikke død.
- Det er helt tosset, sagde han. Det var så dumt at vi tog afsted alene. Det var så dumt, og det var mig der var den dumme. Og nu ligger jeg her. Og du sidder der. Og jeg kan ikke gøre noget ved det.
- Men hvad kan jeg så gøre, spurgte Myri.
- Jeg ved det ikke, svarede han. Og det er helt forkert.

Ja, det var helt forkert, syntes hun. Måske havde han slået sig så meget at han ikke kunne noget selv, men han var da nødt til at vide hvad hun skulle gøre. Hvis ikke han vidste det, hvem skulle så vide det.

- Du blir nødt til at sige hvad jeg skal gøre, sagde hun.
- Jeg ved det ikke, svarede han. Jeg er alt for dum til at vide noget som helst. Ellers havde jeg jo ikke ligget her.
- Hvem ved det så, spurgte hun.
- Måske din mor, sagde han. Hun blir rasende hvis hun hører om det her. Hun tilgiver mig aldrig.
- Hun er her jo ikke, sagde Myri.

Hendes far lukkede øjnene og svarede ikke. Ikke fordi han var død, han var bare lille og fremmed. Bjergene blev større og større, syntes hun, og der var meget langt hjem.

Men hun var nødt til at hente nogen, en eller anden voksen. Hun var nødt til at gå hjem alene, selvom hun bare var en lille alfeunge. Hun rejste sig og gik. Hun sagde ikke farvel til den fremmede alf der lå under stenene med lukkede øjne. Hun skulle bare hjem og hente nogen der kunne hjælpe hende med at finde sin far.

Han åbnede øjnene og kaldte på hende.

- Hvad laver du Myri, råbte han
- Jeg går hjem, sagde hun.
- Men jeg kan ikke rejse mig.
- Nej. Jeg går selv.
- Det kan du ikke, sagde han.
- Jeg kan heller ikke blive her, sagde hun.
- Hvad så med mig, spurgte han.
- Du har en hel pose lykkebær, sagde hun. Spis dem og vær glad. Og så gik hun for alvor.

Mens hun gik var det ikke så slemt. Hvis bare hun gik mest nedad måtte hun vel komme ned i dalen, men hun var alligevel hele tiden nødt til at se sig for, så hun

ikke faldt ned i noget eller gik ud i en bæk. Når hun sådan gik og så sig for, var der ikke tid til at tænke på hvor lille hun var i de store bjerge og hvor forfærdeligt det hele var.

Men da det så blev mørkt og hun måtte lægge sig alene på en græsskråning, væltede det ind i hovedet på hende. Lige nu lå hendes far under en bunke sten på et bjerg og kunne ingenting. Og hendes mor lå i en køje hjemme i haven og vidste ingenting. Den eneste der vidste noget og kunne noget var hende, den lille Myri. Og hun kunne næsten ikke og vidste næsten ikke hvad hun skulle. Når det blev lyst var hun nødt til at gå videre alene. Og nu var hun nødt til at sove helt alene på et bjerg. Hun spiste to lykkebær. Hun blev ikke glad, men hun fik sovet lidt.

Og allerede inden det blev rigtigt lyst var hun vågen igen. Hun var træt og hun var kold. Hun rejste sig og spiste et par bær mere og begyndte at gå videre nedad. Og passede omhyggeligt på ikke at falde.

Måske var det fordi det gik nedad, måske var det bare fordi det altid er hurtigere at gå hjem end at gå ud. Da det igen blev mørkt, var hun begyndt at genkende det land hun gik i. Hun var næsten nede i Alfernes dal. Hun kunne lugte sin egen have, syntes hun, og hun kunne ikke lægge sig i græsset og sove. Selvom hendes ben var trætte og hendes knæ gjorde ondt, var hun nødt til at gå videre. Hvis hun havde kunnet, ville hun have løbet. Men det kunne hun alligevel ikke. Hun var for træt og det var for mørkt.

Alle alfer var gået til køjs, så hun mødte ikke nogen da hun travede ad havegangene hen til sin egen have. Dalen var på en gang meget lille og meget lang for hende. Hendes mor havde osse lagt sig i sin køje, men hun sov ikke og behøvede bestemt ikke at blive vækket. Hun var oppe helt af sig selv da hun hørte lågen og så Myri vakle alene ind i mørket. Hun var ikke i tvivl om at der var noget helt galt.

- Hvor er din far, spurgte hun.

Myri begyndte at græde. Der var tårer fra to lange dage der skulle ud, og de fyldte så meget at hun ikke kunne sige noget. Hendes mor tog hende op, selvom hun egentlig var for stor til den slags, og bar hende ud på havegangen og op i den anden ende af dalen og ind i Barns have.

Barn lå og sov godt. Men da han hørte at han kunne hjælpe nogen var han straks vågen.

De satte sig alle tre på en træstamme der lå henover plænen, og de fik efterhånden Myri til at fortælle hvad der var sket. Barn og Myris mor var helt enige om at det nok ikke havde været så klogt at tage Myri med alene på en tur efter lykkebær. Men nu var der ikke andet at gøre end at slæbe den stakkels alf hjem. Det ville Barn og et par andre store alfer tage sig af. Og imens var Myris mor nok nødt til at tage sig af sin datter.

Myri og hendes mor gik hjem. Denne gang gik Myri selv. Hendes ben kunne sagtens, der var jo ikke sket noget med hende.

De var begge to trætte nok til at lægge sig til at sove rigtigt længe. Men de var osse så urolige at de ikke kunne falde rigtigt i søvn. Så det var nogle mærkelige dage og nætter hvor de hverken sov eller var vågne. Der gik fire dage som de ikke kunne tælle ordentligt. Og den fjerde aften kom Barn og Cror og Ugor slæbende med Myris far. De havde bundet ham mellem to kæppe og han havde lukkede øjne. Han sagde ingenting da Myri og hendes mor kyssede ham velkommen. Måske havde han ikke flere kræfter til at sige noget, måske var han for ked af det eller for flov over det der var sket. Men han smilede lidt og så træt ud.

Og så kunne de sove alle tre. Der var godt nok en hel masse de var nødt til at snakke om, men det kunne godt vente, for nu vidste de alle tre hvor hinanden var, og det var det vigtigste.

- o -

Men noget var gået i stykker i hendes store stærke far. Selvom han snart så ud som han plejede, så var han begyndt at snakke på en anden måde. Han blev ved med at fortælle alle hvor dum han havde været da han tog sin datter med op i bjergene. Og han syntes han var for dum til at bestemme noget som helst. Myris mor kunne få lov til at bestemme det hele, sagde han. Og når hun ikke var hjemme, kunne Myri selv bestemme.

- Det må være dejligt, sagde Citia der var Myris bedste veninde.. Så kan du gøre som du vil.

- Det er det osse, sagde Myri.

Men hun var ikke sikker på at hun mente det. I hvert fald ikke hele tiden.

Det var værst når hun kom til at høre sin far og mor snakke om det uden de vidste hun hørte det. Hun lå i sin køje og prøvede at sove, og de voksne lå i deres køje et stykke derfra og prøvede vist nok osse at falde i søvn.

- Jeg kan ikke blive ved med at tage ansvaret for det hele, sagde hendes mor. Du må altså se at komme over det og videre.

- Det kan jeg ikke, svarede han. Det kunne være gået så galt. Du kunne have mistet os begge to. Og det var bare fordi jeg troede jeg kunne mere end jeg kunne.

- Men Myri klarede det jo, sagde hun.

- Det var rent held, sagde han.

- Man skal osse have lov at være heldig, sagde hun.

- Jeg tør ikke, sagde han

- Det blir du nødt til, sagde hun. Og nu skal du holde mund, for nu skal vi sove.

De voksne faldt vist i søvn. Myri kunne høre at hendes mor begyndte at snorke på den sædvanlige hyggelige måde. Den lyd plejede hun at blive rolig af. Nu hørte hun samtidig hvordan hendes far trak vejret som om han voksede indad og nedad og blev mindre og mindre der i hængekøjen. Hvis ikke det var hendes far der kunne klare alting, hvem var det så. Det var i hvert fald ikke Myri. Lille Myri, der kun var seks år.

Da det blev lyst sov de voksne endnu. Og Myri var stadig ikke faldet i søvn. Fuglene larmede ude i skoven og det var begyndt at blæse. Nede i fodenden af køjen lå en lille pose som havde været glemt siden turen efter lykkebær. Det var den pose hun havde spist fra på sin tur hjem helt alene hjem gennem bjergene, omhyggeligt og forsigtigt og kun to ad gangen.

Nogle voksne alfer kunne finde på at spise fire eller fem bær på en gang ved særlige lejligheder. Hvis de så osse drak æblevin, og det gjorde de tit på den slags dage, kunne de blive så irriterende og fjollede. Men alle vidste hvad det var, og det gik jo over.

Myri åbnede den lille pose. Der lå ni bær tilbage i den. Otte af dem var store og flotte, et var lidt lille og klemt. Og hun stoppede dem alle ni i munden på en gang, for hun trængte til at være glad den morgen.

Dengang hun lå på bjerget trængte hun osse til at være glad. Men da skulle hun noget. Hun skulle kunne tænke sig om og se sig for når hun gik. Nu ville hun helst holde helt op med at tænke og bare være glad. Hun havde tænkt nok, tænkt hele natten. Og nu mærkede hun den gule saft i hele munden. Den var helt proppet og noget af saften løb ud og ned ad hagen. Men det meste løb ned i hendes hals, ned i hendes mave og ud i hendes blod. Hun blev så underligt varm i hele kroppen.

Det var mere end lykke. Det var overlykke. Det var så hun svedte af det. Og det var mærkeligt at være så glad uden der var noget som helst at være glad for. Det var som om hun kunne stå op i luften og se ned på sig selv i hængekøjen. Hun kunne se det stråle af glæde ud af hele den lille krop så tøjet blev helt fugtigt.

- Hvad er den lille dumme alfeunge dog så glad for, tænkte hun. Der er slet ikke noget at være glad for. Det er bare nogle dumme lykkebær som hun har spist alt for mange af.

Hun måtte have et morgenbad. Selvom vejret var lidt for råt og blæsende måtte hun have sig et morgenbad. Som regel startede Myri sagen med at komme lidt koldt vandt i ansigtet. Sådan gjorde næsten alle alfer i dalen. Bad var noget man tog, når man var meget varm og svedig efter en god dags arbejde, ikke når man lige havde sovet.

Det eneste sted man kunne bade var nede i åen. Et stykke sydover ved nogle store piletræer var vandet dybt nok til at man kunne komme under så det hele blev vådt, osse håret. Når vejret var varmt og man havde arbejdet eller leget en hel dag, kunne det være pragtfuldt. Men ikke om morgenen. Og heller ikke alene, når man bare var en unge på seks år. Men nu gjorde Myri det. Hun så det selv og syntes det var helt forkert. Men hun gjorde det.

Hun styrtede ned til åen, ned til svinget med piletræerne og smed alt tøjet og hoppede i. Og det fik hurtigt den varme fornemmelse i huden til at forsvinde. Hun var nu helt almindelig igen og kiggede op i blæsten. Og der oppe på bredden sad Bix.

Bix var større end hende, ikke voksen men meget mere end seks år. Hun sad og kiggede ud over vandet og lagde vist ikke mærke til Myri der vadede mod land lige foran hende. Myri kunne ikke lide hende. Hvad skulle hun osse der, lige der hvor Myri skulle ind på land. Og hvor var tøjet henne. Hun havde smidt det der på bredden, næsten lige der hvor Bix nu sad. Og nu var det der ikke.

Myri tog en dyb indånding.

- Har du set mit tøj, spurgte hun.

- Det tror jeg nok, sagde Bix uden at se på hende. Der kom en trold forbi. Han samlede dit tøj op og smed det op i træet der.

Myri kiggede op. Og der hang hendes tøj ganske rigtigt, både bukserne og blusen. Men hun troede ikke at der havde været nogen trold. Det var garanteret Bix der havde smidt tøjet derop bare for at drille.

- Gider du ikke hjælpe mig med at få det ned, spurgte hun.

- Jeg kan slet ikke nå derop, sagde Bix.

Og så rejste hun sig. Og gik.

Myri var sikker på at Bix godt kunne have nået tøjet hvis hun bare ville. Men den store alf ville ikke, for det var hende selv der havde smidt det derop for at drille.

Og hvad så nu. I åen og på bredden kunne hun sagtens stå uden tøj på, selvom det var ved at være lidt koldt. Men hun kunne ikke gå ad havegangen og op til sin have, ikke i det bare ingenting. Hun blev stående og frøs. Varmen fra de ni lykkebær var helt væk. Og lykken var helt væk.

Heldigvis varede det ikke så længe før hun hørte sin far komme. Han var vist ude for at lede efter hende. Og måske ville han skælde ud, for man må ikke gå alene i åen når man kun er seks år.

- Du skulle nok ikke have taget det morgenbad, sagde han.

- Nej, men jeg kan ikke nå mit tøj nu, sagde hun. Der er en trold der har smidt det op i træet der.

- Sikke noget, sagde han og tog tøjet ned til hende.

Han kunne sagtens nå det. Han var meget større end Myri og osse større end Bix, den dumme tøs.

Myri skyndte sig at tage tøjet på. Og så fulgtes de hjem.

- Det var godt du kom, sagde hun, så jeg kunne få mit tøj og komme hjem.
- Det var det nok, sagde hendes far.
- For det er godt du er større end mig så du kunne nå det, fortsatte hun.
- Ja, sagde han bare.
- Vil du ikke nok bære mig resten af vejen, spurgte hun.
- Vel vil jeg ej, sagde han. Du er stor nok til at gå selv.

Da de kom hjem, var det vist meningen at hendes mor ville skælde ud. Hun havde været så urolig for hvor Myri var blevet af. Efter den tur efter lykkebær blev hun nemt urolig. Så hun begyndte at sige noget om at Myri skulle huske altid at fortælle hvor hun gik hen. Men Myris far stoppede hende.

- Det har vi snakket om, sagde han. Du behøver ikke sige mere.

Myri blev glad, for hun brød sig ikke om at få skældud. Og hun var glad for at hendes far havde sin egen størrelse igen. Og hun var glad for at de ikke opdagede at hun havde spist alle de lykkebær, alle ni på en gang.

De snakkede slet ikke om lykkebær i lang tid. Man kunne jo osse betale med æbler og kirsebær når man skulle købe noget hos alferne ved fjorden. Måske fik de voksne nogle gange et par lykkebær når de var besøg hos andre voksne alfer i en af de andre haver. Myri vidste det ikke, og de snakkede aldrig om det. De snakkede stadig om turen engang imellem, men kun om hvordan det var gået, men aldrig om de bær, hverken dem de fik plukket eller dem de ikke nåede at få.

Myri syntes stadig at hendes far var stor og stærk og fornuftig, og det syntes hendes mor osse. Til sidst syntes han det vist osse selv. Da der var gået et års tid og Myri var blevet syv år og det igen var blevet sommer, begyndte han igen at snakke om lykkebær. Han ville gerne have Myri med på turen, men denne gang skulle hendes mor osse med. Det var ikke godt kun at være to afsted på sådan en tur, det var de alle tre hurtigt enige om.

Så da det blev tid drog de alle tre afsted. Det var en dejlig tur i de dejlige bjerge. Og de fik en masse lykkebær med hjem.

Historien om Aulo og den magiske fjer

Mange alfer tror at ugler er kloge fugle fordi de tit sidder længe og stille uden at sige en lyd. Men det passer slet ikke. Ugler er meget dumme fugle, og de dumteste ugler er de blå ugler.

Blå ugler er slet ikke blå, men de har blå ben og nogle blå pletter i striberne på vingefjerene. Halefjerene er bare kedeligt mørkebrune, men hvis man finder sådan en fjer er man måske alligevel heldig, for sådan en fjer kan være magisk.

Den dag Aulo blev syv år fandt han sådan en brun halefjer, og den var magisk. Det vidste han ikke fra begyndelsen, for man ved aldrig på forhånd hvad det er for en magi der er i en fjer, og derfor kunne han ikke bare prøve om den virkede. Han måtte stikke den ind under trøjen og se hvad der skete.

I begyndelsen syntes han ikke der skete ret meget. Han blev ikke usynlig, for alle de andre kunne sagtens se ham. Han begyndte ikke at flyve og han blev heller ikke stærkere end han plejede at være. Han var osse stærk nok i forvejen.

Men efterhånden opdagede han alligevel at der skete noget. Når han havde den under blusen var det som om han blev gladere når han var glad. Og når han blev ked af det kom han til at græde, osse selvom det var småting han blev ked af, og sådan plejede han ikke at være.

Da han en dag sad ved aftensmaden kom han til at spille en kop æblesaft. Han havde lige hældt den op og sat den på en sten der var for skæv, og koppen væltede og det hele løb ud i græsset. Det var den sidste æblesaft, og nu måtte han nøjes med vand. Og han havde glædet sig sådan til den kop saft. Tårene løb ud af øjnene på ham, og han kom til at hikke så han næsten ikke kunne sige noget.

- Er der noget galt, spurgte hans far.
- Æble - æble - æblesaften, fik Aulo hikket.
- Ja ja, så er det ikke værre, sagde hans far.
- Vi har noget nyt i morgen, sagde hans mor.

Men Aulo var næsten ikke til at trøste. Både hans far og mor blev næsten irriterede, selvom de da syntes det var synd for ungen. Men det var da ikke noget at blive så ked af.

Og bagefter, når han tænkte over det, syntes han osse selv at det var noget pjat. Det var mærkeligt. Måske var det fjer. Så var det måske ikke en god magi den havde.

Et par dage senere var Mistle på besøg i deres have. Hun hjalp tit hans far og mor med at ordne haven pæn, hun var god til alt det der groede i jorden. Og da hun bukkede sig ned for at plante nogle blomster som hun havde haft med hjemmefra,

fik Aulo øje på en stor revne bag i hendes bukser. Han syntes det så så sjovt ud at han kom til at grine. Han grinede så meget at han var nødt til at sætte sig ned.

- Hvad er det der er så morsomt, spurgte hans far.
- Mistle har en revne bag i bukserne, grinede Aulo.
- Det er mine havearbejdsbukser, sagde Mistle. Den lille revne gør ikke noget.
- Det ser ud som om hendes røv griner, hylede Aulo.

Hans far kunne godt se hvad han mente. Der var en stor revne på tværs fra side til side, og Mistle havde nok ikke selv set hvor bred den var.

- Men så sjovt er det nu heller ikke, sagde han.
 - Jo det er, sagde Aulo og trillede rundt i græsset af grin.
 - Jeg tror jeg går hjem og tar et par andre bukser på, sagde Mistle.
- Hun var vist en lille smule sur.

Det måtte være den fjer, tænkte Aulo bagefter. Den fik ham både til at græde og grine. Når han blev ked af det, blev det meget værre, og når han blev glad, blev det endnu bedre. Han vidste ikke rigtigt hvad han skulle kalde den slags magi, men det var i hvert fald magisk.

Om aftenen da han skulle ned i pilekrattet for at tisse inden han gik til køjs, kom han forbi Kynnes have. De havde lige vasket derinde, og på en snor ud mod den brede havegang hang nogle store hvide tørklæder. Da han gik forbi de blafrende tørklæder, så han pludseligt en mørk skygge fare henover dem. Hans hjerte hoppede helt op i halsen på ham og han gav sig til at løbe. Han syntes aldrig han havde været så bange i hele sit liv. Da han kom ned til pilekrattet kunne han slet ikke tisse. Han måtte vende om, og så skulle han jo tilbage forbi de tørklæder igen.

Han gik forsigtigt derhen og så hvordan hans egen skygge gled op over hækken og op på tørklæderne, da han var kommet tæt nok på. Han var blevet så forskrækket af sin egen skygge, det kunne han sagtes se nu. Han blev så lettet at han var nødt til at løbe tilbage til pilekrattet, for nu kunne han tisse noget så grusomt.

Det var garanteret osse den fjer. Han tog den frem fra blusen og så på den. Den var god at have når han var glad og alting var sjovt. Men den var ikke god når der skete noget han ikke brød sig om. Måske skulle han smide den væk. Men det var næsten synd, når han nu havde en magisk fjer fra en blå ugle. Det var ikke så tit man fandt sådan en. Og de virkede heller ikke alle sammen. Så han stak fjeren i lommen i stedet for, og han syntes straks at han fik det mere normalt. Den virkede nok kun når man rørte ved den.

Han beholdt fjeren i lommen i nogle dage og rørte kun ved den med hånden når han var glad for et eller andet. Og der var meget at være glad for i Alfernes dal, så

Aulo havde tit en hånd i lommen. Det var faktisk så tit at hans far lagde mærke til det.

- Tag hånden op af lommen, sagde han, og se ud som om du gerne vil være med til at lave noget.

Aulo syntes ikke det var sjovt at han sagde sådan noget og skyndte sig at tage hånden op af lommen inden han blev alt for ked af det.

Et par dage senere kom Mistle igen for at hjælpe i haven, og hun havde taget sin lille søn Hammi med. Det gjorde hun nogle gange for at han ikke skulle gå alene derhjemme i sin egen have mens hun var væk. Han var kun fire år, og Aulo plejede ikke at være så glad for at han var med. Der var så mange ting han ikke måtte når han skulle lege med en der var så lille. Men nu kunne han prøve om fjerer virkede på andre end ham selv.

I den ene ende af haven stod et elmetræ der var godt at klatre i. Det var måske lidt fjollet at det stod der, for der groede ikke noget på det man kunne spise, men man skal osse have træer der er rare at se på og være i, så træet havde fået lov at blive stående og blive både stort og højt.

Aulo klatrede tit op i det træ, op midt i kronen hvor han sad og kunne se langt. Og nu kravlede Hammi med op selvom hans arme var så korte at de næsten ikke kunne nå fra gren til gren. Han var meget stolt over at kunne komme med så højt op, og han følte sig meget glad og meget modig. Aulo kunne godt være bekendt at røre ved ham med fjeren nu når de begge to havde det så godt. Han tog fjeren op af lommen og kildede Hammi forsigtigt i nakken med den.

- Jeg kan godt klatre meget højere op, sagde Hammi.

- Du skal ikke kravle højere op end du selv kan komme ned, sagde Aulo.

- Det kan jeg osse sagtens, sagde Hammi.

Og så kravlede han op. Det gik meget hurtigt, og Aulo begyndte at blive lidt nervøs. Han skyndte sig at stikke fjeren i lommen så det ikke blev værre.

Hammi var kommet langt op og langt ud på en gren der var så tynd at den gyngede under ham. Og han kom til at kigge ned.

- Moar, råbte han. Moar, jeg kan ikke komme ned.

Mistle kom styrtende og Aulos far og mor kom med.

- Hvordan kunne du lade ham kravle så langt op, råbte Aulos far. Vi troede du kunne passe på ham.

- Det var ikke mig der gjorde det, sagde Aulo. Han gjorde det selv.

Det var slet ikke let for de voksne at få Hammi ned. De kunne ikke komme op hvor han sad, for de grene var alt for synde til voksne alfer. Og de kunne heller ikke få ham til at hoppe ned i deres arme, selvom de sagde at de sagtens kunne gribe ham. Og det ville Aulo heller ikke selv have turdet, kunne han mærke.

Til sidst måtte de stille Aulos far og mor ved siden af hinanden og Mistle oven på deres skuldre. Så kunne hun lige nå op og røre ved Hammis ben, og så turde han slippe. Hun greb ham, men hele pyramiden var ved at ramle sammen. Han holdt så fast om hendes hals at hun ikke kunne se hvad hun lavede, da hun skulle ned med ham.

Da alle stod trygt nede på jorden igen havde Aulos far fået ondt i nakken og Mistle havde ondt i sin ene fod. Og de begyndte alle sammen at grine. Mest fordi de alle sammen havde været så bange, og nu var de ikke bange mere.

Aulo grinede med. Han havde osse været bange. Det var ham og hans fjer der havde gjort den lille unge alt for modig. Det var jo meningen at han skulle blive glad og stolt, ikke at han blev så modig at han blev dum. Men den virkede altså på andre, den fjer. Og han skulle være forsigtig med at bruge den.

Nogle dage senere mødte han Kynne ude på den store havegang. De var lige gamle og boede tæt på hinanden, men hun var alligevel ikke en af de alfeunger han legede med. Han vidste ikke hvorfor, sådan var det bare.

Nu mødte de hinanden på havegangen og sagde hej til hinanden som de plejede. Og så skete som regel ikke mere. Men nu fik han øje på hendes trøje, en grøn en med blå kanter. Den havde han ikke set før, eller han havde i hvert fald aldrig lagt mærke til den.

- Har du fået ny trøje, spurgte han.

- Ja, sagde hun. Er den ikke lækker.

Og hun smilede med øjnene så det var helt mærkeligt. Af en eller anden grund tog han fjeren frem fra lommen.

- Vil du se min fjer, spurgte han og rakte den frem.

Hun rørte forsigtigt ved den og smilede endnu mere. Så lagde hun den ene arm om hans hals og trykkede sin kind mod hans kind.

- Du er sød, hviskede hun.

Han skyndte sig at putte fjeren tilbage i lommen inden det blev alt for rart. Det her var alt for meget på en gang, og han skyndte sig ind i sin egen have. Hvor Kynne gik hen så han ikke. Men han ville gerne møde hende en gang til.

Der gik mange dage, og han mødte hende ikke. Selvom deres haver lå ved siden af hinanden, kunne der gå mange dage hvor de ikke så hinanden. Det havde han ikke lagt mærke til før, men nu syntes han det var underligt. Hvorfor blev hun så meget inde i sin egen have, når hun lige så godt kunne komme ud til de andre.

Han begyndte at gå meget på de brede grusgange mellem haverne, op og ned gennem hele dalen. For at møde hende og for at møde nogle andre. Nogle gange stod han endda og snakkede lidt med nogle af de andre, men aldrig længe. Og han havde ikke tid til at gå med ind i deres haver og lege, han skulle videre.

Han kom langt omkring på de gåture. Og oppe i nordenden af dalen, der hvor bakkerne er bløde og træerne står spredt, mødte han trolden William.

De fleste trolde render rundt i skovene ovre østpå, og man ser dem ikke så tit i den tætte skov. Men der er nogle af dem der engang imellem kommer ud på de bløde bakker og går rundt der med deres telte. Ingen ved hvorfor de gør det, de ved det vist ikke engang selv. Og de er normalt meget fredelige og rare, men denne dag var William sur over et eller andet. Han var så gal og sur at han rystede, og han gik så langsomt han kunne og så ned i jorden. Han burde slet ikke have fået øje på Aulo, der stod helt stille og ventede på at trolden ville gå forbi og langt væk.

Men måske kunne han lugte at der var en alf. Han stoppede helt og så op på Aulo.

- Hvad glør du på, spurgte han surt.
- Ikke noget, sagde Aulo, jeg glør ikke.
- Det kan vi godt sørge for, sagde trolden. Hvis jeg river dine øjne ud og æder dem.

Aulo havde godt hørt at trolde kunne finde på at spise alfeøjne. Men det lød så mærkeligt at han aldrig havde troet rigtigt på det. Det var bare noget de store alfer sagde for at gøre små alfeunger bange. Og nu stod trolden William der og sagde at han ville spise Aulos øjne. Og han var stor nok til at kunne gøre det hvis han ville. Han kom helt over til Aulo. Han havde nogle snavsede røde bukser på, og man kunne ikke se om han havde en hale eller ej. Men han havde store sorte hænder med tykke kluntede fingre, og det ville sikkert gøre ondt hvis de skulle pille øjne ud.

Aulo lukkede øjnene. Både for at slippe for at se på trolden og for at gemme øjnene. Men han kunne både høre og lugte William, der bukkede sig ned over ham.

Han stak hånden i lommen og greb om sin fjer. Og blev så bange at han ikke vidste hvad han gjorde. Han trak fjereren frem og huggede den ind i det første ham ramte. Det var troldens mave.

William mærkede prikket i navlen. Det sved og brændte og gjorde ham forskrækket. Han var sikker på at han var blevet stukket med en pil, en giftig pil. I gamle dage havde alferne brugt giftige pile, det vidste alle, selv en trold som William. Og nu var der en lille alf der brugte pile endnu. Han var sikker på at han snart skulle dø.

Aulo slap fjereren, men holdt øjnene lukket. Lugten af trold forsvandt. En frisk og ren vind blæste ind i hans ansigt. Det var som om fjereren havde tryllet trolden væk. Han åbnede øjnene og fik øje på William i det fjerne. Trolden havde kursen mod sydøst, ned mod de mørke skove af gran- og fyrretræer. Han løb så hurtigt som

kun en rædselsslagen trold kan løbe. Fjeren sad stadig i ham og gjorde ham mere og mere bange. Snart var han helt forsvundet mellem træerne. Og med ham den magiske fjer fra den blå ugle.

Aulo gik hjem. Han havde mistet sin magiske fjer, men han havde beholdt sine øjne. Dem kunne han bruge til meget mere end en magisk fjer. Og nu havde han prøvet at have sådan en.

Historien om Lilja og Bo

Da Lilja var fem år fik hun en lillebror, og så var de fem i den lille have i den nordlige ende af Alfernes Dal. Der var hendes mor og hendes far og hendes storebror der hed Pælen. Og nu var der osse en lillebror.

- Så skal vi heller ikke have flere unger, sagde Liljas far, for der er ikke plads til flere hængekøjer i den her have.

- Det er helt rigtigt, sagde Liljas mor.

- Så vi skal til at passe på med maden, fortsatte han. Nu skal vi holde op med at give troldene mad om natten.

- Vi har da aldrig givet troldene mad om natten, sagde Liljas mor.

- Nemlig, sagde Liljas far. Og nu er vi nødt til at holde helt op med det.

Lilja havde set en trold engang imellem. Aldrig inde i haven, de var altid udenfor. Nogle gange kom de helt hen til hegnet, og så ville vi godt snakke. Trolde kan godt tale alfesprog. Men hun havde aldrig set dem spise noget mad.

Hun snakkede heller aldrig selv med dem, det turde hun ikke. Pælen gjorde det engang imellem. Og hendes mor gjorde det. Men ikke Lilja. Hun hørte bare på hvad de sagde. Og selvom hun godt kunne forstå ordene, syntes hun altid det var noget vrøvl. De snakkede om stjerner i solskin og alt muligt andet sludder.

En dag var Lilja og hendes far ude at gå på den store havegang der førte ud til de store bløde græsbakker nord for dalen. Lilja var løbet lidt i forvejen. Det turde hun godt, for hendes far kom lige bagefter. Og der på en skråning lige ved siden af havegangen fik hun øje på noget stort og stille der lå i græsset. Først troede hun det var et træ der var væltet og havde fået savet alle grenene af. Men da hun kom nærmere kunne hun godt set at det var en trold der lå der.

Hun vidste godt hvad han hed. Han hed Bo. Både hendes storebror og hendes mor havde snakket med ham når han stod udenfor hegnet hjemme i haven. Og nu lå han her.

Han lå ikke bare og sov, for det gør trolde ikke, det vidste hun godt. De kravler altid ind i deres telte for at sove i stedet for at ligge ude under himlen som ordentlige alfer gør. Måske var han død. Lilja havde engang fundet en frø hjemme i haven. Hendes mor havde fortalt at den var død, og det var derfor den lå helt stille. Og så havde hun taget den og smidt den over hegnet og ud af haven. Men der var ingen der havde smidt Bo der, det var hun sikker på, for det var han alt for stor til. Han lå bare helt stille, og måske var han bare død lige der.

Hun gik hen til ham for at se hvordan en død trold så ud. Hans øjne var næsten lukkede. Den døde frø havde haft åbne øjne. Måske lå han alligevel bar og sov. Men han snorkede ikke.

Hu gik helt tæt på for at se ham i ansigtet. Øjnene var helt stille inde under øjenlågene. Der kom noget hvidt snot ud af hans næse og ud af hans mund. Det så ulækkert ud. Hun havde lyst til at gå lidt længere væk, men hun gjorde det ikke. Hun så bare på Bos ansigt, der var helt stille og mærkeligt.

Så åbnede Bo øjnene og så lige op på hende. Og det var som om han smilede. Ikke med munden, men med øjnene.

- Så solen skinner på mig, sagde han.

Det lugtede grimt fra hans mund da han sagde det, så hun trådte et skridt bagud.

Og i den samme kom hendes far om hjørnet og fik øje på hende.

- Kan du komme væk fra ham der, råbte han.

Lilja vendte sig om og løb hen til sin far. Han tog hende op og hun kravlede helt ind i ansigtet på ham.

- Det er Bo, sagde hun. Han sagde noget til mig.

- Så så, sagde far.

- Jeg troede han var død, sagde Lilja. Han har hvidt snot ud af næsen og munden.

- Han har nok spist giftige svampe, sagde far.

- Det gør vi aldrig, sagde hun.

- Nej det gør vi ikke. For vi kan se forskel og ved hvad vi kan tåle.

De skyndte sig hjem i haven. Og Lilja blev båret næsten hele vejen.

Der stod hendes mor og var ved at koge æg. Hun rettede sig op og Lilja kravlede over på hende.

- Bo ligger ude på græsset, sagde Lilja. Jeg troede han var død, men det var han ikke.

- Men det varer nok ikke så længe før han er det, sagde far.

- Det kan du da ikke stå der og sige, sagde mor. Så må vi vel hjælpe ham.

- Vi kan ikke hjælpe en trold, sagde far.

- Det kan vi da, sagde mor. Vi kan prøve at hjælpe alle.

- Ikke ham, sagde far. Han har spist nogle forkerte svampe eller noget andet han ikke skulle have spist. Det må han selv ligge og rode med.

- Sådan noget må du ikke sige, sagde mor, ikke engang selvom det passer.

Og så skulle de spise deres æg. Dem blir man ikke syg og død af at spise. Og de sad der alle fem, Far og mor og Lilja og storebror Pælen og lillebror Polten på skødet af mor. Og de talte ikke om Bo der lå ude i græsset med snot ud af næsen, for sådan noget snakker man ikke om ved maden.

Da de havde spist skulle både Polten og Lilja i køjerne. Pælen var stor og måtte gerne sidde lidt ved ilden sammen med de voksne. De snakkede meget sammen den aften, men Lilja kunne ikke høre hvad de talte om. Hun faldt hurtigt i søvn og drømte om alt muligt dejligt. Om at bade i åen og løbe omkring i græsset og blive

tør. Og storebror legede med hende og var ikke dum. Og far og mor sad under et piletræ med hinanden i hånden og smilede.

Først da hun vågnede kom hun til at tænke på Bo. Men så gjorde hun det osse lige med det samme. Han lå jo der i græsset uden køje og uden telt med snot i hele hovedet. Og måske var han rigtigt død nu. Lissom frøen.

Det var ikke rigtigt lyst endnu, og de andre sov stadigvæk. Himlen var grå og fugtig, og måske skulle det til at være rigtigt regnvejr. Der var ikke noget at stå tidligt op for, ikke før regnen begyndte. Men Lilja stod op og åbnede forsigtigt lågen og gik ud på den store havegang. Det måtte hun i hvert fald ikke gøre selv, men hun skulle jo ud og se om Bo var rigtigt død. Og om han havde fået pudset næse.

Der var ikke ret langt at gå, syntes hun. Hun var der næsten med det samme og nåede ikke at tænke ret meget før hun var der. Og der var ingen Bo. Først troede hun det var den forkerte skrænt, men så kunne hun tydeligt se hvordan græsset var bøjet og blomsterne var knækket der hvor han havde ligget. Så det var det rigtige sted. Og nu lå han der ikke.

Hun så sig lidt omkring, men der var ikke noget. Alt var helt almindeligt, lissom det skulle være. Så gik hun hjem igen.

De lå alle sammen i deres køjer og sov. Først da det begyndte at dryppe fra skyerne skyndte de sig op. Mor tog Polten, og far pakkede køjerne sammen. Og de satte sig alle sammen under en stor gul busk hvor de plejede at sidde når det regnede eller haglede. Og de snakkede hyggeligt sammen og de snakkede ikke om Bo.

Meget længe efter, da Polten var så stor at han selv kunne gå, og Lilja var blevet seks år, så hun Bo igen. Han stod lige udenfor hegnet og Pælen stod lige indenfor. Og de snakkede og grinede. Lilja gik derover, og Bo fik øje på hende og smilede. Der var ingen snot i hans hoved nu, men hun kunne tydeligt huske hvordan det havde set ud. Hun skyndte sig længere ind i haven hvor Bo ikke kunne se hende og hun ikke kunne se ham. Hun kunne bare høre dem, Pælen og Bo der grinede.

- Kan du ikke se efter Polten et øjeblik, spurgte hendes mor. Far og jeg skal lige ud i skoven og hente nogle blå blomster til haven.

Hendes far og mor tog hinanden i hånden og gik ud af lågen og over mod den store skov mod øst. Lilja legede med Polten og passede på ham. Engang imellem kunne hun høre Pælen og Bo grinede højt ovre ved hegnet.

Historien om Luggi og historien om Luggis far

Luggi boede sammen med sin mor i den smukkeste lille have i Alfernes dal. Engang imellem når han havde leget med de andre alfeunger spurgte han sin mor hvorfor han ikke havde nogen far.

- Det har du osse, sagde hun. Han er bare ikke her hos os.

- Hvorfor er han ikke det, spurgte Luggi.

- Fordi sådan skulle det altså ikke være, sagde hans mor.

Og så begyndte hun at snakke om noget andet. Og selvom Luggi kun var fem år, kunne han godt mærke at hun helst ikke ville snakke mere om hans far.

Så han prøvede at spørge sin morfar i stedet for.

- Kendte du godt min far, spurgte han.

- Jeg har aldrig mødt ham, sagde morfar. Men han er en sød alf.

- Ved du hvor han er henne ?

- Nej det ved jeg ikke, sagde morfar. Måske ved han det selv.

Det var et mærkeligt svar, syntes Luggi. Selvfølgelig vidste hans far godt hvor han selv var. Men han spurgte ikke sin morfar om mere.

Når de andre alfeunger spurgte Luggi hvor hans far var, sagde han bare at de vidste han ikke. Men når han selv blev en stor og voksen alf så ville han finde ham, det var han sikker på.

En dag da Hammi var på besøg kom de til at snakke om fædre. Og Hammi fortalte at hans far slet ikke var hans rigtige far. Hans rigtige far var nemlig en trolld. Så Hammi var både en trolld og en alf på en gang. Luggi troede ikke på det, men Hammi sagde at det passede.

Da Luggi senere fortalte det til sin mor grinede hun højt og sagde at det var noget værre vrøvl Hammi fortalte.

- Selvfølgelig er Nugo Hammis far, sagde hun. Du kan da se hvor meget de ligner hinanden. Og i øvrigt er I lige store selvom Hammi er seks år og du kun er fem.

Tror du ikke han havde været større hvis hans far havde været en trolld.

- Er min far så en trolld, spurgte Luggi.

- Det kan jeg love dig at han ikke er, sagde hans mor. Han er den sødeste og rareste alf jeg nogensinde har mødt. Men du skal sige til Hammi at han skal holde op med at fortælle sådan nogle vrøvlehistorier. Både hans far og hans mor blir kede af at høre på den slags.

- Det er kun mig han siger det til, sagde Luggi, for det er en hemmelighed.

- Det er ikke en hemmelighed, sagde hans mor. Det er noget sludder og vrøvl.

Det sagde Luggi da han næste gang var ovre i Hammis have for at lege. Og Hammi sagde at Luggis mor var dum. Og Luggi blev sur, for det var hans mor i hvert fald ikke. Og så gik han bare hjem til sin egen have.

Da han kom ind ad lågen så han at der var en fremmed alf i haven, en stor voksen alf der sad og kløede sig på det ene knæ. Da han hørte lågen så han op og smilede.

- Du må være Luggi, sagde han.

Luggi stod helt stille og sagde ikke noget. Sådant nogle overraskelser kunne han ikke lide. Fremmede kunne måske være farlige, selvom de så fredelige og rare ud.

- Du er blevet en stor dreng, sagde den fremmede. Sidst jeg så dig var du ikke større end en gråspurv.

Luggi kunne ikke lide at blive kaldt en gråspurv. Han kunne ikke lide den fremmede.

- Hvor er min mor, spurgte han.

- Hun kommer lige om lidt, sagde den fremmede. Hun skulle bare lige hente noget vand.

Luggi vendte sig om og for ud ad lågen og ud på den brede havegang. Der kom hans mor gående med to spande med vand. Og han løb hende i møde, alt hvad han kunne.

- Der sidder en i haven, råbte han.

Hans mor smilede og nikkede. Og satte spandene fra sig og tog ham op.

- Jeg troede du var ovre at lege med Hammi, sagde hun. Blev du forskrækket.

- Er det ham der er min far, spurgte Luggi.

- Nej det er det bestemt ikke, sagde hun. Det er din morbror.

Luggi vidste ikke hvad en morbror var for noget. Og hans mor forklarede ham at Karno, for det hed den fremmede alf, at Karno var hendes storebror og derfor var han Luggis morbror.

- Jeg vidste ikke at du havde en fremmed storebror, sagde Luggi.

- Men det har jeg altså, sagde hans mor.

Og så satte hun Luggi ned på havegangen og tog spandene op og begyndte at gå.

Luggi gik med.

Da de kom tilbage til deres have sad den fremmede alf stadig i græsset og kløede sig på knæet. Han hed Karno og var en morbror. Han så op og smilede til dem.

Luggi turde ikke smile tilbage, han blev stående bagved sin mor og kiggede på den fremmede. Han kunne ikke forstå at hans mor havde en storebror som han ikke kendte. Han plejede ikke at være der i dalen, så hvor plejede han så at være.

- Karno bor i skoven hos alferne der, forklarede hans mor. Og han kommer ikke så tit tilbage til dalen.

- Tiden går jo, sagde den fremmede der hed Karno.

Han rejste sig op og prøvede at klappe Luggi på håret. Luggi gik væk så han ikke kunne nå. Hans mor smilede en hel masse, men hun var ikke glad på den rigtige måde, syntes han. Og den fremmede gjorde sig alt for meget umage med at se venlig ud.

- Har I meget travlt i skoven, spurgte Luggis mor.
 - Der er hele tiden noget der skal gøres, sagde hendes storebror.
- De voksne satte sig, Luggi blev stående. Hans mor spurgte videre.
- Skal du ikke lige nå at hilse på far, sagde hun.
 - Jeg skal hurtigt videre. Jeg skal over bjergene i vest og ud til havet.

Han sagde ikke hvad han skulle ude ved havet. Luggi turde ikke spørge. Måske vidste hans mor det, for hun spurgte ikke. Eller osse var hun ligeglad. Selvom hun ikke så glad ud.

- Jeg henter altså far, sagde hun. Han blir meget ked af det hvis han hører du har været her uden han har set dig.
- Så skal du skynde dig, sagde Karno. Jeg skal gå lige om lidt.

Og så løb hun. Og lod Luggi stå der alene på græsset sammen med den fremmede der var hans morbror og hed Karno. Luggis mund var lige ved at græde.

- Hun kommer lige om lidt, sagde Karno. Og så har hun din morfar med. Du skal ikke være bange.
- Hvorfor løb hun, spurgte Luggi.
- Fordi hun synes jeg skal møde din morfar, sagde Karno. Han er jo både hendes far og min far.
- Jeg har aldrig set min far, sagde Luggi.
- Jo du har, sagde Karno. Men det kan godt være at du var så lille dengang at du ikke kan huske det.
- Kender du min far, spurgte Luggi.
- Det gør jeg i hvert fald, sagde morbror Karno. Han er en af mine bedste venner.
- Men hvor er han henne, spurgte Luggi.

I det samme kom mor og morfar rendende ind ad havelågen. Morfar løb hen og gav morbror Karno et stort knus. Han måtte bukke sig ned for at gøre det, for Karno sad stadig på græsset.

- Pas nu på, sagde Karno. Du trykker mig helt i stykker.
- Morfar sagde ikke noget. Han trykkede bare videre. Luggi tog sin mor i hånden.
- Han siger han kender min far.
 - Det gør han osse, sagde hun. De er naboer og meget gode venner.

Morbror Karno vristede sig ud af morfars arme.

- I blir altså nødt til at fortælle knægten om Brod, sagde han.
 - Det kan jeg ikke, sagde Luggis mor. Hvis det er, så må du gøre det.
 - Sådan noget skal man ikke høre fra en fremmed, sagde Karno.
 - Du er ikke en fremmed, sagde morfar, du er hans morbror.
 - Hvad snakker I om, spurgte Luggi. Hvem er Brod ?
- Brod er din far, sagde morfar. Og han bor i skoven sammen med Karno.
 - Ikke sammen med, sagde Karno. Han bor i træet ved siden af.
 - Men hvorfor er han ikke med, spurgte Luggi. Hvorfor besøger han os ikke.

- Han har det vist ikke så godt, sagde morfar.
- Er han syg, spurgte Luggi.
- Det kan man vist godt kalde det, sagde morfar.

Luggi var meget forvirret. Alle de voksne stod og snakkede med hinanden i stedet for at fortælle ham noget. Han skulle selv gætte hvad det betød alt sammen. Og måske skulle de voksne osse gætte det. De sagde ikke det hele, de holdt hele tiden op inden de var færdige med at sige det hele. Og morfar kunne godt se det på Luggi.

- Vi er nødt til at sætte os ned og fortælle han hele historien, sagde han.
- Jeg synes ikke han er stor nok til det endnu, sagde Luggis mor.
- Han blir da bare endnu mere forvirret af at vi står her og snakker udenom, sagde morfar.
- Jeg kan bare ikke gøre det, sagde mor. Jeg har prøvet, men jeg ved ikke hvordan jeg skal gøre det.
- Jeg kan godt gøre det, sagde Karno. Og så må havet vente lidt. Og morbror Karno fortalte.

Da han var en ung alf for længe siden var han begyndt at komme meget hos alferne i skoven. Først var det fordi han syntes der var så meget der var spændende og nyt der, men så var det osse fordi han havde mødt en alfepige i skoven, en alfepige han kom til at holde meget af. Så meget at de havde fået en lille datter sammen. Så Luggi havde altså en lille kusine i skoven.

- Hvad hedder hun, spurgte Luggi.
- Din kusine, sagde morbror Karno, hun hedder Pinje.
- Det hed din mormor osse, sagde morfar.

Det vidste Luggi godt. Det havde hans mor fortalt ham mange gange. Og mormor var nede hos dværgene nu. Men nu havde han osse en kusine der hed Pinje. Og en morbror der hed Karno og en far der hed Brod. Det var svært at holde styr på det hele, syntes han.

Karno var blevet boende i skoven med sin kone Inimaki og deres datter Pinje. Inimaki ville ikke rejse fra skoven, og slet ikke med et lille barn, så de havde ikke været i Alfernes dal endnu. Til gengæld havde Kirse besøgt dem i skoven.

Luggi vidste godt hvem Kirse var. Det var hans mor. Han sagde det aldrig selv til hende, men morfar kaldte hende det nogle gange når de snakkede sammen uden at tænke på at Luggi osse var der.

Og i skoven havde Kirse lært Brod at kende. De var blevet meget glade for hinanden, og det var ikke så mærkeligt, for de var begge to nogle meget søde og rare alfer. Men Kirse var alligevel taget tilbage til dalen, for hun syntes ikke at begge morfars børn skulle bo i skoven. Og da hun var kommet tilbage til dalen, opdagede hun at hun skulle have en unge.

- Og det var mig, sagde Luggi.

- Ja det var dig, sagde hans mor og smilede.

Men nu var det bare sådan at Luggis far Brod ikke altid var en helt almindelig alf. Han var sød og rar, men han var osse lidt mærkelig nogle gange. Han boede i et træ lige ved siden af det Karno og Inimaki og Pinje boede i, og det ville han helst ikke ned af. Han havde ikke været nede at gå på jorden i mange år.

Alle alferne i skoven er glade for at bo i deres træer, men de måtte jo af og til ned af dem for at hente mad og vand. De tog osse til fjorden når de skulle købe noget, og af og til besøgte de osse alferne i dalen. Bare ikke Brod. Han blev i sit træ, og hans naboer og venner måtte sørge for at han fik det op han havde brug for. Og derfor kunne han ikke besøge Kirse og den søn han havde fået.

Da Luggi var et år havde Kirse taget ham med en tur til skoven, så de kunne møde hinanden, Luggi og hans far. Og de havde godt kunnet lide hinanden de to.

- Hvorfor bor vi så ikke i træet i skoven, spurgte Luggi, hos min far og min kusine.

Nogle gange gjorde de voksne alt for meget for at det hele skulle være besværligt, syntes han.

- Vi har jo morfar her, sagde hun.

- Han kunne da osse bare bo i skoven, sagde Luggi.

- Det kunne han i hvert fald ikke, sagde morfar.

- Og sådan er det, sagde morbror Karno. Nogle vil ikke ned af deres træer og nogle vil ikke væk fra dalen.

Morfar rejste sig og gik tilbage til sin egen have. Luggis mor så lidt trist ud nu, og morbror Karno var osse nødt til at gå hvis han skulle nå ud til havet inden han blev gammel. Han gav både Luggi og hans mor nogle store farvelknus, og så gik han.

- Jeg vil gerne bo hos min far, sagde Luggi.

- Det ville osse være dejligt hvis vi kunne det, sagde hans mor. Men jeg vil osse gerne bo i nærheden af min far. Kan du forstå det ?

Og Luggi sagde ja, selvom han ikke var helt sikker på at det passede.

- Men vi skal nok besøge din far en dag, sagde hun.

Nu vidste Luggi hvem hans far var. Og han havde endda mødt ham, selvom han ikke kunne huske det. Og han vidste osse at de voksne blev mærkelige og sure på hinanden når de skulle snakke om det. Så det var nok derfor de hellere ville snakke om noget andet og være gode venner.

Han glædede sig til at han og hans mor skulle besøge hans far i skoven. Og når han blev stor skulle han bo der i træet hos sin far, det havde han allerede bestemt.

Historien om Balhur og smutterne ude på hemmeligheden

Alfer har en næse de kan lugte med og en mund at smage med. De har to hænder at mærke med og to fødder at gå med. Og de har to ører at høre med og to øjne at se med. Men mange alfer har osse en bule i panden, og hvis man spørger dem hvad det er, så siger de at det er begyndelsen til det tredje øje.

Det er bare noget de siger, det er ikke noget de ved. Der er ingen alfer der kan bruge bulen i panden til at se noget med, og det meste af tiden tænker de slet ikke på at den er der. Ikke engang når de vasker sig i hovedet tænker de på den, for de er så vant til at den er der, at de ville lægge mere mærke til hvis den var væk. Det er kun når de kommer til at snakke om det, at de siger det med øjet. Det er med den bule som det er med stjernerne og blomsterne og alt muligt andet som de kender godt men ikke ved ret meget om.

Men af og til er der en alfeunge der giver sig til at tænke mere over den bule. Og så begynder de både at spørge de voksne og sig selv om hvad det er og hvad den gør godt for. Og sådan en alfeunge var Balhur.

- Hvorfor er det ikke nok med to øjne, spurgte han sin far.
- Det er det da osse, svarede faderen.
- Hvorfor skal vi så have et til, spurgte Balhur.
- Det skal vi heller ikke, sagde faderen. Men måske er det der som reserve, hvis der skulle ske noget med de andre to.

Men det var noget vrøvl, vidste Balhur, for hans gamle mormor havde været blind på begge sine almindelige øjne dengang hun stadig var oppe i dalen, og hendes tredje øje var ikke begyndt at virke. De havde ikke engang snakket om det dengang. Hun kunne bare ikke se noget, og man var nødt til at fortælle hende alting. Så hans far vidste ikke noget om det tredje øje, det var han sikker på. Så han spurgte sin mor i stedet for.

- Hvorfor kan jeg ikke se med øjet i panden, spurgte han.
- Der er fordi det ikke er kommet ud endnu, svarede hans mor.
- Men kan man så ikke skære det ud med en kniv, foreslog han, så man kan bruge det.

Det kunne hans mor bestemt ikke lide at han sagde.

- Det må du love mig at du aldrig gør, sagde hun. Man må ikke skære i sit hoved.
- Det gør jeg heller ikke, sagde Balhur. Men hvis man kunne.
- Det kan man ikke, sagde hans mor.

Og så begyndte hun at snakke om at fange fugle i stedet for.

Måske vidste de voksne slet ikke noget om det øje. Eller osse vidste de noget, men ville bare ikke sige noget. Måske var det farligt at sige det.

Han spurgte sin storesøster. Hun hed rigtigt Bicassi, men blev næsten altid kaldt Bix. Hun var ikke voksen endnu, men hun var meget større end Balhur.

- Hvorfor vil de voksne ikke sige noget om det øje, spurgte han.
- Det vil de osse gerne, svarede hun. Men de kan ikke, for de ved ikke noget.
- Far og mor ved ellers alting.
- Vel gør de ej, sagde Bix. Det er bare noget de lader som om for at du ikke skal blive bange. I virkeligheden ved de ikke mere end dig og mig.

Det var lidt væmmeligt at høre, syntes Balhur, men det var osse spændende. For så kunne han lige så godt finde ud af det med øjet som enhver anden alf. Og hvis han fandt ud af det, ville de andre synes at han var meget klog, og så ville de høre efter hvad han sagde i stedet for hele tiden at begynde at snakke om noget andet.

Han begyndte at holde øje med pandebulerne. Han så på dem med sine to almindelige øjne. Han far og hans mor og Bix havde sådan en bule. Og næsten alle de andre alfer i haverne i nærheden havde det. Og af og til syntes han at nogle af dem var blevet større eller mindre siden sidste gang han så dem. Men måske var det bare noget han syntes, og der var i hvert fald ingen af dem der åbnede sig.

Han kunne kun mærke sin egen bule og ikke se den. Kun når han spejlede sig, og så var det jo ikke helt rigtigt. Men han mærkede efter og prøvede at finde ud af hvad der skete med den. Han havde lovet sin mor ikke at skære i den, og selvom han ikke havde lovet det, havde han alligevel ikke turdet gøre det. Han tænkte lidt på at stikke en nå forsigtigt ind i den, men hvis det var et øje, så ville det måske blive ødelagt af at han stak i det.

Engang imellem prøvede han om han i hvert fald ikke kunne se de andres buler med sit tredje øje. Han stillede sig op og så alt hvad han kunne med lukkede øjne. Hvis hans bule kunne se noget, så var det vel de andres buler.

Men hvad hvis nu det kun var bulen der kunne se noget og ikke ham. Hvis det tredje øje ikke var hans øje, men en andens. Hvis det bare sad i hans pande for at blive flyttet rundt. Hvis det i virkeligheden var en trold eller et dyr eller en stjerne der havde sit øje siddende midt i hans pande. Og som kunne se alt det han så.

- Hvad laver du, spurgte Bix.
- Jeg prøver at kigge på dig, sagde Balhur.
- Med lukkede øjne, sagde Bix. Du er lige så dum som en død flue.
- Men hvis det er en stjerne der har et øje i min pande. så er det en stjerne der kigger på dig lige nu, sagde Balhur.
- Hold op med det vrøvl og luk øjnene op så du ikke skvatter over mig og mine ting, sagde Bix.

Balhur åbnede sine almindelige to øjne og kiggede på hende. Hun så sur ud. Bulen i hendes pande så heller ikke glad ud. Det var måske osse en stjerne der kiggede på ham nu. Og den var måske osse sur.

- Stjernerne kigger på os om natten når vi sover, sagde Bix, oppe fra himlen. Det ved du godt. Det behøver de ikke have øjne i vores pander til.
- Men hvis det ikke er stjernerne, hvem er det så, spurgte Balhur.
- Det er slet ikke nogen, sagde Bix og gik ned i den anden ende af haven hvor hun kunne ligge i fred og få sol i ansigtet.

Men det måtte være nogen, det var Balhur sikker på. Det kunne ikke være ingens øjne, det måtte være nogens. Men måske var det nogen de ikke kendte, nogen de aldrig havde hørt om. Så var det jo ikke så mærkeligt at man ikke kunne finde ud af hvis øjne det var. Hvis det nu var de små bitte smuttere der boede så langt ude på hemmeligheden at ingen nogensinde havde tænkt på dem. Hvis det var deres øjne, så kunne de se det samme som alferne, og så vidste smutterne mere om alfer end alferne vidste om smuttere.

Hvis smutterne fandtes så var det lidt uhyggeligt, for så vidste de alt det der skete i Alfernes dal. Og det var måske derfor de boede ude på hemmeligheden, for det var der alle hemmeligheder var. Når Balhur havde taget en af sin mors trøjer til at fange fisk i åen, og den så havde været væk dagen efter, og hans mor aldrig opdagede at det var ham, så vidste smutterne det alligevel. Og så var det som om de ikke bare kunne se ud af hans tredje øje, de kunne se lige ind i ham, osse det han bare tænkte. Måske kunne de se alt det han ikke vidste, og de vidste det måske, og så kunne de sidde derude på hemmeligheden og grine af hvor dum han var.

Men nu vidste han at de var der, og de vidste at han vidste det. Så skulle de ikke grine af ham længere, men kun af alle de andre alfer. For han havde nemlig opdaget dem. Og hvis de bare kunne fortælle ham det, så han vidste at det passede.

Han var sikker på at smuttere ikke kunne snakke. Når de vidste alting, så behøvede de jo ikke sige noget til hinanden. Men måske kunne de gøre noget. Hvis de ikke kunne sige noget, så var de nødt til at kunne gøre noget. Ellers ville de jo bare sidde der og vide noget uden at kunne gøre noget ved det, og det ville være for kedeligt for dem. Så kunne det jo være lige meget om de vidste noget eller ej. Så selvfølgelig kunne de gøre noget. Nu skulle han bare finde ud af hvad de gjorde. For hvis han kunne se det, så kunne han osse finde ud af hvad det betød. Og så ville han selv kunne komme til at vide alting. Og så ville han, Balhur, være dalens klogeste alf, verdens klogeste alf.

Sådan gik han og tænkte i sit eget lille hoved, og han turde ikke snakke med andre om det. Hans storesøster syntes bare han var dum. Og hvis han fortalte det til

nogle af de voksne, så ville de måske finde ud af hvad det var smutterne gjorde før han selv gjorde det.

En dag var han med sin mor på besøg hos sin moster Melline. Det var han tit, og så plejede han at lege med sin kusine, mens de voksne snakkede. Men den dag var Citia ikke hjemme, så mens konerne sad og snakkede, tullede han bare rundt i haven alene. Det havde han bestemt ikke noget imod. Så kunne han tænke i fred og lede efter tegn fra smutterne. Og det var der han så det.

Det var i den ende af haven hvor moster Melline og onkel Cror lavede mad og vaskede op og vaskede sig. Der var en lille trekantet bålplads med sten rundt om, og der var nogle store bøtter med vand nede fra åen. Sådant var det osse i Balhurs egen have, der var bålpladsen bare firkantet. Men ved siden af bålpladsen var der nogle flade sten man kunne sidde på eller sætte ting på. Og på en af de flade sten sad en hvid sommerfugl og virrede med vingerne.

Balhur stod helt stille og hele verden stod stille. Det eneste der bevægede sig var sommerfuglens hvide vinger, og de dirrede kun en lille bitte smule. Kunne det være det, kunne det være tegnet fra smutterne. Han løftede stenen og fik øje på en hemmelighed. Der i et hul i jorden stod krukken med nødder i honning, det var der moster Melline gemte den. Han stak hånden ned og tog låget af og tog en klistret håndfuld nødder.

Den krukke havde de ledt efter mange gange, både ham og Citia og Bix. Og en gang havde onkel Cror osse været med til at lede, men de havde ikke kunnet finde den. Og moster Melline ville aldrig sige hvor den var. For det var hendes hemmelighed, sagde hun. Men smutterne vidste naturligvis hvor den var, og nu havde de vist Balhur det.

Han spiste nødderne og honningen og slikkede fingrene omhyggeligt så de ikke lugtede for meget af honning. Han satte låg på krukken og satte den ned i hullet og lagde stenen på plads. Ingen ville opdage at han havde taget lidt, det var kun ham og smutterne der vidste det. Og hans mor og moster Melline vidste ikke noget om hvide sommerfugle. Det vidste kun Balhur.

- Det var nok et kedeligt besøg i dag, sagde hans mor bagefter da de gik hjem. Balhur svarede ikke. Der flagrede en hvid sommerfugl ved hans ene hånd, og hans mor vidste ikke hvad det betød.

Den næste aften skulle både hans far og hans mor til en stor bålaften hos Ugor, og der skulle ungerne ikke med. Bix var stor nok til at de kunne være alene hjemme, så de skulle ikke have nogen barnepige. Og det kunne osse være hyggeligt nogle gange, syntes Balhur, hvis han ikke blev uvenner med sin storesøster.

Og denne gang blev de i hvert fald ikke uvenner. De blev slet ikke noget, for så snart de havde spist lagde Bix sig op i sin køje for at sove. Hun havde vist ikke sovet så meget natten før.

- Du vækker mig bare hvis der er noget, sagde hun.

Og så faldt hun i søvn.

Balhur havde sin egen have for sig selv, og det var hyggeligt, syntes han. Så kunne han tænke som han ville uden at blive forstyrret. Og han kunne kigge efter hvide sommerfugle. Måske havde hans mor osse hemmeligheder i haven. Eller hans far eller Bix.

Men der var slet ingen sommerfugle i haven, hverken hvide eller nogle i andre farver. Måske var de trætte lissom Bix. Eller måske var smutterne trætte. Balhur gik rundt i hele haven, og det eneste han så var en flue der sværmede rundt om hovedet på Bix mens hun lå og sov. Der kunne han ikke lukke op og se efter hemmeligheder, og så var det osse bare en dum flue.

Men udenfor haven, lige udenfor lågen flagrede en hvid sommerfugl. Da han så den stod verden igen stille lissom dagen før i moster Mellines have. Den betød noget, den sommerfugl, det vidste han. Og det var noget med hans far og mor.

Og selvom han ikke måtte, gik han ud ad lågen og fulgte efter sommerfuglen. Den flagrede langsomt opad den brede gule havegang, så det var let at følge efter den. Den fløj ikke ind i nogle af haverne. Heller ind til Uger hvor han kunne høre bålet og en masse voksne alfer der grinede. Så hans far og mor var altså ikke gået derind. De var gået videre og skulle noget hemmeligt. Men smutterne vidste hvad det var og hvor det var, og sommerfuglen kunne vise ham det.

Den fløj stille og roligt og ligeud. Hele vejen op gennem den brede havegang, helt op nordpå hvor Alfernes dal holder op og de grønne bakker begynder. Der måtte Balhur bestemt slet ikke gå ud alene, men sommerfuglen fløj videre og Balhur fulgte efter. Nu var der ikke længere nogen havegang der bestemte hvor han skulle gå, han kunne gå til alle sider, og de var lige gode alle sammen. Så det var godt smutterne vidste hvad vej han skulle så sommerfuglen kunne vise ham det.

Og der et sted i bakkerne sad en trold foran sit telt. Det var trolden Bo, men det vidste Balhur ikke. Og sommerfuglen vidste vist ikke engang at det var en trold. Bo sad så stille som kun en trold kan sidde, og sommerfuglen troede nok at det var en sten, for den satte sig lige på hans hånd. Han så dovent ned på den og lukkede sine fingre omkring den. Og stak den i munden og tyggede på den og sank.

Balhur stod næsten lige så stille som trolden sad. Nu var hans vejviser væk. Og hvad havde den vist ham. Den havde vist ham hvor hans far og mor hemmeligt

var gået hen. Og nu havde den vist ham at hans far og mor var blevet spist af en sulten trold. Tygget omhyggeligt og sunket. Ned i troldens mave.

Han bukkede sig ned og samlede en sten op. Han var nødt til at gå over og slå den trold oven i hovedet. Men nu så trolden op og fik øje på ham. Og når den kunne spise både sommerfugle og forældre, så kunne den osse sagtens spise ham. Han kastede stenen mod trolden og vendte sig om og løb. Og håbede at han på den måde ville komme tilbage til dalen.

Hvis han havde vendt sig om og set efter, havde han set trolden Bo stå helt stille og kigge efter ham. Men han så sig ikke tilbage. Han løb bare alt hvad han kunne.

Da han ikke kunne mere, da hans ben var blevet så tunge at han ikke kunne flytte dem længere, var der stadig grønne bakker i alle retninger. Og han faldt forover og gemte sit ansigt i græsset og ventede på at trolden ville tage ham. Men der kom ingen trold. Der kom ingenting. Da han så op var der kun græsset og tom luft helt op til den sorte himmel. Der var ingen trold og ingen sommerfugle. Og han vidste ikke hvad vej han skulle. Og det kunne osse være lige meget nu når hans far og mor var blevet spist.

Hvis ikke smutterne havde vidst det, så havde han heller ikke vidst det. Så havde han ligget hjemme i sin elskede hængekøje uden at vide hvor forfærdeligt det hele var. Lissom Bix der nu lå og sov. Uden at vide at hun ikke længere havde en far eller en mor.

Han gemte ansigtet i græsset igen. Og så hørte han dem, alfestemmerne. Han hørte sin onkel og han hørte Barn. Og han hørte sin far og sin mor. Og han forstod det ikke, for det kunne ikke passe. Og måske var han død og kommet ned til dem hos dværgene. Men man er ikke så træt i benene når man er død. Så han rejste sig og så på dem, mor og far og alle de andre.

- Der er han jo, sagde onkel Cror.

- Det var jo det jeg sagde, sagde hans mor og løftede ham op.

Balhur kunne ikke sige noget. Alle de voksne alfer sagde en hel masse, men han hørte ikke efter. Måske faldt han endda i søvn, for lige pludselig var de hjemme i hans egen have.

- Hvad lavede du oppe i bakkerne, spurgte hans far.

- Jeg ville finde jer, sagde Balhur.

- Men du vidste jo at vi var lige ovre hos Ugor, sagde hans far.

- Men smutterne sagde at I var gået videre, sagde Balhur. Og at I var blevet spist af en trold.

- Smuttere, sagde hans far. Hvad for nogle smuttere. Og hvad for en trold ?

Og Balhur måtte fortælle. Hvordan smutterne kunne se alting og vidste alting, og hvordan man kunne se det på de hvide sommerfugle. Og trolden der havde spist

sommerfuglen, men alligevel ikke spist hans far og mor. Og hvordan han ikke kunne forstå at smutterne sådan havde set forkert.

Hans far forstod det ikke. Men hans mor forstod det måske.

- Det er en værre historie du der har fået lavet, sagde hun. Har du selv fundet på de smuttere ?

Og Balhur blev helt stolt af at han havde fundet på dem. For det havde han jo.

- Der er ikke noget der hedder smuttere, sagde hans far, og der er ikke nogen der ved alting.

- Men det kunne der være, sagde hans mor.

-Sikke noget vrøvl, sagde far. Der er kun det der er og ikke det man bare finder på. Så kunne det jo lige så godt være os der var fundet på.

- Men hvem skulle have fundet på os, sagde mor.

- Nej hvem ville dog være tosset nok til det, sagde far.

- Men hvis der nu er, sagde Balhur, og hvis det er en trøld. Så sidder han der og finder på os mens han tygger på en sommerfugl.

- Jeg tror mere han sidder og tygger på en af sine egne bussemænd, sagde far.

- Nu tror jeg at det er ved at være sovetid, sagde Balhurs mor.

Snart efter lå de alle i deres køjer og sov. Og Balhur drømte om en mariehøne.

Den gule edderkop

Barn var nok den største og stærkeste alf i dalen. Og han var samtidig den venligste og mest hjælpsomme af dem alle. Hvis nogen havde bekymringer eller problemer kunne de altid regne med ham, og hvis man var i fare var han der lige med det samme. Han var med i kattepatruljen og han var altid med når der skulle gøres store og farlige ting. Han passede godt på hver eneste alf i dalen.

Men allermest passede han på sin lillesøster Yara. Osse selvom hun nu var voksen og selv havde fået en datter. Hvis man skulle gøre Barn vred, og det var svært for han var en venlig alf, så skulle man sige noget grimt om Yara eller true med at gøre hende ondt. Så blev han så vred at man blev helt bange for ham.

Da Yara var blevet en stor pige begyndte hun at være meget sammen med en jævnaldrende alf der egentlig hed Jorn men som næsten altid blev kaldt Lillejorn. Han var sjov, syntes hun, og hun blev så glad i maven når hun var sammen med ham. Han var vist osse glad for hende, for han blev så fjollet hver gang han mødte hende. Og når de kom til at strejfe hinanden blev de begge to varme og glade i ansigterne. Men i lang tid blev det ikke til mere end det.

Så Lillejorn lagde en snedig plan, og han kunne tydeligt se det hele for sig. En dag Yara skulle komme og besøge ham i hans forældres have, gemte han sig bag de høje hvide syrener der stod lige ved lågen. Når hun så kom, ville han sige som en farlig trold og forskrække hende. Og når han så kom frem og hun så det bare var ham, ville hun falde ham om halsen af lettelse. Og måske ville hun kysse ham. Det var sådan det skulle have gået efter Lillejorns plan.

Han hørte lågen gå og gjorde sin stemme så dyb og troldeagtig som muligt.
- Jeg æder dine øjne, brølede han.

Men Yara var ikke kommet alene, hun havde Barn med. Og da han så hvor forskrækket hans lillesøster blev, for han uforfærdet rundt om busken og greb det brølende væsen og løftede det op i sine arme, op over hovedet. Og så styrtede han ned til åen og kylede det i vandet i det store sving, der hvor vandet var dybest. Han tænkte slet ikke over hvad han gjorde. Først da han så Lillejorns ansigt nede i vandet, blev han klar over at det var en fjollet alf han havde smidt rundt med.

Han sprang i åen og hev den spruttende og spyttende Lillejorn op af vandet og lagde ham i græsset. Men han var stadig så vred at han lod fyren ligge og spyttede færdigt selv.

Yara var først stivnet. Men da hun så Barn fare afsted med Lillejorn over hovedet, var hun fulgt efter. Hun kastede sig over den stakkels fyr der lå der i græsset og spyttede vand op. Han lagde armene om ham og kyssede ham lige over øjnene. Og sådan kom det alligevel på en mærkelig måde til at gå efter Lillejorns plan, selvom det var noget anderledes end han havde forestillet sig det.

Yara løftede hovedet og så på sin storebror, der stadig stod og rystede af raseri.

- Du er ikke rigtigt klog, sagde hun.
- Der er ingen der skal skræmme dig, sagde Barn.
- Det var jo bare for sjov, sagde hun.
- Du syntes jo slet ikke det var sjovt, sagde han. Du blev rigtigt bange.
- Jeg blev mest bange for dig, sagde hun. Han kunne have druknet. Eller slået hovedet i stykker på en sten.
- Undskyld, sagde han.
- Det er Lillejorn du skal sige undskyld til, sagde hun.

Men Lillejorn havde ikke brug for en undskyldning. Han var blevet kysset af hende han helst ville kysses af. Så den del af historien endte lykkeligt, og Barn blev stadig af de fleste betragtet som en rar og hjælpsom alf.

Nogle år senere da Yara og Jorn havde fået en have sammen og ventede deres første unge, var de sammen med Barn på en lille skovtur i nordenden af dalen, der hvor bakkerne er bløde og der er langt mellem træerne. De sad i skyggen under en blomstrende hvidtjorn og spiste kirsebær og drak æblesaft, da en solsort pludseligt fik forvildet sig lidt for tæt på dem. Den stakkels fugl var bare forvirret og slet ikke ude på skrammer, men den kom så hurtigt og så voldsomt at Yara bukkede sig forover og gemte sit ansigt i hænderne. Og Barn greb fuglen og rev i samme bevægelse hovedet af den og smed kroppen til den ene side og hovedet til den anden. Så tørrede han arrigt sine fingre af i bukserne.

Både Jorn og Yara syntes det var en meget voldsom måde han havde taget sig af den fugl.

- Du er godt nok vild når du gør sådan noget, sagde Jorn.
 - Det er væmmeligt at se på, sagde Yara. Det er ikke så mærkeligt at du ikke har fundet en kæreste endnu, når du gør sådan noget.
- Barn svarede ikke. Det var ikke altid han vidste hvad der gik af ham. Han vidste bare at han var nødt til at passe på sin søster.

- Jeg kan altså osse passe på hende, sagde Jorn senere da de sad ved bålet. De kunne jo lige så godt stege fuglen og spise den, når den nu var død.
- Det ved jeg godt, sagde Barn, men jeg kan ikke styre det når det kommer over mig.
- Du blir nødt til at gøre noget ved det, sagde Yara. Du var ved at skræmme livet af mig, og jeg kunne have tabt ungen.
- Men hvad skal jeg gøre, spurgte Barn.
- Det kunne være du skulle tale med Buffi om det, foreslog Jorn.

Buffi var den ældste alf i dalen. Hun havde vist prøvet meget. Det var ikke noget hun talte om, men hun var altid villigt til at lytte når andre fortalte, og af og til gav hun gode råd, når hun syntes hun havde nogle. Så det var måske et godt forslag

Jorn der var kommet med, Allerede næste dag besøgte Barn hende og fortalte hvad der var sket med fuglen.

- Jeg håber den smagte godt, sagde Buffi.
- Det gjorde den faktisk ikke, sagde Barn. Men det var synd at lade den gå til spilde.
- Det kan der være noget om, sagde Buffi.

Så sagde hun ikke mere.

- Jeg kunne godt tænke mig at vide hvorfor jeg gør sådan noget, sagde Barn.
- Hvorfor hvorfor hvorfor, sagde Buffi. Hvad vil du bruge det til ?
- Jeg vil bare vide hvad der sker, sagde Barn.
- Det har du jo lige fortalt mig, sagde Buffi. Du hiver hovedet af en fugl. Men hvad er det du er så bange for.
- Jeg er bange for at der skal ske noget med min lillesøster, sagde han.
- Ja. Og hvad er du ellers bange for.
- Jeg er ikke bange for noget.
- Slet ikke, spurgte hun.
- Næ, svarede han. Jeg er ikke så glad for edderkopper. Men det er jo bare noget pjat.

Buffi sagde ikke mere. Hun var ved at være træt, så det ud til. Hun kravlede op i sin køje og lukkede øjnene. Uden at sige farvel. Og Barn kunne ikke bare sidde der i hendes have mens hun sov, så han listede hjem.

Hans mor havde været så bange for edderkopper, kunne han huske. Da han var barn havde han nogle gange leget med dem, men hvis hans mor opdagede det, trådte hun på dem eller slog dem ihjel med en gren.

- Nogle af dem er giftige, sagde hun en gang. Hvis de bider dig, kommer du ned til dværgene.

Barn forstod ikke hvad hun mente. Det var dengang han var så lille, længe før han fik en lillesøster. Så han blev ved med at lege med edderkopper når hans mor ikke så det. Hans far var ikke bange for dem, det var kun hans mor. Så de bed nok kun piger.

Så fik han den lillesøster og glemte alt om edderkopper i nogen tid. Der skete så meget andet. Yara var meget lille og kunne ingenting selv. Hun skulle have mad af hans mor og vaskes af hans far. Selv når hun skulle sove, skulle en af de voksne sidde der og hjælpe hende med det.

Han skulle være stolt af sin lillesøster. Hun var en køn unge, og hun ville snart blive større så han kunne lege med hende, sagde de. Men det tvivlede han nu på. Han kunne slet ikke se den lille unge være med til at kravle op i høje træer eller til at løbe om kap på engen ved åen. Han var allerede syv år, og inden hun var stor

nok til at leget, ville han være for stor til den slags. Så skulle han jo med ud og samle æg og jage fugle.

Da Yara var et år gammel kunne hun stadig ikke lege. Men Barn var stor nok til at se efter hende engang imellem. Sidst på efteråret skulle han se efter hende en hel dag mens hans forældre var med de andre voksne alfer på harejagt. Det var på den tid hvor alferne i dalen stadig ved festlige og højtidelige lejligheder kunne finde på at spise firbenede dyr og gå med pels, - det er faktisk ikke længere siden.

Det var en dag der ellers kunne have været meget god til andet end at passe en lille unge. Solen skinnede og verden lugtede vidunderligt. De andre store alfeunger for rundt i hele dalen og besøgte alle træer og huler, eller de stod på sikker afstand og fulgte med i harejagten. Og Barn var nødt til at blive i sin egen have, blive i nærheden af Yara der bare lå og sov i sin lille køje. Og hvor var den unge kedelig når hun sov. Og når hun vågnede skulle hun have mad og så skulle hun skiftes. Barn vidste godt hvordan man gjorde, han havde gjort det mange gange før. Han var ikke bange for det, men det var heller ikke noget han havde tænkt sig at nyde. Men hun sov kunne han i hvert fald sidde og bygge sine fælder i fred. Så bestemte han selv hvor kedeligt det skulle være.

Og så så han edderkoppen. En stor gul en der kom kravlende ned ad det reb der holdt Yaras køje oppe i kastanietræet. Han kunne bare tage en af de pinde han sad med og vifte den ned på jorden. Han behøvede ikke at røre ved den. Hvis hans mor havde ret, hvis den kunne bide Yara så hun døde, så skulle han se at få den viftet væk inden den nåede ned til hende. Så skulle han vifte den ned på jorden og jukke på den. Han var aldrig blevet bidt af en edderkop, men Yara var en pige. Måske passede det alligevel hvad hans mor sagde. Og hvis han lod den kravle -

Han rejste sig og gik over til Yara. Edderkoppen var nu kommet ind i køjen og stod og ventede lidt ved hendes hår, som om den ikke vidste om den turde kravle i den hårtot. Hvis der skete hende noget ville hans far og mor blive kede af det, det vidste han. Men de ville vel glemme det igen, som de havde gjort det med hans farfar, der var blevet puttet ned til dværgene for et par år siden. De havde været meget kede af det i et stykke tid, men nu var det ikke noget man kunne mærke på dem. Og de havde da været en lykkelig familie inden de fik den lillesøster. Og de kunne jo ikke vide om han havde set den edderkop. Selvom det var stor. De kunne vel ikke forlange at han sad og gloede på den sovende unge hele tiden. Hun havde ikke selv opdaget noget, hun sov bare videre. Hvis edderkoppen bed hende, kunne hun sove videre og videre og videre.

Men han kunne ikke stå og se på det. Hvis han så det, var han nødt til at gøre noget. Nu var den kravlet op i hendes hår. Hvis han slog den væk med en pind ville hun vågne og blive forskrækket. Og hans far sagde at edderkopper ikke var farlige. Så ville han vække hende uden grund. Og ellers skulle han tage den med

fingrene. Og det havde han bestemt ikke lyst til. Men det var osse væmmeligt at se den gule djævel kravle rundt i lillesøsters hår uden han kunne gøre noget.

Han pustede forsigtigt til den. Det skete der ikke noget ved. Den kravlede videre op på hendes pande. Og hun mærkede det slet ikke. Hun lå helt stille. Måske havde den allerede bidt hende. Så hun var død.

Nej, nu dirrede hendes øjenlåg en smule. Edderkoppen løb henover hendes lille næse og over munden der stadig struttede af at hun havde fået bryst indtil for nogle få dage siden. Den krøb over hagen og ned på halsen og stod stille. Han kunne ikke se hvad den ventede på. Måske gad den bare ikke gå længere.

Han tog et stift græsstrå og gav sig til at pirke til den. Den flyttede sig lidt, men blev på Yaras hals. Hvis han prikkede for meget til den, blev den måske så vred at den bed hende. Og så ville det i hvert fald være hans skyld hvis der skete noget. Det ville de jo ikke vide, hverken hans far eller hans mor. Hvis han ikke kom til at fortælle dem det. Han var ikke sikker på at han kunne lade være hvis de spurgte. Men hvorfor skulle de osse spørge om det. Og han var bange for at det alligevel var lige netop det de ville gøre. Begge to. Han beholdt græsstrået i hånden, men han pirkede ikke mere.

Edderkoppen sad helt stille. Måske sov den osse. Hvis den sov, bed den vel ikke. Måske kunne han få græsstrået ind under den. Den havde lange gule ben og de bevægede sig en lille smule. Og han vidste ikke om edderkopper kunne gå i søvne. Den var vist vågen alligevel.

Bagefter vidste han ikke hvor lang tid det havde varet. Det hele gik så hurtigt og det tog en frygtelig tid. Det er svært at mærke når man tænker hele tiden, tanker har ingen længde.

Det ville osse være synd for lillesøster hvis hun bare døde. Han håbede at den ikke ville bide hende. Det gjorde han i hvert fald. Og den bed heller ikke. Den løb nedover hendes mave og udover hængekøjsens kant. Og Barn ragede den ned på græsset og trampede på den. Han trampede så grundigt og så længe at den helt forsvandt i jorden under græsset.

Den lille vågnede og gav sig til at klynke. Barn tog hende op og satte sig med hende på skødet og gav hende æblemos. Og hun holdt op med at klynke og smilede til ham. Han var glad for at hun ikke var død.

Da forældrene kom hjem var de meget glade. De voksne alfer havde fået hele tre harer, så nu var solhvervet sikret. det havde været spændende og dramatisk og en lille smule farligt, men alle var hjemme i god behold. de snakkede og snakkede om den jagt, og barn sagde ja og nej på de rigtige tidspunkter og sagde ikke noget

om den gule edderkop. Yara sad og faldt i søvn i sin fars arme og barn stod lige ved siden af sin mor og de var en dejlig lille familie.

Han fortalte aldrig om den gule edderkop på Yaras hals til nogen. Ikke engang Cror der var hans fætter og bedste ven fik noget at vide. Og selvom han ikke syntes han kunne have gjort det hele ret meget anderledes, var han alligevel flov over det der var sket. Eller måske endnu mere over det han havde tænkt mens det skete.

Han havde heller ikke sagt noget til Buffi om den historie. Hun havde bare fået ham til at tænke på den igen. Og måske var han blevet lidt mere hysterisk med at passe på sin lillesøster, men sådan var han altså. Det måtte de andre alfer i dalen så finde sig i. Han smilede venligt og sammenbidt mens han gik ad de brede havegange tilbage til sin egen lille have.

De fire forelskelser og Kong Abas høj

For mange år siden, så mange at ingen længere kunne huske hvor mange det var, havde alferne haft en konge, der hed Aba. Om det havde været en god eller en slem tid vidste ingen rigtigt længere, men helt glemt blev Kong Aba nu aldrig, for i den ene ende af alfernes dal lå han begravet i en høj.

Nogle sagde at derfra herskede han stadig over de underjordiske, både de døde alfer og de dværge der aldrig viste sig over jorden. Og de fleste mente vist at det bare var en historie der kunne bruges til at gøre alfeunger bange og ikke andet, men de fortalte historierne alligevel, uanset om de troede på dem eller ej.

Alle vidste osse at Kong Aba var blevet begravet i fuldt udstyr med den gyldne dragt og hjelmen med den himmelblå sten i. Og ved hans side lå armbrøsten Kuul, der var så kraftig at den kunne skyde hovedet af en alf eller en ræv med lufttrykket alene og uden man var nødt til at lade den med en bolt.

Der var vel gennem tiden en alf eller to der havde prøvet at grave både udstyr og armbrøst frem, men de fik aldrig en hånd i jorden før deres øjne løb i vand så det sprøjtede, og de begyndte at nyse så kraftigt at de hverken kunne se eller styre deres bevægelser. Det var som om der groede nys på den høj, og om det var kong Aba der på den måde beskyttede sig og sit, eller det bare var en tilfældighed, var ikke til at sige.

Men alfer bryder sig ikke om at gøre noget ubehageligt. De elsker deres behagelighed så højt at de tør tro på medicin der ikke smager grimt. Faktisk tror de mest på den der smager godt. Så derfor var der sjældent nogen der prøvede at grave i højen. Og ingen gik op på den høj af andre grunde, ikke før Aulo forelskede sig dybt og inderligt, endda i flere omgang.

Den første han forelskede sig i var Kynne. Hun var en tynd og sorthåret alfepige med næsten helt hvide fingre. Der var noget underligt ved hende, underligt på en spændende måde. Hun lukkede øjnene når hun talte med andre. Og når man spurgte hende hvorfor, og det gjorde mange, sagde hun at det var fordi at så hørte hun meget bedre. Men det virkede nu ikke altid som om det var den hun talte med, hun hørte. Aulo var sikker på at den pige kunne noget helt andet end alle andre alfer, og han vidste ikke helt hvad det var. Han var uhjælpeligt forelsket i hende.

Han havde kendt hende siden de begge to var små unger, hun havde boet i haven lige ved siden af hans. Ikke fordi hun ellers var en han snakkede eller legede meget med, men de mødte tit hinanden ude på den store hvide grusgang mellem haverne. Og så hilste de på hinanden som man nu gør, osse selvom man ikke er så gammel.

Men nu var de begge to ved at være voksne alfer, det syntes han i hvert fald selv, og han kom til at ryste på både hænder og fødder når han tænkte på hende. Når han skulle tale om hende kunne han ikke tale rent. Og når han skulle hilse på hende blev han som regel helt stum. Han prøvede at tænke sit hjertes tanker så højt og så kraftigt han kunne. Måske var det tanker hun kunne høre, måske var det det hun kunne. Hvis hun kunne høre hans tanker, kunne hun høre hans hjerte. Og så ville hun vide hvordan han havde det.

Aulo mistede appetitten. Hans mor blev helt bekymret og troede han var syg. Og det var han vel osse, syg af kærlighed, syntes han. Og det skulle hans mor bestemt ikke vide noget om. Det skulle kun Kynne vide. Som den eneste i hele verden, udover ham selv naturligvis, skulle hun vide det. Og så skulle hun elske ham.

Men det så det ikke ud til at hun gjorde. Måske vidste hun det ikke, måske kunne hun ikke høre hans tanker. Eller osse kunne hun, og syntes bare ikke om ham. Og det ville være det værste i hele verden. Så ville han dø. Bare blive liggende i hængekøjen, osse når det haglede. Han ville aldrig rejse sig igen og ingen ville vide hvorfor. Hvis Kynne vidste det, ville hun nok bare være ligeglad.

Forelskelsen i Kynne varede det meste af en sommer. Så fik de travlt i æblerne, og der var Kynne aldrig med. Det var til gengæld mange andre alfepiger. Der var først og fremmest Myri, som selv lignede et modent æble. Frisk og sød var hun, og alle andre morede sig når hun var med.

Aulo syntes hun var rar at være sammen med, men til at begynde med regnede han ikke med at han kunne blive forelsket i sådan en. Hun var alt for munter til at være mål for så dyb en kærlighed som hans.

Og så kom det alligevel snigende ind i ham. Han opdagede at han blev ked af det når hun en enkelt dag ikke var med i æblerne. Og da æblerne var høstede, og de igen kunne tage det lidt mere med ro, sørgede han altid for at være med hvor hun var. Han begyndte at tænke meget på hende når hun ikke var der. Når han gik på havegangene alene, når han lå i sin hængekøje for at falde i søvn eller for at vågne. Han måtte indrømme overfor sig selv at han var forelsket. Og da hun var som hun var, måtte han osse indrømme det overfor hende.

Så en dag han mødte hende på en havegang, sagde han det til hende.

- Jeg er forelsket, sagde han.

- Det lyder da dejligt, sagde hun. I hvem ? Det er vel ikke i mig ?

Det kunne hun sikkert mene meget forskelligt med. Men for Aulo var der kun en måde at reagere. Han drejede om på sin højre hæl og løb hjem i sin egen have og krøb ind under en busk. Han skulle aldrig have sagt det. Nu var det hele ødelagt. Nu kunne han ikke engang håbe.

Hans mor fandt ham under busken og trak ham ud til maden. Hun havde efterhånden en fornemmelse af hvad der var galt med hendes søn, hun havde selv været ung engang. Og var det stadig af og til når hun mindst ventede det.
- Verden blir god igen, sagde hun, det gør den næsten altid.

Det troede Aulo naturligvis ikke på. Han blev for det meste hjemme i sin have, og skulle han ud, undgik han at møde Myri. Ikke kun fordi han næsten ikke kunne bære at se hende, men osse fordi det måtte have været en pinlig oplevelse for hende. Eller morsom. Og hvis hun så var sammen med sin veninde. Og hvis hun havde fortalt om det til hende. Så ville de kigge på hinanden og fnise når de så ham. Og alle andre ville være nødt til at spørge, og veninderne ville komme til at fortælle det, og snart ville alle alferne i dalen vide det, og han ville være nødt til at lægge sig til at dø. Han havde lyst til at fordampe og forsvinde helt og udslette sig selv fra enhver erindring, osse sin egen.

Og mens dagene blev kortere og kortere sad Aulo for det meste i familiens have og lagde små sten i sørgelige mønstre. Lige til Termia en dag kom på besøg.

Eller, der var sådan set ikke hende der kom. Det var hendes forældre der kom på besøg hos Aulos forældre, og datteren fulgte bare med. Som mange alfer fra skoven havde hun korte ben og et bredt smilende ansigt, som hun hele tiden gemte bag sine hænder, så man ikke kunne se ret meget ad gangen. Hendes forældre var ikke nær så generte, og de mente at hun ville vokse fra det en dag.

De blev i otte dage, og på den tid lykkedes det Aulo at få stykket et billede af Termias hele ansigt sammen for sit indre blik. Hvor var hun vidunderlig. Hendes lidt sørgmodige og venlige blik lyste op i hele hans sjæl, det kildede under hans fødder når han så på hende og det kildede i hele kroppen når han så hende for sig. De andre alfepiger blegnede i hans erindring.

Efter de otte dage længtes de tre besøgende tilbage til skoven. De var uvant med hele tiden at gå rundt nede på jorden. Og da de var rejst, bevarede Aulo Termias ansigt i sig som et kostbart minde. Han blev mere og mere forelsket i hende som tiden gik. Da foråret kom og blomsterne begyndte at springe ud i større klynger, var han ved at sprænges, både af kærlighed og af en bevidsthed om at han aldrig skulle se hende igen. Det gnavede i hans mave og bed i hans hjerte, og han kunne ikke få det ud. Det blev derinde og han kunne ikke pakke det ind i noget, så det kunne lade ham være i fred. Det var der hele tiden, hele tiden, hele tiden.

Han begyndte at løbe på havegangene i stedet for at gå. Han kastede sig ivrigt over enhver form for arbejde, og blev ved til længe efter han burde have taget en hvilepause. Men intet hjælp. Gråden sad konstant i halsen på ham og ville hverken op eller ned. Det var uudholdeligt, og han blev uudholdelig for sin familie.

I desperation gjorde han løbeturene længere og længere, og en dag endte han i den ende af dalen hvor kong Abas høj lå. Han tog en hurtig og vanvittig beslutning og fortsatte i sprint helt op på toppen af højen. Han nøs og nøs, hans øjne løb i vand. Og så kom hylet ud af hans hals. Et langt og skingrende hyl der steg helt op til himlen og fordelte sig over hele dalen.

Alle alfer kunne høre at der var noget helt rivende galt. De strømmede nervøst og nysgerrigt ned mod kong Abas høj og fik øje på Aulo, der stod der på toppen og hylede videre. Ikke helt til himlen længere, for det strakte kræfterne ikke til, men stadig højt nok til at det kunne høres vidt omkring.

Han turde ikke røre sig. Han turde ikke holde op med at hyle. Og han kunne heller ikke. For samtidig med at hylet strømmede ud af hans mund, voksede det videre indeni ham. Han hylede og hylede og fik det værre og værre.

Hans stakkels mor forsøgte at løbe op på højen og hive ham ned, men hun kom ikke mere end et par skridt op før hun nysende og snøftende måtte vende om. Og snakken begyndte at gå. Hvordan skulle de dog få stakkels Aulo ned af den forfærdelige høj. Selv dalens ældste alf, der ellers aldrig forlod sin have, var kommet og deltog i snakken. Hun hed Buffi, eller blev i hvert fald kaldt sådan. Hun var så gammel at antallet af år var blevet komplet ligegyldigt.

- Han er selv løbet derop, sagde hun. Så kan han vel selv løbe ned igen. Vi skal bare have vækket ham.

Men hvordan fanger man en alfs opmærksomhed når han står stiv som en støtte på kong Abas høj og hyler. Det var der af gode grunde ingen der havde prøvet før, og forslagene var mangfoldige fra det velmente til det upassende, men ingen forslag blev accepteret.

- Jeg tror det er ulykkelig kærlighed, sagde Aulos mor.

- Det tror jeg osse, sagde Myri. Og hvis vi bare vidste hvem den gælder.

- Den gælder nok mest sig selv, sagde Buffi.

- Er han forelsket i sig selv, spurgte Myri.

- Nej da, sagde Buffi, havde det så bare været det. Han er blevet forelsket i sin ulykkelige kærlighed.

- Jamen hvad gør vi så ved det, spurgte hans bekymrede mor.

- Jeg tror vi skal begynde ved begyndelsen, sagde Buffi.

Den arme mor begyndte omgående at se på sig selv. Hvad havde hun gjort galt. Men en begyndelse kom et helt andet sted fra. For nu trådte Kynne frem og sagde at hun ikke var sikker på noget som helst, men et eller andet sagde hende at hun i hvert fald var en del af den begyndelse. Og hun stod der midt i en kreds af alfer, vendte sit ansigt mod Aulo på højen og holdt sine hænder op ved siden af ansigtet for at gøre det bredere.

- Aulo, sagde hun stilfærdigt. Det er mig, Kynne, der siger dit navn nu. Vil du ikke være sød at holde op med det hyleri og så komme ned til os andre. Det vil jeg meget gerne have at du gør.

Og det var som det lyste fra hendes ansigt der var omkranset af det sorte hår og de hvide hænder. Og lyset afbrød hylet, og Aulo fik øje på flokken og Kynne lige i midten af den. Og han løb ned af højen og ind i alfernes kreds og stillede sig foran Kynne.

- Jeg er lige her, sagde han.

- Men det er en ordentlig omvej du har været ude på, sagde Kynne. Og jeg er ikke sikker på at du er her endnu. Du har haft så meget fart på at du er kommet til at løbe i forvejen, og vi har vist ikke indhentet dig. Eller hvad mener du Buffi, er vi nu nødt til at være kærester ?

Aulo kunne mærke at det slet ikke var godt endnu. Men han var i hvert fald kommet ned af den forbandede høj. Han havde store tårer i øjnene, og nogle af dem var der fordi han hele tiden syntes han skulle nyse.

- Jeg skulle måske benytte mig af at jeg er en gammel kone, sagde Buffi, og der skal meget til før mine ører river sig løs. Jeg skal nok lytte lidt til knægten. Men så skal alle I andre gå hjem i jeres haver og lade os være alene.

- Osse mig, spurgte Kynne.

Men Buffi havde allerede sagt alle og gad derfor ikke sige mere om den ting. Hun tog Aulo ved hånden og trak ham forbi højen mod syd hvor Alfernes dal slutter. Og da de var udenfor kunne de for alvor tale.

Buffi fortalte ham at han skulle lade være med at dyrke sin egen ulykke og sorg. Han skulle give sig til at gøre glade ting i stedet for.

- Men det ville være løgn, sagde han, for jeg er ikke glad.

- Pjat med dig, sagde Buffi. Selvfølgelig er du osse glad engang imellem. Og du blir gladere, jo gladere du opfører dig.

Det syntes Aulo lød alt for simpelt. Så nemt kunne det ikke være.

- Hvem har sagt det er nemt, sagde Buffi. Det er nemt at sige, men det er ikke nemt at gøre. Det er nemt for mig og det er svært for dig. Men det er nødvendigt. Du skal holde op med at pleje din sorg og gøre hvad du kan for at holde den ved lige. Og så skal du dyrke noget glæde i stedet for.

Aulo forstod ikke rigtigt hvad hun talte om. Dyrke glæden, sådan lige ud i luften. Men han måtte indrømme at den sorg han havde dyrket for det meste havde været lige så luftig.

- Jeg tror nu jeg vil dyrke Kynne lidt i stedet for, sagde han. Det er der sikkert både glæde og sorg i, men jeg tror alligevel at det er det jeg vil.

Buffi stod lidt og så på ham.

- Det kan godt være at du alligevel er klogere end den gamle kone, sagde hun.

Han kunne ikke blive enig med sig selv om hun var fornærmet eller glad da hun sagde det. Hun vendte sig hurtigt om, så han ikke kunne se hendes ansigt. Og så gik hun op i dalen, op til sin egen have hvor hun plejede at være og hvor hun havde det bedst. Han blev stående længe og så op på Kong Abas høj, hvor han havde stået og hylet. Han syntes allerede det var længe siden.

Han begyndte at gå hjem. Langsomt. Han var ikke helt sikker på om han skulle snakke med sin mor først, eller han bare skulle gå over og sige hej til Kynne.

Billedet af Troldkvinden

Den sommer Cror blev tretten år var Melline stadig bare en af kammeraterne. En han løb om kap med på grusgangene og klatrede i træer med som alle andre store alfeunger. Men netop den sommer begyndte Cror at gå meget for sig selv. Ikke fordi han var træt af sine venner, han var mere træt af sine forældre, men fordi han havde brug for at tænke selv.

På østsiden af dalen er bjergene ikke høje, det er nærmest nogle store bakker. Men de er fyldt med gran- og fyrretræer, der står så tæt at der ikke gror meget i skovbunden. Der ligger bare døde nåle i skovbunden, og så vokser der svampe. Nogle af de svampe kan spises, andre skal man holde sig fra, og det er kun gamle og erfarne alfer der tør gå på svampejagt.

I den østskov strejfer der osse en del trolde omkring. De æder alle svampe, siger alferne, uanset om de er farlige eller ej. Der kommer ikke mange alfer i den skov, og det var der Cror gik omkring og tænkte selv uden at blive forstyrret af snak.

Det var mest forældrene han tænkte over, hvor sære de var blevet. De ville stadig blande sig i hans liv, men han skulle bestemt ikke blande sig i hvad de foretog sig. Og nu snakkede de om at få en unge mere, en lille efternøler. Og de snakkede ikke bare om det derhjemme og privat. De diskuterede det med andre voksne alfer når de sad i hinandens haver og drak æblevin. Hvis de ville have en unge mere var det deres egen sag, men der var ingen grund til at annoncere det på forhånd, og særligt ikke al den snak om hvordan de arbejdede på sagen. Cror gik bestemt ikke med til de sammenkomster, hvis han kunne undgå det. Han gik for sig selv i østskoven.

Han havde endda fundet en lysning med et vandhul, der ikke helt kunne beslutte sig til om det ville være en pyt eller en sø. Der groede nogle blomster der, nogle små blå nogle, som Cror aldrig havde set i haverne. De duftede så stærkt at man næsten blev svimmel af det, i hvert fald når man lagde sig ned på dem. Og så lå man jo ned, og så gjorde det ikke noget at man blev lidt rundtosset. Man kunne altid smide lidt vand i ansigtet når man skulle derfra.

Der lå han så, den ene eftermiddag efter den anden, og tænkte på alt andet end sine forfærdelige forældre. Når han lå på ryggen og så op i den blå himmel kunne han rejse langt væk fra Alfernes dal, til steder i verden hvor alfer var anderledes klædt og levede på helt andre måder, steder hvor der ikke var lange lige stier med pænt grus mellem haverne, steder hvor de voksne ikke snakkede om at lave unger på samme måde som de snakkede om at beskære æbletræer.

Men en dag han kom til sin elskede lysning var den optaget. En stor troldkvinde havde slået sit telt op lige ved hans vandhul. Hun sad med sine store jordede fødder i vandet og tyggede på en af de små blå blomster. Den så så lille ud i

hendes store mund at man helt bange for at den forsvandt mellem tænderne på hende. Men hun holdt fast i stilken, og den stakkels blå blomst kom frem gang på gang i mere og mere gennemtygget udgave.

Ellers så hun ikke så uhyggelig ud. Hendes store øjne var venlige og drømmende, og hun småynede for sig selv i sikker forvisning om at ingen kunne høre hende der i skoven. Og Cror satte sig bag et træ og lod hende ikke se at han var der.

Han vidste nok om trolde til at vide at hun ikke ville bruge hans lysning så længe. Trolde er lette at flytte rundt med, og det er ikke for sjov, det er fordi de skal flyttes. Så efter et par dage eller fem ville hun være væk igen. Han gik derud hver eneste eftermiddag og lagde sig på maven bag en væltet fyrrestamme, hvor han kunne se hende og hun ikke kunne se ham.

Trolde kommer hurtigt til at se lidt brugte ud, og denne troldkvinde var vist heller ikke helt ung. Hendes hud var vejrbit og rynket alle de steder hvor man kunne se den, og så let som trolde ofte går klædt var det ikke småting. Og når hun nu sad ude i søen var det stort set det hele. Omkring øjnene og munden var der flest rynker, og selv når hun sad helt stille som en sten, og det gør trolde tit, selv da var de rynker levende. Hun var bestemt ikke smuk, men hun var heller ikke grim. Cror vidste ikke hvad han skulle kalde det, men det var bestemt ikke ubehageligt at se på hende. Selv ikke når hun havde taget hans lysning med blå blomster.

Måske sad hun og spejlede sig i vandoverfladen. Hun dyppede hænderne og så på hvordan ringene spredte sig i vandet. Hun pjaskede vand i ansigtet og op på sine store brune skuldre. Hendes sorte hår blev vådt og dryppede ned ad nakken og ryggen.

Som hun sad, kunne han ikke rigtigt se hendes ansigt og han kunne ikke se hendes øjne. Han krøb så lydløst som kun en alfeunge kan gennem skovbunden og om på den anden side af vandhullet. Han håbede ikke hun fik øje på ham eller hans orange trøje, men hun gloede ned i vandet og så ham ikke. Måske så hun på sig selv i bølgerne i vandoverfladen, måske så hun billeder inden i sit eget hoved, det var ikke til at blive klog på. Hendes mund var åben så man kunne se tænderne, og de så stadig hvide ud inde i alt det mørkerøde. Cror lå helt stille nu, han skulle tisse, men det måtte vente.

Hun gav sig til at vaske halsen og overkroppen så langt hun kunne nå rundt. Da hun løftede et bryst for at vaske sig under det, holdt hun det længe i hånden og så ned på det. Og Cror havde det som hele kroppen brændte, fra hårtoppen og ned til tærne, men mest på halvvejen. Og imens sad troldkvinden helt uanfægtet og lod aftensolen tørre sit sorte hår og sin rødbrune hud. Da hun var tør gik hun ind i sit telt og knappede omhyggeligt indgangen til fra indersiden. Cror krøb nogle meter baglæns inden han rejste sig og gik hjem.

Den følgende eftermiddag var teltet og troldkvinden forsvundet. Videre. Cror havde igen sin lysning og sit vandhul og de blå blomster for sig selv, dem hun ikke havde nået at tygge i sig. Han stirrede op i himlen og han så på sig selv i vandoverfladen. Men han rørte ikke det vand med en lillefinger.

Da sommeren gik på hæld, blev forældrene igen til at holde ud. De holdt op med at tale om den efternøler, der heller aldrig blev til noget, og gav sig til at høste æbler i stedet for. Og Cror hjalp til og holdt op med at komme så meget i østskoven. Han fortalte aldrig hvad han havde oplevet i skoven, ikke engang Barn der både var hans fætter og bedste ven fik noget som helst at vide.

Og der gik nogle år og der var ikke mere snak om små søskende. Cror og Melline fik et særligt blik for hinanden. De blev kæresten, de fik en have sammen og de fik en dejlig datter, og hans forældre fik deres lyst til småfolk styret ved at se efter hende engang imellem. Melline og den lille søde Citia var det vigtigste i hele verden. Cror havde stadig minder fra en lykkelig barndom, men den sommer han fyldte tretten fyldte ikke meget i hans erindring. Selv når han var på kattejagt udenfor dalen og af og til mødte en trold, tænkte han ikke videre over sine oplevelser i lysningen i skoven øst for dalen.

Men så en ganske fredelig morgen hvor han lige havde givet Citia tøj på, kom han til at se på Melline der stod ved et fad og vaskede sig under armene. Han havde ofte set hende upåklædt, men der var noget ved den måde hun løftede armene der fik billedet af troldkvinden der vaskede sig under brystet til at stå klart for hans inde blik. Han fik den samme fornemmelse i hele kroppen som dengang, og han var nødt til at gå over og mærke den bløde hud på Mellines skulder og ryg.
- Tag dig nu af Citia, sagde Melline, og lad mig vaske mig i fred.
Cror sagde ikke noget. Han gik bare tilbage og tog sin lille datter op på armen. Han kunne ikke fortælle Melline hvad han havde oplevet. Der var ingen ordentlig forklaring.

Men fra den dag kunne han ikke se Melline vaske sig uden at se billedet af troldkvinden for sig. Bare hun dyppede hænderne i vand gik det galt. Osse når hun vaskede den lille eller gjorde rødder klar til aftensmad. Det var tit upraktisk, for ganske vist syntes Melline det var sjovt med lidt ekstra opmærksomhed fra sin mand, og det var da dejligt at han var så vild med hende, men hverdagen skulle osse fungere.

Og han kunne ikke fortælle hende hvorfor. Hun lignede ikke den troldkvinde, slet ikke, og hun ville aldrig tilnærmelsesvis komme til at se sådan ud, ikke engang når hun blev gammel. Så han kunne ikke sige at hun lignede troldkvinden, men han kunne heller ikke sige at hun ikke gjorde. Begge dele ville være lige sårende, det vidste han. Og imens han ikke fortalte hende det, blev billederne værre og værre. Hver gang han så billede fik hun flere og flere arme og flere og flere tænder. Hendes rynker blev mere og mere levende, og hendes store mørkerøde

mund kom nærmere og nærmere. Hvis han fortalte Melline om det, ville hun synes at det var ækelt. Han elskede sin Melline og kun hende, og han ønskede sådan at billedet af troldkvinden ville forsvinde ud i skoven øst for dalen.

En dag Melline og Citia besøgte Mellines søster og hendes mand, måtte han gøre noget ved det. Billedet måtte ud af hans hoved, ud i verden og væk derfra. Han spændte et stykke stof ud over en ramme af fire stokke og blandede jord og vand til tyndt mudder. Og så malede han billedet af troldkvinden på stoffet med sine hænder. Han malede hendes bryst og hendes rynker. Alle hendes arme og hænder og alt det forfærdelige de gjorde. Han malede hendes mund så den fyldte hele rammen ud og var ved at sluge ham. Og han rystede over hele kroppen og på hænderne så mudderet ikke bare ramte lærredet, men osse svinede hans eget tøj til fra yderst til inderst. Og det blev billedet ikke mindre levende af.

Han malede og malede og glemte hvor han var og hvorfor han var der. Billederne lagde sig oven i hinanden på stoffet og på ham selv. De var så voldsomme at hvis andre alfer var kommet ind i haven og havde set ham, ville de have været nødt til at løbe derfra, det ville ingen anden kunne holde ud. Så da hans arme ikke kunne male mere, samlede han tørre grene sammen og tændte et bål nede bag i haven. Da det flammede op smed han billedet på bålet, og alt det mudrede tøj røg samme vej. Og så stod han der og så flammerne forvandle billedet til røg, der hurtigt forsvandt for en heldig vestenvind.

Da Melline og Citia kom hjem stod han stadig nøgen og beskidt og stirrede ind i gløderne.

- Du ligner en hel trold, sagde Melline. Pas på du ikke forskrækker din datter.

Men Citia kunne sagtens kende sin egen far og smilede glad til ham.

- Er du sikker på at du har det godt, fortsatte Melline lidt bekymret.

- Jeg skal bare lige vaskes, sagde Cror. Men jeg har aldrig haft det bedre, i hvert fald ikke siden jeg var en lille unge.

Melline kyssede ham forsigtigt for ikke at få mudder i munden.

- Jeg tror vores datter falder hurtigt i søvn, sagde hun. Hvis du går over og vasker dig nu, så kommer jeg om lidt og hjælper dig med at få det sidste af.

Den onde svamp

En dag voksede der en svamp op midt på en af havegangene i Alfernes Dal. Det var Myri der først opdagede den. Hun kom gående på stien i sine egne trallende tanker og så på skyerne der drev forbi. Hvis man havde spurgt hende hvad eller hvem hun tænkte på, ville hun ikke have kunnet svare. Men hun var glad, det var tydeligt for enhver, osse for hende selv. Hun kendte den havegang så godt og vidste at der ikke var noget at falde over.

Hun så ikke svampen. Først da hun snublede over den og slog sin næse ned i jorden, opdagede hun at der var noget. Og i første omgang kunne hun ikke se hvad det var. Det var bare som om jorden havde hævet sig en smule. Ikke meget, men ondskabsfuldt nok til at hun havde slået sin næse. Og når man slår næsen rigtigt, så løber øjnene i vand. Hun måtte advare de andre, det var hun ikke i tvivl om. For nok var Myri normalt en ubekymret lille alf, der nød ikke at tænke for meget og slet ikke for bestemt over tingene. Men der var ingen grund til at andre alfer skulle slå næsen, sådan var hun osse.

Så hun blev stående, og hver gang der kom en alf gående, som hun selv var kommet, trallende og med blikket mod skyerne, sprang hun frem og advarede dem om den onde fare fra jorden. Og samtidig voksede svampen op, til den var højere end den højeste alf. Og deroppe over deres hoveder bredte den sin kongeblå paddehat ud, så den kastede skygge på havegangen og indover de nærliggende haver.

Nu var der ingen der kunne overse den onde svamp, og Myri behøvede ikke længere stå der og advare. Men noget måtte alligevel gøres. Alle alfer var enige om at den svamp slet ikke kunne stå der. Den kastede sin kolde, blåsorte skygge indover alt for mange haver. De hængeskøjler der hang der ville ikke få mere sol og varme, og de alfer der plejede at sove i dem, ville være nødt til at flytte til andre haver. Og det ville de ikke være glade for. For det kan være rart at flytte sig, men det er ikke godt at blive tvunget til det.

De stod flere og sparkede lidt til den, men det skete der bestemt ikke noget ved. Så tog Barn, der var den største og tungeste alf, et gevaldig tilløb og kastede sig ind i svampen. Og den gav sig, den væltede næsten til jorden. Og så rejste den sig igen og kastede Barn henover alle de forbløffede alfer og på hovedet ud i en dyb sø. Han faldt så voldsom at han glemte hvordan det var han plejede at svømme, og havde de andre alfer ikke dannet kæde ud i søen, så ville han være druknet.

Mens nogle tog sig af den våde og forkomne Barn, gik andre nu løs på den onde svamp med de små sølvøkser, som de af og til brugte til at fælde træer med. Og økserne gik godt nok ind i svampen, men når de trak dem ud, lukkede hullet så hurtigt at man slet ikke kunne se der var hugget. Og selvom de huggede længe og

ivrigt, skete der ingenting med svampen. Den var ikke alene ond, den var uforgængelig.

Da de ikke kunne komme af med den, måtte de lade den være hvor den nu stod. Men den skulle ikke stå der og triumfere. Så alle alfer gav hvad de havde af tøjstykker til overs, overflødige håndklæder og badekåber, slidte trøjer og stof der var gemt til lapper. Af det syede de et stort spraglet klæde, som de trak over den onde svamp. Så stod den der stadig, men de behøvede ikke se på den. Ingen havde lyst til at se på den. Ingen. Den var et ondt minde som helst skulle glemmes, det var de enige om når de talte sammen og når de tænkte hver for sig.

De behøvede ikke forbyde hinanden at se ind til den onde svamp, for ingen havde da lyst til at se på det rædselsfulde monster. Men de forbød det alligevel samstemmende for en sikkerheds skyld. For at støtte hinanden. De lovede hinanden højtideligt, at de forbud ville de overholde. Og jo oftere de sagde det til hinanden, jo oftere syntes de at de var nødt til at gentage det.

Det måtte ende galt. Citia med den skæve næse deltog i gentagelsen af løftet, men hun begyndte samtidig at tænke sit. Hun fik efterhånden overbevist sig selv om at det forbud kunne være urimeligt, i hvert fald for hende. Faktisk havde hun allerede fra starten været meget betaget af den kongebå farve i svampens hat, det var hun sikker på nu. Og når alle de andre syntes svampen var så ond, så var det vel bare et andet ord for at den var så stærk og uimodståelig. Citia tænkte at hvis hun bare fik rigtigt fat i den svamp, så kunne hun måske osse få fat i styrken. Og at tænke på at kigge, var ikke det samme som at gøre det. Så det var i hvert fald ikke urimeligt forbudt.

Citia syntes selv at hun tænkte dybere over tingene end Myri, og det var hun både stolt af og en smule irriteret over. For det var ikke fordi Myri var dum, det vidste Citia godt, men hun havde bare en evne til at være glad på en ubekymret måde, selv når det så ud til dårligt vejr og alferne var nødt til at søge ind under træer og buske for at sove der i stedet for i hængekøjerne under stjernerne. Derfor var Myri hendes bedste veninde. Med hende kunne hun tale om alt og blive glad igen.

Men hun kunne ikke tale med hende om svampen. Den svamp havde gjort Myri så ondt, at den kunne hun ikke tale ubekymret om. Det kunne Citia mærke bare de på en af deres ture rundt i haverne kom for tæt på det spraglede klæde, der skjulte den onde svamp. Så de kætterske tanker om svampen måtte hun holde for sig selv.

Det skete oftere og oftere at Citia gik disse ture alene. Så kunne hun komme lidt tættere på, uden det gjorde ondt på veninden. Og Myri havde jo osse sin egen ubekymrede familie at være sammen med. Og det var jo ikke forbudt at gå tæt på klædet, så længe man bare ikke kiggede ind under det. Man kunne jo kigge på kludene, genkende nogle og undre sig over andre. Der var mange gode grunde til at gå forbi. Og jo tættere og oftere hun gik forbi, jo stærkere blev tankerne.

Hun gik senere og senere om aftenen. Af og til var det så mørkt at hun ikke længere kunne skelne farverne i det spraglede klæde. Og omridset af den onde svamp stod tydeligere for hende i mørket, når klædet blev ensfarvet og gråt. Og det var som om hun kunne se en kongebå glans om silhuetten mod aftenhimlen. Hvor mørkt mon der så var inde under klædet. Ville man overhovedet kunne se noget, eller ville man være nødt til at føle sig frem. Og ville hun turde.

En meget sen aften kunne hun ikke lade være med at løfte en lille flig af klædet og kaste et hurtigt blik ind på den mørke svamp. Blikket var så hurtigt at hun ikke engang var sikker på at hun virkelig havde set den, eller om det bare var fordi hun vidste hvor den måtte være. Og hun ventede i flere dage på at nogle ville kunne se på hende hvad hun havde gjort, men ingen sagde noget. Selv da hun et par gange talte med Myri, ikke om svampen naturligvis, men om alt muligt andet, selv da skete der ikke noget.

En endnu senere aften, ja det var vel nat, for hun sneg sig ud af haven mens alle de andre sov i deres hængekøjer. En nat løftede hun ikke bare klædet, hun kravlede osse ind. Og nu var hun ikke i tvivl om at det var svampen hun kunne se. Det var som om den kongebå paddehat udsendte et svagt blåt lys, i hvert fald til hendes øjne. Og hun kunne mærke den som en stilhed der var voldsommere end alt andet hun havde oplevet. Var det det der skulle kaldes ondskab. Hun gik helt ind til stilken og lagde hånden på den. Der skete ingenting. Men hun rystede alligevel over hele kroppen da hun sneg sig tilbage til sin hængekøje. Hun sov slet ikke.

Hun begyndte at komme hos svampen hver eneste nat. Når alle de andre sov i deres hængekøjer, sneg hun sig ind under det spraglede klæde for at finde ind til svampen og dens styrke. Det kaldte hun det hele tiden, styrke og ikke ondskab. Hun lagde ikke alene hånden ind til den, men osse kinden og kroppen. Hun lænede sig langsomt opad den. Hun omfavnede den. Hun knælede foran den. Hun bed i den, først forsigtigt, men lærte at bide til. Hun kravlede op og badede i duggen der selv under klædet samlede sig i hulningen i den kongebå hat. Og tørrede sig grundigt bagefter i det spraglede klæde inden hun igen tog tøjet på og listede sig tilbage til sin hængekøje. Ikke for at sove, men for at mærke svampens styrke på sig og i sig.

Og hun mærkede at der skete noget. Hun var ikke længere den rare og omgængelige og lidt selvudslettende skævnæsede alfepige hun hidtil havde været. Om det var omfavnelserne eller biddene eller badene der gjorde det vidste hun ikke, så hun måtte fortsætte med det alt sammen. Og efterhånden begyndte de andre alfer at lægge mærke til hendes ændrede opførsel.

Myri havde allerede i lang tid undret sig over at Citia så sjældent ville gå aftentur med hende. Hun var hele tiden træt og skulle hvile sig. Hun var gnaven og bed af

Myri, uanset om hun prøvede at være alvorlig eller munter. Og hun ville ikke sige hvad der var i vejen. Der var ikke noget at sige, sagde hun. Hun var bare træt. Og Myri kunne mærke at der var noget rivende galt. Og efterhånden kunne hun mærke at det måtte være den onde svamp, der på en eller anden havde fået fat i hendes veninde.

Hun havde jo lagt mærke til at Citia var begyndt at gå sine ture alene senere og senere om aftenen. Og på det sidste havde hun slet ikke set hende gå. Hun gik tidligt til køjs og lå alligevel og snorkede til langt op på formiddagen de fleste dage. Der måtte ske noget i løbet af natten. Myri besluttede sig til at finde ud af hvad det var. Så i stedet for at lægge sig i sin egen køje, lagde hun sig i buskene i Citias families have, selvom det var en stjerneklar nat, hvor det ville være helt rigtigt at ligge på ryggen i sin egen trygge hængekøje og lade drømmene strømme ned over sig.

Hele familien snorkede snart lystigt og drømmende, og Myri var ved selv at falde i søvn, da hun så Citia smyge sig forsigtigt ud af køjen og ned i græsset. Hun var omgående lysvågen. Men hun lod Citia gå langt i forvejen, både for ikke selv at blive opdaget og fordi hun jo udmærket vidste hvor hun var på vej hen. Hun vidste jo selv hvor den svamp var, det var faktisk hende der først havde fundet den. Og nu havde hendes veninde noget for med den.

Hun var tæt nok på til at se veninden tøve en smule foran klædet. Indtil hun tog en dyb indånding og krøb ind under det og var væk. Og Myri var pludseligt i tvivl om hvad hun nu kunne gøre. Hun kunne jo ikke snige sig med ind for at se hvad der skete under klædet uden selv at overtræde det forbud, som hun selv var en af de ivrigste fortalere for. Hun der havde slået næsen.

Og det ville da være den letteste sag af verden at vække et par andre alfer, så de sammen kunne overraske Citia, når hun kom ud igen. Hvis det tog så lang tid. Det vidste hun ikke, for hun vidste ikke hvad der foregik under det klæde. Og hun var helt sikker på at hun heller ikke havde lyst til at vide det. Og det var vel osse rigeligt at vide at Citia overtrådte det fælles forbud.

Hun gik helt tæt hen til klædet, selvom det rev hende både i maven og næsen. Hun mærkede igen tårerne i øjnene fra slaget i sin tid. Hun kunne kalde på sin veninde. Kalde så højt at andre hørte det og kom styrtdende. Nogle der kunne hjælpe hende med at tage imod veninden. Hvis hun da stadig kunne kalde hende en veninde. Hvis hun da stadig kunne kalde hende Citia, hvis hun ikke allerede var en anden. En helt anden.

Hun hørte noget pusle ved klædet og trak sig hurtigt tilbage til en lille gruppe birketræer i nærheden. Og der så hun bulen, bulen af Citia, der kravlede under klædet og over paddehatten til hun forsvandt i hulningen i midten. Nu blev hun ædt af den onde svamp, slugt endeligt og ville aldrig igen komme ud til de andre

alfer. De havde mistet hende for evigt, og det var hendes egen skyld. Myri fik igen tårer i øjnene, og denne gang tænkte hun slet ikke på sin egen næse, men på Citias skæve næse, som hun jo holdt så meget af.

Så så hun igen bulen af Citia kravle tilbage over paddehatten og hørte hende hoppe ned i græsset, hørte det lille bump og det lille suk, og det selvom hun stod så langt væk mellem birketræerne. Natten var ellers helt stille, og træerne stod slet ikke så tæt at hun ville være skjult, når Citia om lidt kom ud. For nu havde hun gjort hvad hun skulle ved den svamp, det var Myri overbevist om. Så i stedet for at blive stående skyndte hun sig tilbage til sin egen have og sin egen hængekøje. Og hverken hun eller Citia sov den nat.

Næste formiddag mødte de tilfældigt og snakkede fortroligt og hyggeligt om alt andet end svampen, og det var næsten som det plejede at være, men osse kun næsten, for de kunne begge mærke at der var noget i vejen, men de vidste ikke om den anden kunne mærke det. Så selvom det var hyggeligt, så var det samtidig helt forkert for dem begge to, og samtalen varede ikke længe.

Da Myri gik hjem, vidste hun med sig selv at hun var nødt til at følge efter veninden engang til. Selvom det betød at hun skulle overtræde sit eget forbud, var hun nødt til at vide nøjagtigt hvad det var der skete under det klæde. Hun vidste nok at det var noget ondt der skete, noget ondt og forkert. Men hvordan var det ondt og hvordan var det forkert. Det måtte hun vide for at kunne tale med Citia om det. Hvis Citia skulle reddes eller straffes, så måtte hun vide hvad hun skulle reddes fra og hvad hun skulle straffes for.

Hvis verden havde været retfærdig, så skulle det have været hende selv der undersøgte den svamp nærmere og ikke Citia, der aldrig havde slået sig på den eller på grund af den. Det var hende, Myri, der allerede var straffet og som skulle straffes igen, hvis nogen skulle. Det skulle have været hende, eller måske Barn, der havde været lige ved at drukne på grund af den. Eller en eller anden fra en af de familier, der havde været nødt til at flytte til en anden have på grund af skyggen. I hvert fald ikke Citia. Ikke Citia, der altid var den mest bange af dem, når de som små fandt på tossestreger, Citia som altid tænkte på hvordan det kunne gå galt. Hvordan i alverden kunne hun gå til den onde svamp på den måde. Og på hvilken måde var det så. Hun var nødt til at se efter. Hun glædede sig slet ikke til den følgende nat.

Da Citia den nat sneg sig ud til svampen var det på en eller anden måde anderledes. Endnu mere anderledes end det plejede at være, hvis man kunne sige sådan. Måske fordi hun havde snakket ordentligt med Myri for en gangs skyld, måske fordi hun var ved at blive rigtigt ond, hvad end det så skulle betyde. Måske var det bare vejret, der var endnu mere stjerneklart end det havde været længe. Allerede længe inden hun nåede klædet, kunne hun mærke et eller andet i sig. Noget mere,- endnu mere.

Da hun krøb under klædet, lå Myri allerede i den modsatte ende af den store stofkuppel og ventede med lukkede øjne. Hun havde holdt dem lukket mens hun krøb ind, og hun havde holdt dem lukket til hun hørte Citia. Men nu åbnede hun dem, og kunne svagt se veninden gå hen til svampen, omfavne den voldsomt og hugge tænderne i den gang efter gang. Det var slet ikke den Citia hun kendte, det var et vildt dyr. Et dyr, der pludseligt som en lille abe kravlede op ad klædets inderside og forsvandt op på paddehatten.

Myri troede ikke hun ville have mod til at følge efter, og hun var sikker på at hun ikke på den måde kunne kravle på klædet. Men hun gjorde det alligevel, og fandt kort efter sig selv kravlende som en lille bule under stoffet frem mod fordybningen i paddehatten. Og der så hun Citia sidde og bade i duggen. Med helt fremmede øjne og med en frækhed hun ellers kun havde set hos ræve og mårer. Og Citia så hende og vidste pludseligt hvad det var der var anderledes. Hun kravlede hurtigt den modsatte vej over hatten og forsvandt over kanten.

Myri for efter hende.

- Hvad laver du, råbte hun.

Men Citia svarede ikke. Hun var allerede ved at binde bæltet på sin kåbe, da Myri dumpede ned ved siden af hende. Hun så væk og ned i jorden. De kravlede ud sammen.

Da de kom ud stod Aulo og Barn og Alf og ventede på dem. De blev ført tilbage til hver sin have og stillet til regnskab af hver sin familie. Men ingen af dem sagde noget om hvad der var foregået. Og de blev heller ikke spurgt meget, for alle de andre mente at de vidste nok. Den onde svamp var ved at udvikle sig til en alvorlig trussel mod alle alfer i dalen. De kunne ikke længere stole på deres egne. Svampens ondskab spredte sig iblandt dem.

Både Myri og Citia blev nu bundet til deres køjer, når alle de andre sov. Citia blev ikke mere medgørlig og Myri blev ikke mindre ulykkelig af det. Men nu overholdt de i det mindste reglerne. Og som de nu lå der nat efter nat, bundet på hænder og fødder til deres hængeskøjler, begyndte de at ønske at de i det mindste kunne blive bundet sammen, ved siden af hinanden, så de havde nogle at tale med i al den tid de ikke kunne sove. De foreslog det begge til deres familier, men det kunne der ikke være tale om. Det ville være for farligt, det var alle de andre enige om.

De begyndte at se skævt til hinanden, alle de andre. Når det kunne friste søde piger som Citia og Myri, så kunne det vel friste enhver. Og af og til var der en eller anden alf, der fik gjort sig umulig og dermed mistænkelig. Men selvom disse andre osse blev fulgt om natten, blev de aldrig taget ved svampen. Måske var de blevet så snu og ondskabsfulde, at de ikke lod sig fange. Måske kunne de, mens de lå og sov sødt i hængeskøjen, alligevel på en eller anden måde være hos

svampen. Det var en slem tid for alferne i dalen. Ingen troede for alvor længere på nogen, og det var svampens skyld.

Så en frostklar morgen var klædet sunket sammen. Da de løftede det, så de at svampen næsten var væk. Der var bare nogle slimede klumper tilbage, som hagl og storm snart fjernede helt fra dalens overflade. I en hel uge var det uvejr, og alle alfer måtte krybe i ly helt nede blandt træernes og buskenes rødder. Og da skete det, da svampen ikke længere truede dem, at de gav sig til at spekulere over om den i virkeligheden havde været ond. Eller om den bare havde været svamp, som svampe nu engang er. Da den nu var væk og aldrig kom tilbage, kunne de ikke undersøge det.

Men Citia og Myri blev nu ikke længere bundet, og derfor kunne de ligge og tale sammen som dengang de var små piger i alle de nætter de ikke kunne sove. Og det var stadig mange. Men hvad de talte om, det var venindesnak, så det fik ingen andre nogensinde at vide.

En gammel kone

Fliya var en gammel kone, næste lige så gammel som Buffi. De kunne nok have haft en hel del at sige hinanden, men de talte aldrig sammen. I alle andre sammenhænge var de kloge og fulde af livserfaring, og man kunne spørge dem til råds om mangt og meget. Men hvis de mødtes tilfældigt eller bare hørte hinanden omtalt, opførte de sig begge to som to små dumme alfeunger.

De havde været voksne og boet i hver sin lille have. Der var ingen af dem der havde valgt at bo alene, det var bare sådan det var blevet. De mænd de kunne have delt tilværelsen med var der åbenbart ikke. De andre alfer i dalen havde allerede vænnet sig til tanken, og de var osse begge to ved at indstille sig på at det skulle være sådan.

Og så var Hur dukket op i dalen. Han var noget yngre end både Buffi og Fliya, men han var bestemt en fuldvoksen alf. Han kom fra fjorden, sagde han, men han havde været nødt til at tage lidt hurtigt derfra. Og nu var der nogle koner i dalen der kunne trænge til en hjælpende hånd i deres haver.

Det kunne både Buffi og Fliya, og Hur var skiftevis i den ene og den anden have og hjalp til med det lidt mere voldsomme havearbejde, der gik bedst hvis der var mere end to hænder der tog fat. Og når han spå havde hjulpet fik han da maden med, og der var begge steder en ledig køje han kunne sove i.

Men efterhånden blev det mere og mere hos Fliya han spiste og sov, og til sidst fik de osse en datter som de kaldte Melline. Hur var blevet Fliyas mand mens Buffi stadig var alene.

En dag var begge koner ved åen efter vand.

- Hvordan går det så med den lille, spurgte Buffi.
- Uha, hun er en dejlig unge, sagde Fliya. Men hun har jo osse en dejlig far.
- Ja, du fik ham jo for at slikke ham bagi, sagde Buffi.
- Og hvad så hvis jeg gjorde, sagde Fliya.
- Du er jo blevet helt brun på tungen, sagde Buffi.
- Hvor er du bare blevet ulækker, sagde Fliya og tog sine spande og gik.
- Du skulle se på den tunge når du spejler dig, råbte Buffi efter hende, så kan du se hvem der er ulækker.

Et par år senere fik Hur og Fliya endnu en datter som de kaldte Mizuki. Og kort efter forsvandt Hur sporløst.

Han havde været en tur nordover for at hente honning og kom ikke tilbage. Historien gik at han var blevet dræbt af et stort og voldsomt dyr, et dyr der aldrig havde vist sig i dalen, og som alferne der derfor ikke havde noget navn for. Men Buffi mente at hun vidste bedre.

- Han har fundet sig en ny lille alfekone et sted, sagde hun. En der har en blødere og længere tunge end Fliya.

Den forklaring fik alle alfer af hende uanset om de havde lyst til at høre den eller ej. Og Fliya blev så vred at hun begyndte at lade som om Buffi slet ikke eksisterede. Hun havde i øvrigt nok at gøre med de to små piger som hun nu var alene i haven med.

De to unger voksede op som et par fornuftige alfer. De fik hver en god mand. Mizuki fik en datter, Melline fik en datter og Mizuki fik en lille søn. Og Fliya havde tre dejlige børnebørn at være mormor for. Og selvom hun nu igen var alene i sin have, var det noget helt andet nu hvor der hele tiden kunne komme familie på besøg. Manden Hur og hvor han var blevet af tænkte hun sjældent på, og kun når hun var alene.

Det der generede hende var at hun hurtigt fik et dårligere og dårligere syn. Hendes øjne fungerede ikke rigtigt længere. Til sidst kunne hun ikke se noget som helst.

Når hun var i sin have kunne det gå. Hun havde boet der så længe og kendte hver sten og hver gren. Hun vidste hvor urterne voksede, og havde de flyttet sig en smule i forhold til året før, så kunne hun altid føle og lugte sig frem. Hun kunne osse stadig gå til åen efter vand, bare hun havde nogen at følges med. Så kunne hun høre hvor de var og indrette sig efter det. Men det var lettest når hun kun fulgtes med en, så af og til måtte hun vente til den rette mulighed bød sig.

På den måde lykkedes det hende at skjule det manglende syn for familien i lang tid. Og da døtrene begyndte at få mistanke om hvordan det var fat, vidste de ikke rigtigt hvordan de skulle få det sagt. Deres mor havde været så vant til at klare alt selv, og hun havde altid sat en ære i at kunne. Så det var ikke nemt at sige til hende at hun nok efterhånden var nødt til at have hjælp. De gik hende til hånde så godt de kunne, uden at tale om syn eller manglende syn, men det hele var noget akavet og bøvlet når man ikke kunne snakke om tingene som de var.

Til sidst var begge pigerne overbeviste om at deres gamle mor udmærket godt vidste hvad de vidste, og til sidst kunne Melline ikke klare tavsheden om det længere.

- Du er jo blind som en muldvarp, sagde hun.
- Og selv en muldvarp kan leve og have det godt, sagde den gamle.
- Ja, når de er under jorden, sagde Melline.
- Så du synes altså at der er på tide at jeg drager ned til dværgene, sagde Fliya.
- Nej mor, sagde Melline. Det var jo ikke det jeg mente.
- Nej. Men det var det din mund løb over med.

Melline vidste ikke hvad hun skulle sige, så derfor blev der ikke sagt mere. De rodede videre i krydderurterne, og Fliya tog fat som om hendes syn ikke fejlede noget. Hun havde duften til at lede sig.

Da Mizuki senere hørte om den samtale, blev hun vred.

- Det dur ikke at tale om det, sagde hun. Mor blir så ked af det og så tror hun at vi er trætte af at have hende siddende der i sin egen have.
- Det var jo fordi jeg var klodset, sagde Melline. Jeg skulle aldrig have sagt noget om en muldvarp.
- Hvis du havde sagt det på en anden måde, så var I alligevel endt der, sagde Mizuki. Hun vil ikke være til besvær.

Og det havde Mizuki helt ret i. Fliya ville ikke være til besvær. Da begge døtre var gået hjem satte hun sig med armene ned langs siden og begyndte at tænke. En alf der ikke kunne se var til besvær, både for sig selv og for de andre. Det kunne hun godt se, osse uden øjne. Men den tur ned til dværgene var ikke en man bare gik. Hvis man drog afsted var det svært at vende om. Og hvis man alligevel vendte om, ville det være så pinligt. Man kunne ikke som med så meget andet prøve sig frem, man var nødt til at vide det hele inden man begyndte.

Så det var ikke klaret med at sidde og tænke en enkelt aften. Eller ligge i køjen og tænke videre en enkelt nat. Men som dagene gik og månederne gik og besværet voksede, voksede osse beslutningen frem i hende. Det endte med at hun ville være nødt til at tage afsted.

Hun talte ikke med nogen om det. Det var hendes bekymring og hendes beslutning, og det skulle andre ikke besværes med. Hun tog heller ikke en særlig afsked med familien, for så ville døtrene gennemskue hende igen. Deres øjne fejlede ingenting.

En tidlig morgen gik hun bare så godt hun kunne huske den ad vejen mod syd. Hun ville forbi kong Abas høj, den ville hun helt sikkert kunne fornemme lugten af, og så ville hun dreje mod sydvest hvor bjergene er skarpest og slugterne er dybest, og så måtte der ske hvad der skulle ske.

Hun gik lidt usikkert på den brede sti ned gennem dalen og holdt hænderne lidt ud til siderne så hun ikke kom til at dreje ind i hække og hegn. Af og til mødte hun en morgenduelig alf der hilste høfligt på hende, og hun hilste høfligt tilbage og fortsatte uden at bekymre sig om at genkende deres stemmer.

Stien blev bredere, og hun mærkede duften af nyseurt fra Abas høj. Hun drejede så meget vestover at hun mærkede morgensolen direkte i nakken. Og så gik hun. Og nu vidste hun ikke længere hvilket skridt der ville blive det sidste.

- Du er vist kommet på afveje, lød en stemme.

Hun genkendte den med det samme. Den tilhørte hende der ikke længere eksisterede. Hun rakte sin tunge ud så langt hun kunne og lod det være svar nok.

- Jeg ved godt hvad du vil, sagde Buffi. Jeg synes det er modigt og jeg synes det er forfærdeligt dumt, men det betyder ikke noget hvad jeg synes, for du er gammel nok til at bestemme den slags selv. Men er vi ikke nødt til at få snakket færdigt inden.

- Vi har ikke noget at snakke om, sagde Fliya. Flyt dig så jeg kan komme videre.

Buffi flyttede sig ikke. Hun tog tværtimod fat i Fliyas skuldre og holdt fast. Hun havde stadig masser af kræfter i sine gamle hænder.

- Du gjorde mig så ulykkelig, sagde hun. Det ved du godt. Det skal ikke være nogen undskyldning, men det var derfor jeg sagde det jeg sagde.

- Det ved jeg godt, sagde Fliya. Vi kunne ikke gøre andet. Men jeg nægter at have dårlig samvittighed over at det gik sådan.

- Det beder jeg dig heller ikke om, sagde Buffi. Du skal bare erkende at vi hænger sammen om det. Vi holdt af ham begge to, og vi mistede ham begge to.

- Du aner slet ikke hvad du taler om, sagde Fliya. Og du skal ikke mase dig ind i mine erindringer og gøre dem til noget forkert og ulækkert. Du skal bare slippe mig og lade mig gå.

Buffi sagde ikke noget. Men hun slap heller ikke.

Fliya følte sig meget træt. Det var svært nok at gøre det her i forvejen, osse selvom den forbandede heks ikke havde stillet sig i vejen.

- Jeg kan ikke sige mere om det, sagde hun. Det skal aldrig siges af nogen til nogen. Hvis vi snakker om det går det i stykker for mig, og det blir du ikke mindre ulykkelig af. Du skal bare slippe mig helt og glemme at du har mødt mig.

- Det er bare så ærgerligt, sagde Buffi og slap.

Og så forsvandt hun. Fliya kunne ikke høre og fornemme hvor hun blev af. Måske gik hun tilbage til dalen. Måske blev hun stående for at se hvad der skete. Og det var lige meget nu.

Nu måtte hun fortsætte og ikke vende om. Hun mærkede igen solen i nakken og gik ind i det ukendte. Men mødet med Buffi havde alligevel hevet Hur frem for hendes indre blik. Hans bagdel stod og dirrede for hende som dengang. Så solen stod stille og tiden holdt op med at gå. Der var en vildskab i hendes krop som ikke havde været der længe. I sådan en gammel kone. Hun var lige ved at råbe til Buffi for at sige tak. Så forsvandt jorden under hende.

Det var døtrene og deres mænd der bar hende hjem til dalen.

- Mon hun gjorde det med vilje, sagde Eno.

Mizuki så op på sin mand og rystede på hovedet.

- Det kunne aldrig være faldet hende ind, sagde hun. Sådan noget ville vores mor aldrig gøre.

Melline var helt enig. Det var godt nok underligt at hun havde forvildet sig helt ud i bjergene mod vest, men hun var jo blevet noget sær på det sidste.

- Hun har ikke vidst hvad hun gjorde, sagde hun. Og jeg håber ikke at hun opdagede det.

Alle alfer i dalen var med da Fliya blev lagt ned til dværgene. De tre børnebørn stod tættest på og så ned i jorden. Buffi stod i udkanten af flokken og så op på solen. Den stod stille et øjeblik, og hun fik en underligt upassende smag i munden. Det var slet ikke ubehageligt, og hun smilede tilbage til sin egen have. De andre alfer lagde ikke rigtigt mærke til hende, men de kunne heller ikke se hvad der foregik inde i hovedet på sådan en klog gammel kone.

Hamor var to

Det var Mistle der havde givet Hamor det underlige navn. Det var ikke et almindeligt navn, det lød ikke som et alfenavn, men nu var hun hans mor, så derfor fik hun lov til at bestemme hvad han skulle hedde.

Nugo, der var hans far, brød sig ikke om navnet. Og så var det sært nok alligevel ham der altid brugte navnet, selv da drengen var lille og alle andre, osse hans mor, kaldte ham Hammi. Hamor selv tænkte ikke over det så længe han var lille. Verden var som den var, hans mor og far var som de var. Det kunne ikke være anderledes, og det var svært nok at hitte rede i alligevel.

For med alt andet var det som om de var helt enige, Nugo og Mistle. Når hans mor syntes han skulle i køjen, syntes hans far det samme. Når hun syntes han skulle stå op, så sagde hans far at han skulle gøre som hun sagde. Og så alligevel.

En tidlig morgen vågnede Hamor helt af sig selv. Det var så tidligt at det ikke var blevet ordentligt lyst endnu. Og han hørte Mistle råbe.

- Bind det op nu, råbte hun, bind det op.

- Når solen står op, sagde Nugo, og ikke et øjeblik før.

Hamor løftede hovedet og kiggede. Mistle stod med ansigtet ind i det store birketræ midt på plænen. Hendes arme omfavnede stammen og hun var fra nakken og ned til fødderne tøjret til træet med grønne tøjstrimler. Nugo stod og stirrede mod øst og på lyset der langsomt bredte sig over skoven.

- Jeg river dine øjne ud, skreg Mistle. Jeg river dine øjne ud og æder dem.

Hamor lagde sig ned i køjen og lukkede øjnene. Og på en eller anden måde måtte han være faldet i søvn, for pludseligt stod både hans far og mor ved køjen og sagde at han skulle stå op. De grønne tøjstrimler så han ikke mere til og de smilede begge to. Hans far havde begge sine øjne siddende hvor de plejede at sidde.

Da han kom op kunne han heller ikke se noget på birketræet. Og han så aldrig siden sine forældre opføre sig så underligt. Jo ældre han blev, jo mere sikker blev han på at det måtte være noget han havde drømt. Men det var alligevel så tydeligt at han aldrig glemte det. Og det var så forkert at han aldrig talte om det.

På alle andre måder havde han en rolig og almindelig barndom som enhver anden alfeunge. Dagene og nætterne fulgte regelmæssigt efter hinanden og lignede hinanden så meget at den underlige morgen måtte have været en gal drøm. Når han ellers drømte, var det om helt almindelige ting fra livet i Alfernes dal.

Da han blev ældre var det ikke hans drømme der blev mærkelige, i hvert fald ikke dem han drømte mens han sov. Men det var måske alligevel en slags drømme. Når han gik på en havegang, kunne han pludseligt være sikker på at han gik på

skovbunden mellem mørke fyrretræer. Når han spiste et friskt æble, stod han samtidig og bed i en sort paddehat. Når han spillede bold med de andre unge alfer, sad han samtidig helt alene og så udover en skovsø. Og når han stod bag en klippevæg i vestenden af dalen og kyssede Citia på munden, sad han samtidig på en gren i et gammelt egetræ og pissede ned i hovederne på en græssende råhind og hendes to kid.

Han vidste ikke hvordan det kunne lade sig gøre. Han var bare to steder på en gang. Og det mærkeligste var at det ikke føltes særligt mærkeligt. Han havde aldrig hørt om andre der oplevede verden på den måde. Og han syntes det var så svært at forklare, at han ikke fortalte det til nogen. Slet ikke til sine forældre, de skulle ikke vide noget om ham. Og slet ikke til Citia, for så ville hun blive bange for ham. Eller i hvert fald for den ene af ham.

For han var ikke bare to steder på en gang. Han var to. Og den ene kendte han godt, det var den Hamor han havde været lige siden han var lille. Men hvem den anden var, vidste han ikke rigtigt. Han vidste ikke hvordan han så ud. Den store krop havde han set nedad, men ansigtet kunne han ikke se. Ikke engang når han så ned i sin skovsø. Resten af verden spejlede sig godt nok i vandet, men hans ansigt var aldrig tydeligt. Måske fordi han samtidig skulle koncentrere sig om dem bold som Lugum skød imod ham, og den skulle han helst gribe for ikke at blive helt til grin.

På en måde var det ret besværligt at være to steder på en gang, to på en gang. det vil sige, det var besværligt for den ene. Det virkede ikke som om den anden vidste noget om det, i hvert fald ikke noget han tænkte over. Han så og hørte og mærkede og smagte, men han tænkte ikke og han huskede ikke. Det var alfen Hamor som huskede det hele, både det han selv havde set og det den anden havde oplevet. Det var Hamor der gerne ville møde den anden. Hvis han bare vidste hvor han var og hvilken retning han bevægede sig i. Men den anden tænkte hverken i nord eller syd, øst eller vest. Han tænkte kun i fremad og tilbage, og af og til udenom når der stod et træ i vejen. Men det var retning nok for ham.

Der var en vilje i ham, kunne Hamor mærke, en vilje han bestemt ikke altid var enig med, men ikke en vilje der svarede ham. Sådan var livet for ham. Eller for dem. Det måtte han acceptere, som han i sin tid havde accepteret at være en alfeunge i dalen. Det var sådan det var, og det kunne åbenbart ikke være anderledes.

Og det gik glimrende i lang tid for Hamor at være to, både for den ene og for den anden. Han blev efterhånden sjældent overrasket over at opleve to ting på en gang, og det virkede ikke som om de andre alfer bemærkede noget. Selv Citia, som han efterhånden så mere og mere til, sagde ikke noget om at han var underlig. Af og til kunne det være besværligt når den anden var i kamp med større dyr samtidig med at han skulle spise til middag med familien. Kampen kunne tage så meget af

hans koncentration at han kom til at stikke maden op på kinden i stedet for op til munden. Så måtte han gå afsides og være et stykke tid for sig selv, men sådan er der osse andre der har det, så det blev ikke opfattet som særligt besynderligt.

Men så en aften, da Hamor og Citia sad på den lave bænk foran Crors og Mellines have og talte om at få deres eget, mødte den anden en alf i skoven. Det var ikke en Hamor havde set før, måske var det ikke en fra dalen. Men det var en alf, en ung pige på Citias alder. Hun blev bange da hun så den anden, og den anden syntes det var morsomt. Han løb frem mod den stakkels alfepige der så både meget lille og meget skræmt ud. Han greb hendes gule hår og trak hende gennem et tæt krat af små graner til de kom til en lysning med et ungt birketræ i midten.

Hamor forsøgte at lukke øjnene, men den anden lukkede ikke sine. Han så lige ind i den unge piges øjne mens han tøjrede hende som en rullepølse til den unge birkestamme. Med lange seje håndfulde af græs og stængler blev hun tøjret fra halsen og ned til livet og igen fra knæhaserne og ned til anklerne. Og så stod hun der med næsen ind i den hvide bark og græd lydløst.

Hamor genkendte sin gale drøm. Det var godt nok en fremmed alfepige og ikke hans mor. Hun var bundet med græs og ikke med tøjstrimler. Og den anden kiggede ikke efter solopgangen. Han vidste hvad han ville, den anden, og Hamor vidste det osse. Han ville ikke se det, ikke mærke det, ikke opleve det. Han kastede sig fortvivlet om halsen på Citia, men blev omgående bange for hvordan han kunne komme til at opføre sig, så han slap hende igen og for afsted, hjem til sine forældres have. Og han fortsatte gennem haven og ud i skoven mod øst. Citia sad tilbage og fattede ikke hvad der foregik. Hun rettede på sit tøj og gik ind til sine egne forældre.

Hamor satte sig på en sten i skovbunden. Det gik ikke længere, det vidste han. Selvom den anden allerede havde set og gjort hvad han ville og havde ladet alfepigen løbe med øjnene i behold, så var det for meget nu. Det var så forkert at det var nødt til at holde op. Og det eneste han kunne gøre var at møde den anden. Hvis han på et tidspunkt genkendte et af stederne hvor den anden var, så kunne han følge efter ham. Og løbe udenom og komme ham i møde. Hvad der så ville ske, vidste han ikke, men noget ville der ske.

Og han havde en klar idé om hvor han skulle være for at det kunne lade sig gøre. Det var på de lave skovklædte bjerge i øst, det var der ingen tvivl om. Og han var heller ikke i tvivl om hvad den anden var for en, selvom han som regel sov på græsset under åben himmel og ikke i et telt.

Han gav sig til at strejfe om i skovene og forsøgte at lære dem at kende, så han kunne genkende de steder hvor den anden færdedes. Men træerne var mange og mørke, og det ene træ var svært at skelne fra det andet. Måske ikke når man stod og så på dem, men bagefter i erindringen. Og da han havde to erindringer om den

skov og de træer blev det endnu sværere. Han måtte bemærke særlige klippetoppe og lysninger, og de lå spredt over et stort område, og det var af og til som om de ikke lå stille, men flyttede sig fra gang til gang.

Hans forældre var naturligvis bekymrede og spurgte hvorfor han gik i skoven i stedet for at være sammen med sine jævnaldrende og gøre sin del af arbejdet i dalen. Og de spurgte hvordan han sådan kunne svigte Citia, som ellers var sådan en sød pige. Og han kunne ikke fortælle dem noget, og de blev enige om at det så nok var noget han skulle igennem.

Nugo forsøgte til og med at følge efter sin søn ud i skoven for at se hvad han lavede, men det blev han ikke klogere af. Hamor gik bare rundt, tilsyneladende planløst som en trold og gloede på skovens træer og små søer. Og han var så optaget af det at han ikke bemærkede at han blev iagttaget. Han gik bare og så og så og fyldte sine øjne. Kun når han så et birketræ blev han stående og lyttede. Så gik han hen til træet og undersøgte stammen omhyggeligt. Og han fandt aldrig det han ledte efter.

Det var en sær forvirret tid for Hamor. Både han og den anden strejfede rundt i skoven, og det var af og til svært at skelne mellem hvad den ene og hvad den anden så. Af og til var billederne så ens at han var sikker på at de måtte mødes, men han kunne ikke afgøre hvem af dem der var forrest, så han vidste ikke om han skulle sætte farten op eller ned. Og så blev landskabet igen for forskelligt til at det kunne være nu de skulle rende på hinanden.

Og så en aften slog det ned. Han genkendte det sted hvor den anden var. Og det var slet ikke i skoven, det var ved sydenden af dalen, ved kong Abas høj.

Den anden vadede bare over højen på vej mod de høje bjerge i vest, hvad han så havde at gøre der. Han var ligeglad med nyseurten der voksede på højen, men Hamor kom til at nyse ved det, og hans øjne løb i vand. Og samtidig løb han. Han løb alt hvad han kunne mod sydvest, mod kong Abas høj.

Den anden var allerede over højen. Nu gik han ad en bred brolagt vej ind imellem to bjergtoppe, en vej Hamor aldrig før havde bemærket. Da han kom forbi højen, og han løb udenom, ikke over, kunne han let genkende de to bjergtoppe, men han kunne ikke se vejen. Der gik godt nok noget der kunne ligne en sti der hvor den anden havde gået, men det var som stenene var skredet sammen bag ham og græsset og pilekrattet var vokset op mellem stenene. Men kursen var sikker nok, de to bjergtoppe bevægede sig ikke.

Den anden gik målbevidst på vejen, hvor han ikke havde noget at gøre. Han så sig vagtsomt omkring. Landskabet var bart og uden træer, men nogle af stenene langs vejen var store nok til at nogen kunne stå bagved dem og holde øje med ham. Han følte sig underligt udsat og nøgen i et landskab uden bevoksning, han var slet ikke

på hjemmebane. Men der var ingen vej udenom. Vejen gik ligeud mellem bjergene. Og det var for svagt at vende om og gå tilbage.

Hamor fulgte efter. Og selvom hans vej var noget besværligere, havde han ikke svært ved at hale ind på den anden der gik langsommere og langsommere på den brede brolagte vej. Han kunne se en stor blå sten i det fjerne, en sten som den anden var lige ved at dreje om bag ved. Hvis han havde været bare et par skridt længere fremme, ville han have set ham.

Nu kunne den anden ikke komme længere. Tværs over vejen var der bygget en mur af tilhuggede sten. Og et mylder af alfer stak hjelmklædte hoveder op over muren. De havde alle en spændt armbrøst foran sig. Der lød en sang af spændte metaltråde, og en sværm af små jernbolte kom som en bisværme imod ham. Og så var han borte.

Da Hamor nåede frem bag den blå sten måtte han osse opgive at komme videre. Et stort stenskred lå henover dalen og var alt for farligt at bevæge sig henover. Her var hverken græs eller pilekrat, skredet var helt friskt og stadig levende. Og der var heller ikke mere at gå efter. Den anden var borte, som om han aldrig havde eksisteret.

Han kom hjem til sin egen have langt ud på natten. Begge forældrene sov, og så stille som muligt sneg han sig over til bålet og begyndte at spise.

Mistle vågnede i sin køje og hørte sin søn smaske. Der var noget der var faldet på plads for drengen, det kunne hun tydeligt høre. Sådan havde han ikke spist i lang tid. Nu kunne han igen vende tilbage til et normalt alfeliv, eller næsten normalt. Helt normalt blev det vel aldrig, men hvem kunne osse forlange det. Nu havde hun da selv et liv, og Nugo havde vænnet sig til at han var nødt til at lukke øjnene når han ville kysse hende. Sådan ville Hamor osse få sig et liv og hans omgivelser ville lære at leve med de særheder han ville have i behold. Nu var det værste i hvert fald overstået. Hvis han så bare kunne blive gode venner med Citia igen.

- Nu har det det nok bedre, sagde hun og kiggede op over køjekanten.
- Det tror jeg nok, svarede Hamor.

Nugo lå og sov som en sten. Han ville heller ikke kunne forstå hvad de tænkte og sagde. Og det var godt nok. Det er heldigvis ikke nødvendigt at forstå alt.

Stjernerne og træerne

Lysica var alene hjemme. Hendes mand og deres store søn var på besøg hos alferne i skoven. Og nu lå hun i sin køje og lyttede til stjernerne der så ned på hende. Hun var ikke bange for at være alene der i haven. Hun havde mange gode naboer hele vejen rundt og de velkendte stjerner ovenover. Der var slet ikke noget at være bange for.

Og så pludseligt hørte hun en helt anden sang. Det var ikke stjernerne der sang den, det var sangen om de tre stjerner, og den lød sådan her:

Min himmel er der tre, tre, tre stjerner på
den ene er aftenrød
de andre to er blå
min himmel er så sky, sky, skyfri og klar
og fyldt med gnist og glød
som ingen andre har
jeg vil aldrig ha en anden himmel
jeg vil aldrig ha en anden himmel

Det var ikke stjernesang og det var ikke alfesang. Det var en trold, kunne hun høre. En trold i hendes have. Trolden Bo som sad midt på plænen i hendes pæne have. Og hun var stadig ikke bange, for hun var hjemme her, og det var mere end hvad man kunne sige om en trold som Bo.

Han sad helt stille, så stille som en sten. Og alligevel sang han. Det samme vers igen og igen om de tre stjerner. Lysica stod op af sin køje og satte sig på en sten i nærheden af Bo.

- Hvad laver du i vores have, spurgte hun.

- Det kan du da se, sagde Bo.

Nu rørte han sig så meget at man tydeligt kunne se at han ikke var en sten.

- Jeg sidder lige så fredeligt og synger, fortsatte han. Forstyrrer det dig ?

- Det gør det faktisk, svarede hun. Jeg kan ikke høre stjernerne når du sidder der og larmer.

Hun var selv lidt forbavset over at hun tog det så roligt og så ovenfra og ned. Bo var vel ikke den største trold i verden, men han var dog en trold. Og når hun nu så udmærket godt kendte den sang om de tre stjerner, så var den i bund og grund ubehagelig at høre på. Men hun holdt roligt sine to øjne åbne. Hun var sikker på at han ikke ville flå dem ud og spise dem. Ikke lige nu i hvert fald. For naturligvis kan man aldrig være sikker med en trold. En langsom bevægelse i en retning kan pludseligt skifte til noget helt andet.

- Jeg synes du skal rejse dig og gå tilbage til skoven, sagde hun.

- Det synes jeg osse, sagde Bo. Og jeg synes du skal gå med.

- Hvad bilder du dig ind, sagde hun. Jeg er en voksen alfekone. Min mand og min store søn kan komme hjem hvornår det skal være.
- De er jo selv ude i skoven, sagde Bo. Hvis de kommer så møder vi dem måske.
- Ja den er god med dig, sagde hun. Gå nu bare.
- Og så kommer du om lidt.
- Hold nu op med det pjat, sagde hun og kravlede op i sin køje.

Hun så ikke efter ham da han gik. Hun kunne høre hvordan han langsomt slaskede ned ad den store havegang mens han stadig brummede sangen om sin himmel hvor der kun var tre stjerner på. Hun kiggede op i sin himmel hvor stjernerne vrimlede så talrige at det var håbløst at tælle dem.

Lige nu lå både hendes mand og hendes søn i gæstekøjer hos alferne i skoven og så på de samme stjerner. Hvis de da ikke, som Bo havde sagt, var på vej tilbage lige nu. Troldene havde det med at vide hvad der skete i skoven. Hvis de var på vej tilbage og hvis hun gik dem i møde, så ville de få en behagelig overraskelse. Det kunne da være morsomt.

Men det var mere sandsynligt at de ville komme dagen efter. Det er svært nok at finde rundt i skovene mod øst i dagslys, så om natten skal man helst ikke rejse der. Men hvis de var taget afsted dagen før og natten så var faldet på inden de var kommet hjem, så ville de nok prøve at komme det sidste stykke vej alligevel. Men de plejede at være omhyggelige med at beregne tid, både manden og sønnen. Uhyggeligt omhyggelige. Men på den anden side. Men, men, men.

Hvis hun gik ud og mødte dem ville det være noget særligt. Hvis hun mødte dem. Og hvis de nu ikke kom, kunne hun vende tilbage til haven, og så ville ingen andre end hun selv vide noget om det.

Hun havde glemt alt om trolden Bo og hans flabede invitation. Hun tænkte kun på manden og sønnen. Hun skulle bare lade være med at gå for langt ind i skoven. Og så mørk var natten heller ikke. Der var ingen måne, men stjernerne var så klare og lyste alt hvad de kunne. Og stjerner kan lyse rigtigt meget når de vil. Hvis hun bare holdt øjnene åbne og så sig godt for.

Hun kunne i hvert fald ikke bare ligge der i køjen. Hun havde alt for meget uro i benene. De måtte røres. Og det var for mørkt at arbejde i haven. Og det var for sent at besøge nogen.

Hun gik ud, ad den store havegang og mod nordøst, mod skoven. Hvis man gik ind fra den nordlige ende af dalen, var skoven mere varieret. Længere mod syd var der næsten kun gran- og fyrretræer, men heroppe var der både birk og ask og endda lind imellem nåletræerne. Og det var oppe i den ende hun ville kunne møde dem, hvis de allerede var på vej.

Og det var oppe i den nordlige ende Bo var. Hun hørte hans brummen inden hun så ham. Den ene er aftenrød, de andre to er blå. Og snart var han tydelig der mellem træerne. Han gik langsomt, som hilste han på hvert eneste træ han kom forbi. Han var meget let at indhente.

Det så ikke ud til at han bemærkede at han blev forfulgt. Han gik sin lidt slyngede gang og klappede de stammer han passerede. Nogle gange med højre hånd, nogle gange med venstre. Men hver gang med en blød og kærlig bevægelse, som klappede han en lille unge på håret.

Sådan havde hun aldrig før set en trold. Og hun havde da før set en trold i ny og næ. Men aldrig om natten naturligvis. Sangen var stadig den samme som på hendes egen plæne, og der var da osse et par dejlige store træer der. Men dem havde han ikke hilst sådan på.

- Så kom du alligevel, sagde han.

Han havde vendt sig om uden hun havde bemærket det.

- Hvorfor går du og klapper træerne, spurgte hun.

Trolden Bo smilede venligt til hende.

- Det er høflighed, sagde han. Måske er et af de træer min far.

- Din far, sagde hun. Din far er da ikke et træ. Din far er en trold, det ved alle.

- Min ene far er en trold, sagde han. Den anden er et træ. Jeg ved bare ikke hvilket træ.

- Sikke noget pladder, sagde hun.

- Du må tro hvad du vil, sagde han. I alfer tror I er så kloge og ved alting om både trolde og træer.

Lysica tænkte på hvad hun vidste om trolde og træer.

- Så du ved vel alt om at troldkvinder altid favner et træ når de blir besteget, fortsatte bo. Men du ved åbenbart ikke hvorfor.

- Det er fordi det er sådan de byder sig til, sagde Lysica.

- Det er det, sagde han. Og fordi de skal suge kraft fra træet imens. Hvis de ikke favner et træ, blir der ingen trolde af fornøjelsen. Så blir det bare en skitling der skal graves ned så snart den kommer ud.

Bo havde ellers smilet så venligt og ufarligt. Hvorfor snakkede han nu om den slags ?

- Jeg gider ikke høre på dine ulækre løgnehistorier, sagde hun og vendte sig for at gå hjem.

- Du kan jo selv prøve at favne et træ og mærke kraften, råbte han efter hende.

- Ja det kunne du lide, mumlede hun mens hun løb tilbage mod sin egen have.

Det lød ikke som om han fulgte efter hende. Men hun fandt heller ikke den rigtige vej i mørket mellem træerne, for selvom hun var sikker på at hun løb tilbage mod dalen, blev skoven tættere og tættere, og der kom flere og flere nåltræer. Hun var

på vej mod syd, kunne hun mærke, og hun forsøgte at holde til højre. Her måtte dalen da snart være.

Og snart efter kunne hun se et åbent område. Der var et krat, nærmest en hæk hun skulle mase sig igennem, så ville hun være ude af skoven. Hun blæste på de rifter hun fik på arme og ben og i ansigtet. Hun skulle bare igennem den hæk. Hun maste og så var hun igennem. Men hun var ikke i Alfernes Dal.

Det var en stor, nærmest cirkulær lysning hun stod i. I midten stod et stort træ. Der havde hun aldrig været før. Hun havde hørt om det her sted, og hun havde endda som yngre været med til at lede efter det. Og hun var efterhånden holdt op med at tro på at den lysning eksisterede andre steder end i visse vilde alfers fantasi. Og nu stod hun midt i den. Sammen med et stort træ.

Der var helt stille. Ingen brummende sang, ingen langsomme trin i skovbunden. Stjernerne lyste stadig ned over græsset, der var helt gråt i den belysning. Der var meget mere end tre stjerner, og de lyste alle sammen hvidt og gult. Hun lagde en hånd på stammen i centrum. Og følte ikke noget særligt ved det. Der var åbenbart ingen grænser for hvad de trolde kunne finde på at fortælle for at slippe afsted med deres skarnsstreger. Hun stod længe og ventede. Ingen brummelyde.

Hun havde hørt historier om alfepiger der var blevet bundet til de træer som de ikke ville favne frivilligt. Både hendes mor og hendes veninder havde fortalt om det. Men der var vist ingen af dem der selv havde været ude for det. Og trolde Bo ville ikke binde hende, det var hun sikker på. Han havde gjort hvad han kunne for at lokke, og det var sådan set ikke så meget, men han var ikke fulgt efter hende. Hun var heller ingen ung alfepige længere.

Måske skulle hun holde om stammen med begge hænder. Det så bare så billigt ud, som om hun bød sig til, og sådan skulle ingen se hende. Hun så sig omkring, der var ingen andre i lysningen. Og stod der nogen i hækken, ville de ikke kunne se hende ordentligt, det var det alligevel for mørkt til. Om hun bare stod ved træet eller om hun omfavnede det, det ville han ikke kunne se, selvom han stod og stirrede. Og det gjorde han ikke, for så ville hun have hørt ham. Trolde sniger sig ikke afsted krattet, de går oprejst og maser sig igennem.

Hun lagde begge arme om stammen og mærkede efter. Det føltes lidt underligt, men om det kom fra træet eller fra hende selv vidste hun ikke. Det var lidt akavet. Hun mærkede en bille eller et andet lille dyr kravle op ad sit venstre baglår, og slap træet for at børste det væk. Og favnede træet igen.

Det hele virkede lidt grinagtigt efterhånden. Hun kom til at smile ad sig selv. Hvis hendes mand eller søn så hende nu. Eller hendes mor. Men hendes mor var allerede lagt ned til dværgene under jorden sammen med hendes far. Så de så i

hvert fald ingenting. Mon ikke hellere hun skulle se at komme hjem i sin egen have.

Hun så på stjernerne og de mønstre de danner og prøvede på den måde at regne ud hvilken retning hun skulle gå i. Hun fandt nord og hun fandt syd og så at hvis hun skulle mod vest, måtte hun igennem hækken netop der hvor hun havde mast sig ind i lysningen. Hun havde vist været noget forvirret og ikke tænkt sig om da hun troede den lysning kunne være dalen. Retningen havde været helt forkert.

Hun gik mod vest så godt hun kunne. Og hver gang det var muligt for trætoppene, så hun op på stjernerne og rettede retningen ind efter dem. Det blev lettere og lettere mens skoven blev tyndere og tyndere bevokset, og med et stod hun i det kortklippede græs i dalen. Og der stod trolden Bo og ventede på hende.

- Du fortrød nok at du løb så hurtigt, sagde han.

Hun svarede ikke. Hun skulle slet ikke sige noget til ham. Bare forbi og ned ad den rigtige havegang og tilbage til sin egen have og sin egen køje hvor hun kunne ligge og sove hvor stjernerne kunne se hende. Ikke noget med at løbe i panik, bare gå stille og roligt. Og trolden Bo gik stille og roligt skråt bagved hende. Hun hørte hans skridt og hans brummen. Tre stjerner.

Hun holdt øjnene helt åbne og blinkede så lidt som muligt. Hvis hun lukkede dem, ville hun fare vild igen. Og det var ikke for hendes blå øjnes skyld den trold gik der, det vidste hun alt for godt nu.

- Jeg passer på du kommer rigtigt og helt hjem, sagde trolden Bo.

* * *

Dagen efter lidt ud på eftermiddagen kom Rond og Aulo hjem. De så trætte ud.

- Var det en hård tur, spurgte Lysica

- Jeg ved ikke hvad der skete, sagde Rond. Vi for vild i skoven og måtte sove i skovbunden.

- Vi så en troldkælling, sagde Aulo.

- Måske så vi en troldkælling, rettede Rond. Det var svært at se, for der var ingen måne og hun sad ret højt oppe på en træstamme inde i krattet.

- Hun sad og bød sig til, sagde Aulo.

- Måske, sagde Rond. Men vi skyndte os at vende hovederne den anden vej og sove, ikke osse Aulo.

- Jo, sagde Aulo. Så vi så ikke om der skete noget.

- Det var godt I kom hjem, sagde Lysica

En historie om begyndelsen

Der var engang i en begyndelse hvor alt var flydende. Ikke bare vandet var flydende, men osse jorden og bjergene og skovene og troldene og musene og rævene. Det hele var en flydende grød. Der var ikke noget der var noget andet, så der var ikke noget der var noget.

Alt det der ikke noget sad stjernerne oppe på himlen og så på. Og de syntes det var kedeligt, for når der ikke var noget der var noget, kunne der heller ikke ske noget, og tiden kunne ikke gå. Og tid der ikke går er det kedeligste af alt.

De talte ikke sammen, stjernerne, det havde de ikke brug for. De blev bare enige om at en af dem måtte gøre noget ved det. Og en af dem, der blev kaldt Solen, begav sig ned i nærheden af verden og kom til sidst så tæt på at den begyndte at varme. Den kom så tæt på og blev så varm, at noget af det flydende begyndte at tørre og blive til jord og bjerge.

Det kostede mange kræfter og meget varme at tørre så meget, og Solen blev til sidst så træt at den måtte gå ned og lægge sig. Den lå og hvilede sig hele natten, men da den igen kom til kræfter, stod den op for at varme videre. Og i mellemtiden var noget af jorden blevet så våd at den var næsten flydende igen.

Denne gang blev Solen kun ved en enkelt dag, så gik den ned igen for at holde en hvilepause. Og sådan blev den ved, den var oppe om dagen og nede om natten. Og det der blev skiftevis vådt og tørt nåede at bevæge sig så meget i løbet af den våde nat, at det blev helt levende. Noget blev til træer, noget blev til mus, noget blev til trolde og noget blev til fugle.

Og sådan blev verden til den vi kender. De andre stjerner så ned på verden, og nu var den ikke længere nær så kedelig som før. Vandet løb i åerne og træerne voksede. Musene pilede omkring og troldene gik rundt i skoven med deres telte på nakken. Tiden gik og hver eneste dag var en ny dag.

De andre stjerner sagde ikke noget til Solen, stjerner taler sjældent sammen, men Solen vidste at de andre var glade for det arbejde den gjorde. Og den blev ved med at komme op hver eneste dag og varmede så længe den orkede. Den gik hver dag fra øst til vest og betragtede hele verden, og hver eneste dag var der noget nyt at se på.

Så en dag, da den var lige midt på turen fra øst til vest, kom den til at stå stille. Den stod over en og dejlig dal, der nærmest lyste af grønt. Vest for dalen lå de røde skarpe bjerge, øst for dalen lå de store mørke skove, og midt i dalen løb en klar og munter å. Det var en meget dejlig dal, men alligevel var det lidt mærkeligt at Solen standsede netop der. Den stoppede ellers aldrig på sin tur henover verden, og der var da dejlige ting at se på over alt.

Men det var over dalen den stoppede, for der var et eller andet den måtte se nærmere på. Den gik tættere ned over jorden end den plejede, og til sidst var den ikke længere væk fra dalen end bjergene i vest og skoven i øst

Solen var selv lidt forvirret over at den stod lige der, stod og så ned på den dejlige dal der blev varmere og varmere, så vandet i åen begyndte at boble. Skoven mod øst gav sig til at suse og rokke fra side til side, bjergene mod vest gav sig til at skælve. Og der i dampen over den kogende å og mellem den susende skov og de skælvende bjerge, lige der i blikket fra den forundrede sol voksede noget nyt og ukendt frem.

I begyndelsen var det bare som et tåget billede i dampen, men efterhånden blev det mere og mere fast i kødet og gled ned på de grønne bredder ved den kogende å. Solen kunne se at her var noget helt nyt, men den vidste osse at hvis den blev stående og varmede videre, så ville åen koge helt væk og dalen ville tørre ind til en ørken. Og det nye og ukendte ville brænde op og forsvinde igen. Så Solen gav slip på sin nysgerrighed og hævede sig op til sin sædvanlige vej over verden og fortsatte turen mod vest.

Og der i aftensolen, på hver sin åbred, sad verdens første alfer og så på hinanden. De vidste ikke hvem de var, de vidste ikke hvor de var. Men de vidste begge to at de gerne ville finde ud af det. Åen kogte stadig og dampen stod op fra vandoverfladen, og den ene alf forsøgte at fornemme den anden gennem disen fra den anden bred. Han hørte en fin stemme, og det lød som om den sagde Ouda.

- Ouda, sagde han til sig selv. Ouda, det må være mig.
Og nu vidste han da lidt om hvem han var.

Imens sad den anden alf på den anden bred og var ikke klar over hvad hun havde råbt. Men hun gjorde hvad hun kunne for at opfatte et svar, og mente at hun måske kunne høre navnet Ibis. Om det var den anden alf der råbte eller det bare var åen der sydede, kunne hun ikke afgøre. Men navnet tog hun til sig, og nu vidste hun osse hvad hun hed. Så manglede det bare at en af dem kom over åen, så ville de have noget at snakke om.

Da solen var forsvundet bag bjergene i vest faldt vandet i åen til ro. Det var stadig lunt da Ibis vadede over. Ouda tog imod hende med åbne arme. Han tog sin bluse af så hun kunne tørre fødderne i den, og derefter lagde de sig tæt sammen i græsse og hviskede i hinandens ører indtil Solen igen stod op og fik øje på dem. Så rejste de sig op og gav sig til at samle frugt og nødder fra dalens spredte træer, for de var blevet sultne.

- Her er godt at være, sagde Ouda. Her vil vi dyrke vores have.

- Det er vi helt enige om, sagde Ibis. Og vi vil fylde haven med buske og blomster. Og vi vil fylde dalen med alfeunger.

De holdt ord og de holdt længe. De holdt så længe og fik så mange unger, at deres første var gamle og havde både børnebørn og oldebørn inden de sidste blev født. Det var som de kunne blive ved i det uendelige. Men til sidst var de dog så gamle og slidte, at de gik endeligt til ro og blev lagt ned til dværgene. Og derfra kommer man aldrig op. Men hvad skulle de osse det for. De havde bestemt gjort deres, og dalen var fyldt med alfer i alle aldre og faconer.

Det er så længe siden nu, at ingen ved hvor længe det er. Og der blev ikke sat noget mærke hvor de blev lagt i jorden, så ingen ved længere hvor det var. Og det betyder heller ikke noget, for hele dalen er fyldt af deres afkom.

En historie om de tre søstre

Nogle alfer får slet ingen unger. De fleste får en eller måske to. Og så er der dem der som de første Ouda og Ibis får en hel stribet. Men sådan var det ikke for Karo og Kari. De fik tre døtre, endda på en og samme dag. Det er mange år siden, det var dengang Alfernes dal stadig var ung, men det var alligevel meget mærkeligt. Og det blev bemærket.

De tre piger, Cytia, Citia og Moni, lignede hinanden så meget at kun deres forældre kunne se forskel på dem, i hvert fald så længe de var små og blev klædt ens. Men da de blev gamle nok til selv at bestemme hvordan de ville vise sig for verden, blev de meget forskellige at se på. Sådan så det i hvert fald ud. Men hvis Moni en dag tog Citias tøj på, ville de fleste sikkert forveksle dem, så meget lignede de stadig hinanden. Og hvis Cytia gav sig til at tale og opføre sig som Moni, ville alle være i tvivl om hvem de stod overfor, for så ville påklædning og opførsel ikke passe sammen.

Heldigvis lavede de tre søstre ikke den slags numre, i hvert fald ikke så vidt man vidste. Men det var ikke til at vide med sikkerhed. Og det var sært og en lille smule uhyggeligt. De eneste der tog det helt roligt var Karo og Kari. De kendte udmærket deres tre døtre fra hinanden, det var de sikre på, så sikre at de fortalte det til alle og enhver.

Men forældre holder ikke evigt, og i søstrenes tilfælde var det kort. Allerede mens pigerne var unge og lidt uberegnelige, blev de lagt ned til dværgene. Først Kari, og kort efter Karo. Og så var de tre søstre alene i deres have i Alfernes dal. Så længe det varede.

Cytia havde siden hun var otte år altid foretrukket blankt tøj, gerne i mange farver på en gang. Hun elskede striber og små pletter, hun elskede blomster og sommerfugle. Og hun var den første der fandt sig en kæreste. Han hed Sejal og var ikke stor, ikke større end Cytia selv. Han var hurtig i sine bevægelser og talte hurtigt og meget, men osse smukt, syntes i hvert fald Cytia. Hun var så glad for ham at hun syntes han måtte flytte ind i haven til hende og søstre. Og skønt de to andre ikke var særligt glade for det, så blev det sådan.

Moni havde altid været lige modsat Cytia. Hvis hun absolut skulle have tøj på, skulle det være så enkelt og så simpelt som muligt. Hun skulle ikke smykkes af noget som helst som kunne tage opmærksomheden fra hende selv. Og da Cytia havde fundet Sejal, fandt hun da osse snart selv en kæreste der var lige modsat på alle måder.

Han hed Trond og var stor og stærk og duknakket. Han råbte ikke op om sig selv eller noget andet, men hans tavshed kunne af og til virke meget støjende, og når han bare knurrede, hold de fleste alfer i nærheden deres mund. Ikke fordi han var

voldsom, bare fordi han var så stor og fyldte så meget. Moni var helt tosset med den alf, og han var nødt til at flytte ind i haven til hende. Og selvom hverken Citia eller Cytia eller Sejal brød sig om det, blev det sådan.

Og sådan boede de i nogen tid i haven. Sejal og Cytia. Trold og Mori. Og Citia.

Citia holdt meget af begge sine søstre, og de holdt meget af hende. Men de to kærester brød hun sig ikke om, og det var ikke kun fordi hun ikke selv havde en boende. Så det var en besværlig tid for de fem alfer. Selvom deres have bestemt ikke var lille, gik de alligevel mere i vejen for hinanden end godt var. Og en dag revnede de hele i et stort skænderi.

Det var en varm og tør dag, og de var alle fem en smule pirrelige. Trold havde spændt et stykke stof ud mellem tre træer, så han og Moni kunne ligge i skyggen. Det var ikke et telt, det var kun et stykke hvidt stof, men det var nok til at både Cytia og Sejal protesterede. Måske var Trold en helt almindelig alf der var født den sædvanlige vej og ikke skidt ud som en trold, men han opførte sig noget troldeagtigt. Og nu slog han et telt op i deres have. Hans størrelse og tavshed talte i øvrigt for sig selv. Der løb troldeblod i ham, ellers havde hans mor vel ikke givet ham sådan et navn.

- Din mors have lå jo helt ud til skoven, sagde Citia, og det sker da at de kommer ind i haverne.
- Eller der er alfer, der ikke kan holde sig fra skoven, sagde Cytia.
- Og måske kan trolde osse ramme ved siden af, sagde Sejal. Og hvis de var to om hende, har der ikke været nogen vej udenom for den ene.
- Det er min mor i taler om, sagde Trold og blev endnu større end han plejede at være.

Han ville ikke blive i haven et minut længere. Han gik, og Moni fulgte med ham. De drog igennem de mørke skove i øst og slog sig ned så langt væk at skoven igen blev mere åben og lys. Og sådan blev kolonien af alfer i skoven grundlagt. Alferne i skoven fortæller den historie på en helt anden måde og i en anden rækkefølge, men det må blive deres sag.

Nu var de kun tre alfer tilbage i haven, de to tilbageværende søstre og Sejal. De gik ikke nær så meget i vejen for hinanden nu, men Citia savnede Moni og var glad for at hun stadig havde Cytia hos sig. Sejal kunne hun ikke udstå, og han brød sig ikke om hende. Hun var som alferne i dalen var flest, og der var ikke noget hurtigt og blankt over hende.

Og det var som om hun med sit almindelige udseende og sin almindelige opførsel understregede hvor sære Sejal og osse Cytia var. De kunne ikke holde sig i ro, de to. De skulle hele tiden noget, gerne flere ting på en gang og af og til alle andre steder end i deres egen have. Det var vel især Sejal der var så rastløs. Han var ofte

væk fra haven og fra dalen for at udrette et eller andet, og så havde de to tilbageværende søstre da deres have for sig selv i nogle dage, og det nød Citia i fulde drag.

En dag Sejal kom hjem fra en af sine ture, gik han som sædvanligt ned i det hjørne af haven hvor han og Cytia havde deres køjer. Og der sad hun og ventede på ham, men ikke med mad som hun plejede. Hun sad der aldeles uden noget, det blanke tøj og smykkerne var væk. Sejal blev overrasket og vidste ikke om han skulle blive fornærmet eller lykkelig, men hun smilede sådan til ham som hun sad der i græsset, og han kunne ikke blive vred på hende. Hun rejste sig og smilede bredere og smuttede ind i krattet, og han kunne høre at hun kaldte på ham derinde fra.

Han fulgte efter, og kunne ikke se hende. Først da hun kaldte igen, fik han øje på hende halvt oppe i et elmetræ. Hun var så langt oppe at hun kunne favne stammen med både arme og ben. Og selvom det undrede Sejal meget, for sådan havde Cytia aldrig før opført sig, så kunne han alligevel ikke stå for synet.

Han sørgede for at holde øjnene lukket, både imens og efter. Man kunne aldrig vide hvad den slags tændte i en alf. Og da han igen åbnede øjnene, var hun væk. Han kravlede ned af træet, samlede sit tøj op fra græsset og tog det på.

Nogen tid efter kom Cytia og Citia tilbage til haven med en kurv med vådt vasketøj, som de gav sig til at hænge op. Da Cytia fik øje på Sejal, skyndte hun sig at finde noget mad frem. De satte sig alle tre og spiste. Sejal fortalte hvad han havde oplevet på sin tur nordpå, og Cytia fortalte hvad der i mellemtiden var sket i dalen. Ingen talte om hvad der var foregået i elmetræet.

Der gik flere dage, men til sidst var Sejal ved at revne af nysgerrighed. Han måtte både vide hvorfor hun havde opført sig sådan og om hun havde tænkt sig at gøre det igen. Men Cytia vidste ikke hvad han talte om, sagde hun. Det måtte være noget han havde drømt. Han kunne da ikke tro at hun havde gjort sådan noget. Men havde Citia ikke været væk temmeligt længe dengang de vaskede nede ved åen. Så længe at Cytia var blevet helt træt i armene af at svinge de store hvide klædebaner alene.

Sejal blev ved sit. Det havde været Cytia, det var han sikker på. Han kunne vel kende sig egen kæreste. Og Cytia blev ved sit. Sådan kunne hun aldrig finde på at opføre sig. Det var osse svært at tro at Citia kunne have fundet på det, men det var alligevel ikke så sikkert som hvad hun selv havde gjort. For at bevare tilliden til sig selv, var hun nødt til at miste tilliden til sin søster. Hun og Sejal var nødt til at forlade haven og dalen for evigt. Ellers ville den historie køre imellem dem for evigt, og hurtigt osse mellem de andre alfer. Nogle ville tro at det var hende selv, der havde budt sig til i træet som en anden troldkælling. Hvis hun forsvandt, ville

ingen vide noget. Og hun fortalte ikke historien til en levede sjæl før hun drog med Sejal nordpå og østpå for at slå sig ned ved fjorden.

Den historie fortælles osse en smule anderledes af alferne ved fjorden, men det kan vi ikke tage os af her.

Og på en eller anden måde vidste hele dalen snart hvordan Citia var blevet alene i sin have. Nogle troede at det var Cytia, der havde været noget vild, og så bagefter havde fortrudt sit eventyr i elmetræet. Nogle mente at det var Sejal, der havde fundet på det hele selv. Og nogle mente endda at det var Moni, der var vendt tilbage for at så splid mellem de tilbageværende søstre. Men ingen mente at det var Citia, der havde opført sig sådan.

Hun blev i haven og fik sig siden en god kæreste og to dygtige sønner. Og nu er det snart osse så længe siden, at det kan være ligegyldigt hvad der i virkeligheden skete.

En historie om kong Aba

I mange år boede alferne i dalen og blev kun engang imellem forstyrret af store dyr. Og når de var nok, og det var de som regel, kunne de sagtens jage store og farlige dyr tilbage til bjergene mod vest eller skovene mod øst eller den store grønne slette, der bredte sig nordefter. De så sjældent en trolde. Troldene holdt sig til den store skov og sletten og viste sig sjældent i dalen. Det var som de vidste at der havde de ikke noget at gøre, selvom det jo aldrig var til at vide med de trolde.

Af og til talte alfer og trolde med hinanden, troldene talte næsten altid alfernes sprog. Men selvom de brugte de samme ord, kunne man sagtens være i tvivl om hvad de mente med det de sagde. Nogle gange var det som om de slet ikke mente noget, men bare sagde ordene fordi de kunne dem. De kunne stå ved højlys dag og tale om måne og stjerner, sagde man, og de fleste alfer troede ikke at den snak betød noget som helst. De fleste alfer havde heller aldrig hørt den snak, de havde kun hørt om den fra andre, der havde hørt om den fra den der havde hørt trolden tale.

Men af og til var der naturligvis en alf der var sikker på at den snak måtte betyde noget. Ingen, heller ikke trolde, kunne snakke om stjerner uden at det betød noget.

Der var på et tidspunkt et par ældre alfer der havde en datter ved navn Miese, og hun var den af de alfer der ikke kunne få nok af troldesnak. Hun boede stadig hjemme hos sine forældre selvom hun var mere end tyve år gammel, og hun havde ikke nogen alfekæreste selvom hun var en køn lille størrelse og rigtigt sød og omgængelig.

Af og til var hun væk i et par dage ad gangen, og hun var som regel forrevet på både arme og ben når hun kom hjem. Men hun havde det fint, sagde hun, og hun havde talt med troldene om stjernerne. Det var det eneste hun fortalte, men hun virkede glad og lykkelig. Hendes forældre ville da gerne have haft at hun fik sig en rigtig alfekæreste og egen have og måske et par små alfeunger, men så længe Miese bare var glad, var alt vel som det skulle være.

Det var det naturligvis ikke, og selvfølgelig måtte det ende galt. En dag kom hun hjem med så mange rifter på arme og ben at der ikke var plads til en eneste mere. Og det var så det, og det var da slemt nok. Men det værste var at hun samtidig havde mistet sine øjne. Den stakkels Miese græd og græd, og tårerne løb nedover hendes kinder fra de tomme øjenhuler, og nu forstod alferne hvad det var for stjerner de ækle trolde talte om ved højlys dag. Det var de klare alfeøjne som troldene med deres sorte kuløjne var så interesserede i. Og nu var det gået over gevind for en af dem, og han havde snuppet Mieses øjne og ædt dem.

Der begyndte at gå historier om andre unge alfer der havde mistet øjnene, eller de havde i hvert fald været lige ved at miste dem. Og der begyndte at komme trolde i

dalene. Det skete ind imellem at en familie kom hjem til haven og fandt at en trolde havde slået sit telt op midt på deres græsplæne. Man sagde ellers at trolde ikke holdt af ordnede forhold og velholdte haver, men muligheden for at få fat i nogle klare øjne, trak åbenbart så meget at de kunne holde den pæne og velordnede dal ud.

Alferne begyndte at bygge mere solide hegn rundt om haverne og konstruerede sindrige låse for at holde trolde ude. Men de fleste trolde var så store at de bare gik over hegnene hvor det passede dem, eller de væltede dem simpelthen omkuld. Og haverne på østbredden af åen var snart helt alfetomme.

Nogle familier begyndte at flytte ind i de høje bjerge mod sydvest, hvor de kunne bygge havemure af tilhuggede sten. I bjergene groede der ingen store træer, og hængekøjerne måtte hænges op mellem stensøjler eller klippevægge. Men man kunne da stadig ligge i dem og se stjernerne om natten. Og stjernerne, de rigtige stjerner, kunne se tilbage på en når man sov.

Der gik mange år, og efterhånden var alfernes dal bare noget man fortalte historier om, det var ikke et sted man kom som alf. Haverne groede til, hegnene væltede eller blev væltet, og trolde følte sig mere og mere hjemme der. De flyttede rundt med deres telte på begge sider af åen, og af og til vovede en trolde sig endda ind i slugterne mellem bjergene for at finde alfeøjne. Det var ingen god tid for alferne.

I de dage var der ingen alfer der talte med trolde om noget som helst. Ingen kom hjem med forrevne arme og ben, og ingen belurede troldkællingerne. Men af og til forsøgte en flok alfer at jage en trolde væk. Når de kunne jage store dyr med fire ben og skarpe tænder, kunne de vel osse skræmme en trolde, mente de. Trolde var bare ligeglade med larmen fra trommer og slag fra lange stokke. De største trolde kunne gribe en alf i en hånd og bære hende væk uden man kunne gøre en snus, sagde man. Og så så man hende aldrig igen, med eller uden øjne. Der måtte andre og alvorligere midler til.

En flok unge alfer samlede sig om Aba, der var en direkte efterkommer af Mieses fars lillebror, og som derfor mente han var særligt forpligtet til at gøre noget ved troldeplagen. De begyndte at fremstille armbrøster af stærke grene og små hårde bolte til at skyde med af hårdt træ eller af det metal man kunne finde i bjergene. Hvis man ramte en trolde rigtigt med sådan en bolt, faldt den død om, og så åd den i hvert fald ikke flere stjerneklare alfeøjne.

Men det var ikke en ufarlig ting at give sig til. Hvis man ikke ramte trolde rigtigt første gang, kunne den tage sten og store grene og kaste dem efter alfeflokken. Og det var ikke altid så nemt at rappe præcist. Selvom trolde som regel bevæger sig langsomt afsted, kan de med hurtige ryk give sig til at bevæge sig i andre og uforudsigelige retninger uden andre grunde end et tilfældigt indfald.

For at beskytte sig mod de sten og grenkast, var Aba og de unge alfer begyndt at lave sig rustninger og hjelme af læder og metal. Og når de alligevel var i gang, kunne de lige så godt lave de rustninger så de så ud af noget. De så både store og flotte og frygtindgydende ud. Det var ikke til at sige om troldene blev bange for dem af den grund, men de følte sig i hvert fald selv meget modigere. Og de andre alfer beundrede både deres udseende og deres mod.

Aba var hele tiden den modigste og den klogeste i flokken, og det var hele tiden ham der fandt på nyt. Han samlede efterhånden så stor en flok om sig, at de igen kunne vove sig ind i dalen. De begyndte at tage køjer med og slå lejr der og blive der i flere dagen. Og når de nu alligevel var der, kunne de lige så godt begynde at sætte haverne i stand. De lugede mellem buskene og slog græsset og satte hegn. Og troldene begyndte igen at føle sig som fremmede i større og større områder af dalen.

Hvis troldene havde kunnet finde ud af at rotte sig sammen, ville Aba og hans flok ikke have haft en chance. Men troldene blev ved med at kæmpe alene, og nogle af dem faldt for skud mens andre hovedrystende søgte mod de tætte skove mod øst hvor de osse retteligt hørte hjemme.

Efter et års tid var Abas flok snart mere i dalen end i bjergene, og nogle alfefamilier begyndte at flytte tilbage til dalen, til de haver som kong Aba og hans soldater ikke allerede havde sat sig på. For nu blev Aba kaldt konge og flokken om ham var hans soldater. Og man sagde at de adlød hans mindste vink, men at de til gengæld ikke tog sig af hvad alle andre alfer sagde og gjorde.

De indrettede sig i en have, der fyldte næsten en fjerdedel af dalen i den sydlige ende, og mod nord og øst havde de ikke bare bygget et hegn, men et plankeværk der var så højt at man ikke kunne se over det selvom man var høj som en trold. Der gik rygter om at soldaterne lå i køjer af læder og at der var bygget et ekstra plankeværk rundt om kong Abas køje, så ingen andre end han selv kunne se den. End ikke hans nærmeste soldaterkammerater fik lov at komme ind. Nogle sagde endda at der var bygget et tag henover, så heller ikke stjernerne kunne se kong Aba når han sov.

- Der ligger han og sover så ensom som en trold i et telt, sagde man. Det er ikke ufarligt at have med det pak at gøre. Han kunne kun befri os fra troldeplagen ved selv at blive som en slags trold i alfekrop.

Og det var en alfekrop, der blev pakket så godt ind i blanke rustninger og hjelme at ingen rigtigt længere kunne huske hvordan han så ud. Så det var en lidt sær tid i dalen. Alle var glade og trygge og frygtede ikke længere at troldene ville strejfe ind i deres haver og spise deres øjne. Men det var på den anden side lidt for

mystisk hvad der foregik inde hos kong Aba og hans soldater, og det var de ikke så trygge ved.

Af og til var der en ung alf der gik ind gennem porten til kong Abas have, og man så dem aldrig igen, i hvert fald ikke så man vidste det. Måske blev de soldater og blev nogle af dem der gik rundt i rustning og lignede hinanden når de kom ud af haven på patrulje. Måske blev de brugt til andre ting. Alferne i resten af dalen vidste ikke hvad der foregik, så historierne om hvad det var, var mange og fantasifulde.

I virkeligheden vidste soldaterne inde i haven næsten lige så lidt. Men de troede hver især at de andre vidste mere. Så de spurgte hinanden meget og fik ingen svar. Og alle var overbeviste om at der måtte foregå noget meget hemmeligt.

Derfor var der heller ikke rigtigt nogen der vidste hvornår kong Aba døde. På et tidspunkt begyndte snakken at gå, at det var længe siden nogen havde set ham. Og da det blev forår vovede et par modige soldater sig ind bag de høje plankeværk om kongens køje. Og der lå han, kong Aba, i sin læderkøje og var nærmest tørret helt ind. Sådan blev det i hvert fald siden fortalt.

Der gik endnu nogle dage inden man fik taget sig sammen til at bære ham ud og lægge ham på jorden i den sydlige ende af den store have. Og det var på en eller anden måde forkert at grave et hul til ham. På den anden side kunne man ikke bare lade ham ligge der i sin rustning og med sin armbrøst, så soldaterne begyndte at dyngede jord og sten over ham.

En morgen vågnede alferne og opdagede at det store høje hegn var forsvundet. Soldaterne var osse væk med deres hjelme og læderhængekøjer. Det eneste der var efterladt var nogle huller i jorden hvor der havde været gravet stolper ned. Og så den høj som kong Aba lå under med sin hjelm og sin armbrøst, der kunne spændes så stramt at den kunne dræbe en trolde uden at skyde en bolt af.

Men ingen vidste hvor soldaterne var blevet af. Den almindelige antagelse var at de var draget længere sydpå for at finde trolde eller store dyr med fire ben som de kunne skyde på. Men nogle mente at de i stedet havde fundet en vej ned under jorden og at de nu var nede hos dværgene og at kong Aba stadig herskede over dem der.

Og det er for resten så længe siden, og historien er blevet fortalt så mange gange af så mange alfer, at det ikke er til at vide hvad man kan stole på. Det eneste der er sikkert er at kong Abas høj stadig ligger i den sydlige ende af Alfernes dal.